

Cõi Vô Hình

Vô Danh

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

TẬP I : Tự Thuật

TẬP I : (B)

TẬP I : (C)

TẬP I : (D)

TẬP II :Chương 1 - 5

Chương 6 - 10

Chương 11 - 16

Chương 17 - 24

Chương 25 - 32

Chương 33 - 36

TẬP III (A)

TẬP III (B)

TẬP III (C)

TẬP III (D)

TẬP III (E)

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP I : Tự Thuật

Chào các bạn

Hãy cùng đi với tôi một đoạn đường, cùng nhau lên Thiên Đàng, xuống tận Địa Ngục, để thấy rằng ngoài cõi Ta Bà này còn có cõi khác tốt đẹp hơn, và cũng có cõi hải hùng hơn.

Hãy sống cho tròn nhân đạo .

"Đừng chê việc tốt nhỏ mà không làm.

Đừng thấy việc xấu nhỏ mà cứ làm."

Đời Tui

Trước hết để tui kể cho các bạn nghe về cuộc đời của tui đã, tại sao tui tu thiên rồi tại sao tui lại “tiếp diễn” được.

Số là hồi nhỏ ba má tui hay cãi lộn, một tháng 30 ngày thì hết 27, 28 ngày cự nự với nhau rồi, có khi giận cá chém thớt má tui đập luôn cả tui về tội ăn cơm ký với ba mà . Ba tui số đào hoa, không làm gì hết cũng có cả tá bà theo . Nhưng mà thôi, nói vô chuyện đó lại thành ra đi lạc đề .

Nhưng mà cũng tại cái vụ bị đòn oan ức đó mà tui mới đi tìm tu . Bữa đó tui bị đòn như tử, khi không khi không má tui nói tui bao che cho ông già rồi lấy cây củi đập tui một cái ngay đùi bầm tím, tui ức quá chạy đại ra ngoài hành lang chung cư chui vô góc khóc ngọt sớt. Cái nổi uất ức cứ nghẹn trong cổ họng nuốt không trôi . Nhắm khi đó tui nhỏ mà mê Phật Bà Quan Âm lắm, phải nói là hồi tui chút xíu đi Chùa với Bà nội nguyên khóa lễ tui ngồi chấp tay cho đến hết không chạy chơi như mấy đứa con nít khác mà cũng không ngồi ngã nghiêng. Cho nên lúc khóc ầm a ầm ức, tui tủi thân cầu xin với Phật Bà nếu không ban cho tui một pháp tu nào đúng đắn thì tui tự tử chết cho xong. Bây giờ nghĩ cũng lạ, ăn đòn mà mắc chi phải đòi đi tu ?! Có lẽ tại lúc đó tui chán ngán cái tình vợ tình chồng, cái lòng thủy chung không có, và tui thấy má tui khổ tui thương đứt ruột, phần thì ba tui, tui cũng thương. Cái đầu con nít lúc đó không biết nghĩ cái gì ? lý lẽ làm sao mà ngây ngô quá chừng, nhưng mà xét cho cùng cũng có phần đúng đó chớ, chưa sạch nước mũi đã cảm nhận đời này là giả tạm, là bể khổ. Tui cũng phục tui thiệt ! Chắc tui có căn tu ! Nói giống như mấy ông già bà cả nói ngày xưa .

Tập Thiên

Lụi đụi 1 tháng trôi qua, tui nhứt định đòi má tui phải đưa tui tới ngôi chùa nghèo ở dưới cầu Phú Nhuận. Tui định bụng bỏ hết vô chùa tu, mà có đi tu phải tìm chùa nghèo tu, chùa giàu là tui không có chịu . Má tui cũng chịu đưa tui đi, tới nơi tui xem xét thấy cũng hạp. Nhưng cái gì đó còn níu tui lại, tui trở về nhà buồn ủ rũ . Đến chiều hôm đó, có hai vợ chồng luật sư bạn của ba má tui đến chơi, tui ngồi bên cạnh nghe người lớn nói chuyện. Bác luật sư nói với má là bác tìm được một phương pháp thiền hay lắm, tu một thời gian sẽ gặp được Phật Bà Quan Âm. Tui đang ngồi nhìn mấy con ruồi bu điã trái cây, vừa nghe nói đến Phật Bà Quan Âm là tui ngừng đầu lên, mặt mày sáng rỡ, tui vội chen vô hỏi bác luật sư:

- Thiền là sao hả bác ? Bác bày cho con được hôn ? Chừng nào thì mới thấy được Phật Bà ? Tui liên tục hỏi bác luật sư không kịp trả lời tui luôn.

Bác cười nói:

- Khoan đã con, để bác đià nhà rồi bác nhờ tài xế đem lại cho con cuốn sách, con đọc rồi theo đó mà hành.

Tui hoan hỉ, cảm ơn bác rồi rít. Vậy là điềm này do Phật Bà chỉ điềm tui đây chứ không phải chơi đầu .

Chiều hôm đó tui đứng ngồi hổng yên, chạy ra cửa ngóng rồi chạy vô ngõ ra của sổ xuống đường trông coi có xe bác luật sư đến chưa .

Vậy là đêm đó tui ngồi ngấu nghiêng cái quyển sách, đọc cho lẹ lẹ đặng mà hành thiền liền mới hả cái dạ của tui . Đã vậy, mèn ơi! Tui sợ ma ! Nhìn tới nhìn lui trong bụng tui nghĩ nếu ngồi trong phòng tối thì tui hổng dám đầu, thôi hay là tui chạy ra ngoài lan can có đèn đường chiếu sáng tui ngồi thử coi . Nhắm mắt một hồi, cũng làm đủ bài bản à nha ! Tui thấy sao trước mặt tui một vòng ánh sáng to tướng cứ xoay xoay như cái bông vụ . Sợ quá ! Tui mở mắt ra xem thử, thấy hổng có gì hết, tui bèn nhắm mắt lại nữa thì

cũng lại thấy y như lúc nãy . Tim tui đập loạn xạ đành phải xả thiên leo lên giường trùm mềm ngủ tới sáng.

Lấy chồng

Thời gian trôi qua, rồi chuyện nọ chuyện kia tới, con gái cũng có ngày lấy chồng. Kiếp này của tui thuộc vào loại con Đa Đa đi lấy chồng xa, không khỏi bị ăn hiếp bởi gia đình bên chồng. Cái ngày tui lên xe bông về nhà chồng, tui chỉ có mình ên, bên đàng gái không có một người . Tui thân thì tui không có tui, chỉ nghĩ trong bụng, lấy cho rồi, để một mụn con cho biết với người ta .

Tui còn nhớ hoài cái hồi mà tui mới tập thiền, câu đầu tiên tui nói với Phật Bà là: *“Con tu nhưng mà con phải học hết chuyện đời rồi con mới chịu đó nha, chứ mà cấm này cấm nọ con hông chơi đâu!”* . Từ câu nói đó mà suy gẫm lại cuộc đời tui tới giờ đầu hai thứ tóc vẫn còn “ngầu” như vậy . Má tui lúc còn sống đập tui biết bao nhiêu, đi nhảy đầm có chút xíu cũng bị ném guốc vô đầu. Làm gì sai trái thì đem ông Thầy dạy thiền của tui ra mắng mỏ tui, nói mầy tu cái kiểu vậy đó hả?! ông Thầy mầy dạy mầy như vậy đó phải hôn ?

Nói tới nói lui cũng không qua nói thật. Tui vô cái gia đình chồng của tui cho dù tui có cứng đầu cứng cổ bao nhiêu hồi nhỏ thì bây giờ tui mềm như cọng bún. Mềm hông phải tại tui sợ ai, mà tại tui hết đường lách. Người ta nói lấy chồng xa là không bị ăn hiếp mới là lạ .Cả đại gia đình của ông xã tui, ngoài 1 bà má chồng, tui còn có 3 bà dì, 1 cô em chồng và một bà chị chồng chưa kể em trai, ông cậu rồi ông già chồng nữa đó nghen ! Ở chung hết ! Một nhà luôn !

Cái hãi hùng là mấy bà má chồng của tui khi bắt đầu mở miệng ra là chửi trước tính sau . Nhè tui con nhà giàu, cha mẹ nuông chiều từ nhỏ có biết làm cái gì đâu ? Lặt rau tui còn không biết lấy lá nào, bỏ lá nào nói chi đến nấu món này món nọ . Bởi vậy ngày nào mà tui không bị chửi ngày đó tui ăn cơm không có ngon. Nước mắt ngấn dài tui chan cơm cho dễ nuốt .

Ngoài cái vụ tui một mình ở nơi xứ lạ quê người ra, ông xã tui không cho

đi học chữ, không dạy cho lái xe, chỉ đem nhốt tui vô cái nhà hàng từ sáng cho đến tối mới được về nhà . Đã vậy tui ngu chi dữ vậy ta ??! Biết mình thế cô thì nín đẽ đi, đàng này còn đèo bông rạn ra một mụn con gái cho nó cọt tui chặt hơn nữa . Làm mọi không công cho gia đình chồng được 6 năm, con gái tui được 5 tuổi thì tui xin xuống tóc lên Thiên Viên tốt trên núi tu . Muốn mà có được đâu, chồng tui dí súng vào đầu tui biểu tui không được đi đâu, muốn đi phải để con gái lại đây rồi đi mình không . Tui ngồi niệm Phật liên tục, mặc kệ súng, mặc kệ chồng, mặc kệ con khóc . Cuối cùng rồi ông xã tui buông súng xuống cho tui rời khỏi nhà, trong túi không có lấy một xu . Nếu không nhờ một người bạn tốt cho tui cái vé máy bay chắc tui không biết làm sao mà đi được . Ngày tui ra đi con tui khóc, tui khóc, đất trời như quay cuồng, lòng dạ tui nát như tương tàu ...

Niệm Phật

Nói thì phải có đầu có đuôi, sáu tháng trước khi tui ly gia cắt ái, một lần gặp được ông Thầy tui, tui có xin ông cho tui được xuất gia, ông nói: “*Mày mà bỏ chồng bỏ con mày tao đá mày ra khỏi dung điểm mày đang đứng hiện tại xa lắm!*” . Nghe ông phán một câu xanh dờn như vậy tui bước đi liu xiú, lòng tui đè nặng, mặt mày tui ủ rũ không còn thiết sống.

Ngậm đắng nuốt cay, tui chịu đựng những này tháng dày vò cho đến một hôm tui chịu hết nổi, tui quỳ trước bàn thờ Quan Thánh Đế Quân. Tui nói nếu không cứu con ra khỏi cảnh khổ này con sẽ không đứng lên nữa, quỳ tới chết! Thời gian thăm thoát không biết bao lâu, đầu gối của tui như những mũi kim châm đâm suốt vào da thịt, nước mắt và mồ hôi chảy đầm đìa mà tui vẫn cắn răng một lòng niệm Phật. Trong lúc đau đớn tận cùng của thể xác tui thì bỗng nhiên tui bắt được lời dạy:

-Con hãy niệm Phật không ngừng không nghỉ thì con sẽ thoát được bể khổ.

Tâm tui bừng sáng, lậy trước bàn thờ Quan Thánh liên hồi xong tui bò lên ghế ngồi, thở phào nhẹ nhõm. Chân tui từ từ tê tái, tê tới nổi tui hòng dám đụng tới chỉ biết xam mình chịu trận nhưng mà cái đầu tui đâu có chịu yên, nó nghĩ nói niệm Phật thì dễ nhưng hành không phải dễ ăn. Tui bèn nghĩ ra cách vịn cái ti vi lên rồi ngồi nhìn màn hình đang chiếu bóng mà thầm niệm sáu chữ Nam Mô A Di Đà Phật .

Lúc đầu tui cứ bị phân tâm, ghét quá tui chế cho mình một phương pháp hướng nội đặng không được dấy dấy niệm Phật . Đó là khi hít hơi thở vô (phình bụng ra) tui không niệm nhưng khi thở ra (hóp bụng vô) thì tui niệm kéo từng chữ thật dài cho từng chữ nó tung lên đỉnh đầu của tui, chọc cho thủng đi để tui được thoát khỏi cảnh khổ này . Tui làm vậy trong lúc đi, đứng, nằm, ngồi và cả lúc ăn thì tui làm nhẹ nhẹ thôi .

Câu: “*Mày mà bỏ chồng bỏ con mày tao sẽ đá mày ra khỏi dung điểm mày đang đứng hiện tại xa lắm*” đã không là một mối khắc khoải của tui nữa .

Tui thấy dung điểm của tui đang đứng hiện tại là đau khổ, nếu được đá đi xa lắm thì còn gì bằng !

Vậy là trong 6 tháng tui cắm đầu cắm cổ niệm Phật .

Khi nói tới cõi vô hình tui muốn nói luôn cái cõi tâm của tui, cho nên từ cõi tâm trong mình cho đến cõi vô hình bên ngoài phải đi có lớp có lang mới hiểu được .

Hành Trình Tiếp Diễn

Lúc tui còn sống với chồng con, mỗi năm tui xin chồng tui cho tui đi dự Đại Hội Thiên .

Lần đó tui đi dự Đại Hội với một nỗi lòng đau khổ cùng cực, cuộc sống của tui với gia đình chồng càng ngày càng khó thở, chồng tui thì nghe theo gia đình nên tui thế cô chỉ biết chịu đựng mà không có cách giải .

Đến Hội trường tui xin được lên nói chuyện với các bạn đồng thiên của tui và Ông Thầy . Đứng trước cả mấy trăm người tui không ngại ngùng quì xuống vái lạy Thầy, vái lạy các bạn, hướng về gia đình chồng cũng như chồng đang ở nhà đập đầu lạy mọi người tha thứ cho tội hồn là tui, đã làm nhiều chuyện không phải, như hỗn với má chồng, và cố ý ngoại tình để đưa ông chồng tui vào cái thế phải ly dị tui, tui xin lỗi mọi người tha tội cho tui .

Tui nghĩ đơn giản trong lúc đó là mình phải làm sai mình mới gặp nghịch cảnh chứ nếu tui làm đúng thì tui đau có khổ như vậy nè! Tui thấy nếu mình công khai xưng tội mình thì mình sẽ không còn dám tái phạm nữa và rồi nếu mình đã mang danh nghĩa tu hành thì mình phải quang minh chánh đại . Chứ nếu mình còn dấu diếm mập mờ thì đâu có thể gọi là tu . Sau khi tui xưng tội, ông Thầy tui cảm động, dạy tui đã biết hối lỗi thì phải tu tâm sửa tánh, rồi ông giảng cho tui nhiều nhiều lắm nhưng đến nay tui đã quên hết rồi . Tui chỉ nắm ý chánh là phải sửa sai mình .

Sau Đại Hội là Hậu Đại Hội, Thầy tui cho tui đến nhà ở với một số ít bạn thiên . Tụi tui chia nhau ra nằm ngủ la liệt, còn ban ngày thì tụi tui hội lại với nhau ở dưới tầng hầm của căn nhà . Được quây quần bên ông Thầy, tui thấy hạnh phúc quá, không còn nhớ gì đến con, đến nhà nữa .

Hôm đó, có một nhóm người của bên phái “Uống Nước” đến thăm Thầy tui . Phái của họ chỉ cần uống một ly nước là cầu vị nào vô nhập họ cũng được . Tui thiệt tình hồng biết hay hồng nhớ phái đó tên là gì hết trơn. Họ biểu

diễn múa kiếm, múa tiên cho mọi người xem xong thì họ từ giả đi về .

Lúc đó ông Thầy tui nói, pháp thiên của mình muốn cũng làm được vậy! Ông hỏi có ai muốn thử không ? có vài bạn dơ tay lên rồi ngồi xuống trước mặt Thầy. Lúc đó tui có tánh tò mò cũng muốn biết coi có thiệt không cái vụ mà múa kiếm, múa tiên này nên tui cũng xin thử .

Ông Thầy kêu một bạn lấy ly nước cho tui tui mỗi người uống một hớp, xong ông nói:

- *"Tui đã chuyển đến rồi các bạn người nào muốn cầu ai thì cầu đi"* .

Nghe vậy tui bèn cầu Phật Bà Quan Âm, chấp tay tui khẩn Phật Bà cho tui múa được giống người ta coi cho biết. Ngồi chưa được mười lăm phút, hai bàn tay của tui đang chấp lại bị bung ra rồi cảm thấy một luồng điện từ cánh tay mình chạy xuống mấy đầu ngón tay làm tui lúc đó cũng sợ lắm nhưng ý có ông Thầy ngồi trước mặt nên làm gan chờ xem tiếp tục . Càng lúc hai bàn tay càng rung chuyển thấy sợ, khi khống khi không nó cứ giật liên hồi . Tai tui nghe ông Thầy nói:

- *Đó, thấy không, tiếp được đến rồi !*

Từ hôm đó trở đi ông Thầy kêu tui ngồi gần ông rồi biểu tui:

- *Con ngồi tập múa tay trước đi, muốn cầu ai thì cầu . Quen rồi thì đứng lên múa được hà .*

Đến đêm hôm đó, tui đang ngồi thiền thì lại rơi vào trạng thái tiếp diễn nghĩa là đôi tay bắt đầu múa máy . Không lâu tự nhiên có cái lực gì đó nó dựng tui đứng dậy, nhảy phóc lên chiếc bàn thấp ở sa lông . Từ đó tui múa được nguyên người dễ dàng, lanh lẹ, dẻo dăng .

Và cũng từ hôm đó bắt đầu cuộc hành trình tiếp diễn của tui .

Dâng Trà

Sáng hôm sau là ngày đầu tiên tui múa Tiên .

Ông Thầy và các bạn thiền quay quần bên nhau, người hỏi đạo, kẻ hỏi chuyện đời tư, ông Thầy tui từ tốn trả lời và giảng giải cho mọi người .

Bỗng nhiên, Thầy quay lại tui và nói:

- *“Con cầu Hà Tiên Cô (người đàn bà duy nhất trong Bát Tiên) xuống múa dâng trà cho các bạn thiền đi!”*

Tui vâng dạ, chuẩn bị vô thay một chiếc áo Kimono màu trắng rồi đứng trước Thầy tui chấp đôi tay, thầm xin Hà Tiên Cô cho tui tiếp diễn để múa dâng trà . Trong lúc tui chấp tay chờ thì tui nghe Thầy tui nói:

-*”Kỳ này tui đem Thiên Đàng xuống thế cho các bạn mục kích và học hỏi”*

.

Một bạn cũng đã sửa soạn mâm trà theo kiểu người Tàu, có những chum nhỏ, một bình trà xinh xinh và một phích nước sôi .

Tui vừa xin xong thì vài phút sau, đôi tay của tui bắt đầu chuyển động. Cả người tui nhịp nhàng múa điệu múa vô cùng thanh nhẹ, nhờ một bạn có cuốn băng nhạc êm dịu của một Hội Thiền Yogananda nên tiếng nhạc cũng phù hợp với điệu múa hay nói đúng hơn điệu múa ăn khớp với từng nốt nhạc .

Tui xin kể lại tâm trạng tui lúc đó để cho các bạn đọc hiểu một chút về tiếp diễn . Tâm tui lúc đó bình yên, thanh tịnh, không thấy có gì khác biệt ngoài một điều là tự tui biết phải múa ra sao, và làm những động tác gì thật là tự nhiên, không phải có ai nắm tay tui kéo, hay là đưa người tui qua lại .

Trước hết thì Hà Tiên Cô đành lễ Thầy tui . Lúc tui hành lễ thì trong lòng có một câu hỏi, không biết ông Thầy mình đức cao vọng trọng như thế nào mà một vị Cổ Tiên phải đành lễ một cách quá uy nghi và tôn kính . Trong đời tui chưa có biết đành lễ là cái gì mà ngày hôm nay tui làm nhuyễn như là rành sáu câu từ trong bụng mẹ . Lối quỳ, lối lạy, như Rồng bay, Phượng

múa, uyển chuyển mềm mại thanh tao làm sao!

Thầy tui ngồi trên ghế bành, nhìn Hà Tiên Cô múa, tay ông viết lưu loát trên một cuốn tập, ông nói với tui tui:

- *Mỗi một điệu múa là một câu thơ, tui viết ra cho các bạn đọc để hiểu , toàn là những lời dạy đạo cao siêu và hữu ích cho các bạn .*

Lúc đó tui tiếc là mình chưa có thể nắm bắt được ý nghĩa của mỗi cử chỉ mà chính mình đang rất tự nhiên làm . Ý nghĩ thoáng qua đầu tui nhưng tui liền bỏ ngay và hòa nhập vô điệu múa .

Từ những bước đi, từ cách pha trà cho đến đem chum trà dâng lên cho Thầy và cho từng người bạn thiền tui đều thực hiện một cách điêu luyện và có lớp lang, trật tự, nghĩa là chum trà đầu tiên là dâng Thầy, chum kế tiếp là cho những người cao tuổi..v..v..

Hết bản nhạc này, bước sang bản nhạc khác thì điệu múa cũng thay đổi theo . Đến lúc chấm dứt buổi dâng trà cũng là đến giờ dùng cơm trưa . Thầy tui bỏ viết xuống, đọc lại cho tui tui nghe bài thơ thật là tuyệt diệu, lời thơ, ý thơ đều dạy cho tui tui tu .

Trong lúc mọi người còn đang trong cơn ngất ngây say thanh quang điển lành thì Thầy tui nói:

-*Thôi, đi ăn cơm đi, chiều mình lại tiếp tục chơi với Tiên, Phật .*

Điểm Đạo

Chiều hôm đó, tui cũng lại được ông Thầy kêu múa tiên cho các bạn thiên xem . Sáng hôm sau thì tui lại cầu Phật bà Quan Âm. Phật Bà cũng múa dạy đạo cho tui tui, cũng phải nhờ đến ông Thầy viết ra giấy rồi tui tui xúm nhau lại ngồi nghe Thầy đọc bài thơ, tâm hồn tui tui bay bổng vui thiệt là vui !

Trong khi múa có lúc tự nhiên Phật Bà dùng ngón tay của tui, điểm lên đầu lên mặt tui, tui nghĩ là điểm mấy huyết đạo . Vừa múa vừa điểm như vậy cho đến lúc ông Thầy tui nói :

- Phật Bà Quan Âm điểm đạo cho con đó !

Biết được vậy nhưng mà cũng còn thắc mắc vì không hiểu rõ nghĩa từng cử chỉ đã được thực hiện trên người tui . Cái lạ của tiếp điểm là nhiều khi mình hiểu liền nhưng cũng có lúc phải đợi ít lâu sau mình mới thấm ý .

Nói thì ngắn nhưng mà những buổi tiếp điểm như vậy kéo dài cũng vài ba tiếng mỗi lần . Tui múa hết Tiên, tới múa võ theo sự yêu cầu của các bạn thiên . Thầy cho chơi vui và học hỏi cái lễ, cũng như những quyền thế ngoạn mục mà tui là người chưa bao giờ học võ bây giờ lại biết biểu diễn như một võ sư . Có lần một người trong bạn thiên là võ sư của một môn phái đã đề nghị tui múa thế “Mai Hoa Quyền”. Sau khi tui múa xong người đó phải thốt lên rằng:

- Thế này đã thất truyền lâu lắm rồi Thầy ơi ! Con chỉ biết múa “Mai hoa quyền” nở còn ở đây lại múa được “Mai hoa quyền” búp ! tuyệt diệu ! tuyệt diệu !

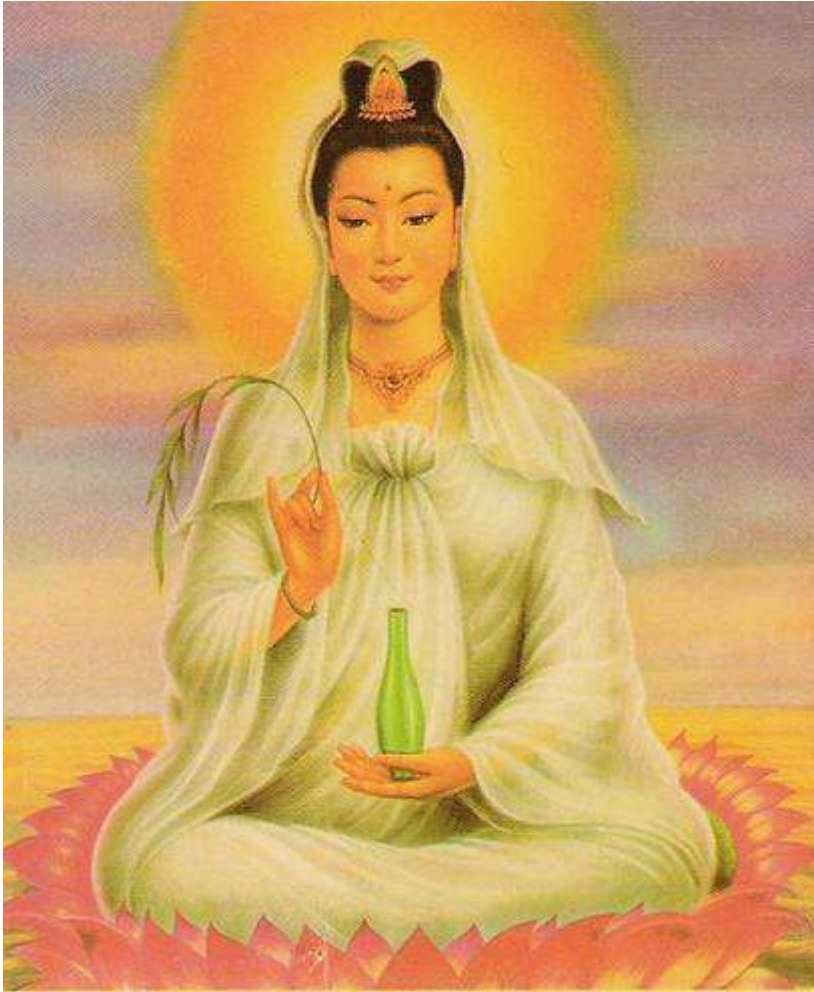
Cả ngày múa mà tui hông có thấy mệt chút nào hết, mà có mệt thì ông Thầy kêu tui ngồi nghỉ chút, uống miếng nước xong lại tiếp tục .

Đêm đến tui vẫn ngồi thiên bình thường, có phần thấy nhẹ nhàng hơn. Thầy tui nói với tui tui trước khi về phòng ngủ là:

- Ngày mai Thầy cho tui con giải trược để dễ tu .

Câu đó hứa hẹn với mọi người những màn gì đây ?! Ai ai trong đám tụi tui cũng hồi hộp chờ cho mau đến sáng ....

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP I : (B)
Quan Thế Âm Bồ Tát

*Nghe đi, nghe cho rõ lòng mình
Thật thà đi, để nhận chân sự thật
Tập nghe đi, nghe tiếng nói siêu âm
Chấp nhận đi, muôn tội là do nơi mình
Nam Mô Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát
Dẹp tự ái, chịu lắng nghe
Bỏ tranh chấp tự độ mình*

Thật thà cho hào quang ngời sáng

Cho tâm tối rã tan

Cho bình minh ló dạng

Cho sức mạnh tuôn tràn

Hãy nghe đi, nghe tiếng than thở của lòng mình

Chỉ tại tôi, tôi hại lấy chính tôi .

Đêm hôm đó sau khi thiền xong thì tự nhiên trong đầu tui ra bài thơ này. Tui biết đây là Phật Bà ban chiếu cho tui lời dạy vô cùng quý giá . Tui thầm cảm ơn sự gia hộ của Người và nguyện sẽ theo lời chỉ dạy này mà tu tâm sửa tánh, cho dù tan xương nát thịt tui cũng lấy sự thật thà làm kim chỉ nam cho đường về nguồn cội .

Nam Mô Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát .

[Điểm huyết giải thông kinh mạch](#)

Sau khi ăn sáng xong thì tui tui lại tề tựu đông đủ ở dưới tầng hầm của căn nhà Thầy . Tui lại đi vô phòng thay áo kimono trắng rồi ra ngồi chờ ông Thầy cho lệnh “tiếp diễn” .

Hôm nay mọi người cho dù rất vui nhưng có chút căng thẳng có lẽ là đang vừa lo, vừa tò mò xem màn gì sẽ diễn ra .

Thấy không khí chờ đợi có vẻ không được thoải mái nên ông Thầy mới nói:

- Để lát tui kêu nó (là tui) tiếp diễn dùng võ để “điểm huyết giải thông kinh mạch” cho các bạn để tu thiền . Ai muốn cầu ai thì nói, nó sẽ mời vị đó xuống giúp cho .

Thế là nhao nhao lên, người thì muốn mời Quan Thánh Đế Quân, người thì mời Tề Thiên Đại Thánh ... có bạn nói đùa muốn mời cả Lý Tiểu Long nữa !!!!! Có lẽ lúc đó mọi người chưa có cho việc điểm huyết khai thông này hữu ích . Nhiều bạn trong tâm còn nghĩ việc này là mê tín dị đoan .

Ông Thầy biết vậy nên nói:

- Con này nó đâu có biết gì đâu, mà hôm qua các bạn thấy nó múa tiên, múa võ thì bây giờ nó điểm huyết cho các bạn cũng được hà . Tui muốn cho các bạn biết ngoài cõi này còn có cõi khác, mình tu thiền là để mình đi về được cái cõi bên kia, học chết trước khi chết .

Mọi người lúc đó đều im lặng nghe Thầy giảng, một lúc sau Thầy gọi tui lại và nói:

- Con mời Quan Thánh Đế Quân đi, nhờ luồng dẫn trung nghĩa của Ngài để giải tà khai thông huyết đạo cho các con .

Thế là sau khi tui cầu dẫn Ngài Quan Thánh thì từng bạn từng bạn ngồi xếp bằng chờ tui xuất chiêu . Từ nhỏ tới lớn tui làm gì biết đánh võ mà hôm nay tui đã được cả “song phi”, hai chân nhắm vào lưng đối phương mà bay tới đá một cú thật mạnh như Trời giáng, bạn đó bị chúi nhủi về phía

trước nhưng bật dậy ngay rồi cứ thế tui lấy chân đá vào những huyết đạo khắp trên cơ thể cho đến khi cảm thấy đủ thì qua người khác .

Cái lạ là không một ai bị gì, họ không bị thương tích, cũng không đau . Còn tui ngược lại, đá hết mấy chục người thì chân đã bắt đầu sưng, thờ hồng hộc như bò nhưng mà thấy còn nhiều người chờ nên tui tận sức tận lực làm cho hết .

Thầy tui thấy vậy cũng động viên tui:

- *Con làm việc này là lấy công chuộc tội, con đá bao nhiêu người đó giúp họ khai thông nhưng con phải chịu bấy nhiêu đòn .*

Rồi buổi cơm trưa lại đến, tui tui được nghỉ trưa và đến chiều thì tốp bạn khác đi làm về đến để được giúp điễm huyết khai thông .

Tui cứ miệt mài làm việc cho đến 10, 11 giờ đêm thì sửa soạn tham thiền . Các bạn lần lượt đi về nhưng Thầy tui cũng không quên hứa hẹn ngày mai sẽ có màn hay hơn nữa . Màn này ai nghe cũng bật cười đó là:

- Màn “Thọt cà lét để tập trung điển quang” lên đỉnh đầu .

Chiêu thức Thọt cà lét

Nói như nói giỡn chơi, nhưng Ông Thầy của tui không có giỡn đâu . Cái màn “Thọt cà lét” để tập trung trụ điển trên đỉnh đầu là một chiêu thức siêu diệu . Thầy tui giảng :

- *Hôm qua tui nhờ các vị Bề Trên điễm huyết giải trược và đã thông kinh mạch cho các bạn để chuẩn bị cho ngày hôm nay với chiêu thức “Thọt cà lét” giúp cho các bạn trụ được điển trên đỉnh đầu phóng đi lên hòa hợp cùng điển cái của Càn Khôn Vũ Trụ học đạo trực tiếp với Bề Trên . Tại sao phải thọt cà lét ? khi các bạn bị nhột thì gồng mình chịu, lúc đó nếu dùng hết sức đẩy luồng điển của mình lên trung tim bộ đầu thì có thể phá vỡ được bức màn u minh của mình mà liên kết được với Đại vũ trụ siêu hình ở bên Trên .*

Nói xong Thầy gọi tui lại ngồi sau từng bạn thiền . Hôm nay tui mời Đức Phật Tế Công vì Ngài là Ông Phật hay đùa vui lại có một lối độ người rất là đặc biệt . Cầu xong thì tui dùng hai ngón tay trở mà thọc cà lét các bạn của tui, tội nghiệp có bạn chịu nhột dờ, mặt mày cứ đỏ tía lên, gồng mình trụ

điển niệm Phật, có bạn thì ít nhột, hoặc không bị nhột thì cũng theo gương những người kia mà tập trung điển trên đỉnh bộ đầu .

Thầy tui ngồi nhìn tui tui rồi nói :

- Đứa nào nhột nhiều là đứa đó tự ái cao đó !

Xong Thầy cười ha hả làm các bạn cũng cười theo làm không khí thư giãn, vui vẻ quá chừng .

Đến chiều tối là mấy ngón tay của tui, nhất là ngón trở sưng vù luôn, có một cô bạn thấy thương, lấy dầu thoa cho tui, lúc đó tui thấy cảm động lắm . Nhưng không bằng khi nghe ông Thầy nói :

- Phải làm như vậy, khổ như vậy mới biết thương quý Trời Phật luôn luôn độ hóa cho chúng sanh không ngừng không nghỉ . Có những vị làm cây làm cỏ cho chúng sanh ăn nên thuốc, có những vị làm trâu bò cho chúng sanh cỡi, có những vị làm tapis cho chúng sanh chà đạp mà vẫn một lòng thương yêu tận độ .

Thầy nói đến đó là tui đã chảy nước mắt khóc thương cho Thầy tui, lê lết tấm thân đi khắp mọi nơi để độ cho tui tui có được ngày hôm nay, những người hiền biết lo cho bản thân tự tu sửa, hành thiện tích đức . Bỏ thói ác ôn, hại người, hại mình .

Kể cũng lạ, ngày hôm sau ngủ dậy là ngón tay của tui như mới, không còn sưng, không còn đau . Nhưng mà tui đâu có dè là ngày kế tiếp này còn kinh hoàng hơn nữa ! Nếu tui bị ai đó thừa cảnh sát thì chắc tui sẽ bị bắt ở tù về tội hành hung người !!!...

Giải trước

November 14, 2008

Ăn sáng xong thì tui tui lại xuống tầng hầm để ngồi thiền chuẩn bị chờ ông Thầy cho tui tui học bài mới .

Ai nấy còn đang phiêu diêu nhập định thì Thầy kêu tui tiếp diễn làm việc . Tui trịnh trọng đứng lên, hai tay chắp ngang trán, xin cho được tiếp diễn của Đức Phật A Di Đà . Sau đó tui đến ngồi trước một bạn đang tham thiền, bất ngờ tui dùng hai bàn tay tát và hai má của bạn ấy liên tục, xong cong nắm tay cú vào huyết trên mặt người bạn ấy . Hành động mau lẹ, mạnh, tát, cú liên hồi, hết người này tui qua người khác . Cũng may là các bạn của tui giữ sự thanh tịnh, yên lặng chịu đòn chứ nếu không họ đánh trả lại chắc tui chết quá . Đồng lúc đó thì tiếng ông Thầy tui trầm trầm giải thích :

- Hôm trước “điểm huyết” khai thông kinh mạch cho các con, sau đó “thọc cà léc” giúp các con trụ diễn trên trung tim bộ đầu, hôm nay bất ngờ tát các con thật mạnh, thật đau để mọi uất khí xung thiên, thì ở ngoài này Thầy hốt trước diễn của các con để cho các con được nhẹ , đêm nay về thiền se thấy sự khác biệt, thanh tịnh hơn, dễ ngồi lâu hơn .

Nhờ lời nói này của Thầy mà tui làm việc không gặp trở ngại gì cho đến hết ngày hôm đó . Vì tiếng đồn xa nên cũng có rất nhiều người đến để xin được giải trước . Và cũng có một ít bạn ngại không tham dự .

Nhưng tình đời cho dù là ở trong Đạo thì cũng như nhau . Sau 3 ngày làm công việc này, tui đã bị mang những tiếng không được tốt mấy, nào là tui đã bỏ thiền rồi và bây giờ tui theo cái đạo “uống nước”, ông ứng bà dựa ..v.v...

Nhìn bề ngoài thì những gì kể ra ở đây, đời bây giờ không ai có thể chấp nhận được. Họ sẽ lên án rằng đám người này mê muội, lú lẫn hết rồi . Nhưng mà sách “Harry Potter” vẫn được bán rất chạy, có lẽ con người ta

nghĩ là giả tưởng không hại gì nhưng tại sao lại có quá người mê đọc sách đó ?! Có phải trong tiềm thức của mỗi người đã thấy một phần sự thật nào đó không ?! Và rồi ngoài cõi này hình như là còn có cõi vô hình ?

Học nói

November 17, 2008

Đã đến lúc tui phải học nói . Thầy tui kêu tui tiếp diễn Đức Phật Di Lạc và tuyên bố rằng hôm nay tui sẽ học cách nói trong lúc tiếp diễn thay vì chỉ múa tiên và múa võ .

Được ngồi trên ghế bành của Thầy tui, lúc đầu hơi ngượng nhưng sau khi xin được tiếp diễn của Đức Phật thì tui lại thư giãn hơn .

Ngồi chờ hoài tui vẫn không thấy mình muốn nói cái gì, hay nói đúng hơn không có bắt được ý gì để mà nói lại . Chỉ ngồi nhe răng cười rồi nhìn qua, nhìn lại các bạn thiền trong phòng .

Lúc đó Thầy tui ngồi ở dưới góc phòng mới cười ha hả nói :

- Con này nó không có biết gì hết, người ta muốn bấm nút, không có nút nào để bấm...ha!ha!ha!

Kỳ này nó về cho nó học bài rồi nó sẽ biết nói thôi .

Vậy là sáng hôm đó chấm dứt buổi học nói của tui một cách lãng xẹt ! Cũng tại tui không có thích lý luận, hay tìm hiểu lý thuyết gì nhiều, từ lúc mới bắt đầu tu tới giờ tui chỉ nắm một câu : “Thực hành là chánh” .

Chiều lại Thầy kêu tui tiếp diễn Phật Bà Quan Âm, trong lúc múa thì tui tự nhiên lấy tay làm hiệu cho tất cả bạn thiền có mặt tại đó phải nắm xấp hết, rồi tui dậm lên lưng họ mà đi . Các bạn ngạc nhiên chờ đợi xem Thầy tui nói gì để cắt nghĩa hiện tượng này .

Lúc đó nhìn mặt Thầy tui thấy nghiêm trang lắm, mắt lại nhắm xong Thầy tui chậm rãi nói ;

- Sau này người ta chết đầy đường, nếu trên bộ đầu mà có niệm Phật, điển quang phát sáng thì Quan Âm sẽ giã lên xác người mà cứu phần hồn người ấy .

Thầy còn giảng nhiều nữa nhưng với thời gian tui đã quên hết rồi, có lẽ phải xem lại băng thâu hình để mà biết rõ tường tận . Nhưng mà tui viết

lại đây không phải là kể chi tiết mà tui chỉ nói lại kinh nghiệm những gì tui đã trải qua và học hỏi được mà thôi .

Màn này cũng là màn cuối của hậu Đại Hội năm ấy . Tui tui lần lượt ra về, người ở xa kẻ ở gần cũng phải trở về với đời sống thực tế không thể ở trên Thiên Đàng mãi được .

Riêng phần tui, lụi cùi xấp xếp hành lý, cởi bỏ áo tiên để về với chồng con nhưng sau mấy ngày ở đây, tinh thần tui phấn chấn hơn và cảm thấy mình có đủ khả năng để tiếp tục học những bài mà ông Trời đã dành cho mình .

Chánh Tà

November 19, 2008

Từ cái dạo tui tiếp diễn lần đầu thì mỗi năm tui đều đi dự Đại Hội và hậu Đại Hội .

Mỗi lần như vậy là được biểu diễn múa tiên, đánh võ nhưng càng ngày lại càng có nhiều màn hấp dẫn như :

- Tiếp diễn vài bạn thiền đã mất .
- Tiếp diễn những vị Bề Trên như Huyền Huyền Thượng Nhân, Đức Phật Thích Ca, Đức Phật Di Lạc, Phật Bà Quan Âm..v...v...
- Soi căn tiền kiếp cho các bạn thiền
- Múa Ân độ
- Điểm huyết chữa bệnh
- Tiếp diễn của Hoa Đà Tiên Ông dạy Ngũ Cầm Hí
- Tiếp diễn những tội hồn ở dưới Địa phủ
- Tiếp diễn những người tu ở Côn Lôn Sơn
- Tiếp diễn của một tội hồn ở Ngục Vô Gian (Ngục A Tỳ).

Với trình độ được điều luyện tui có thể nói lại những lời giảng cao siêu của những vị Bề Trên cũng như thuật lại những khắc khoải của những tội hồn bị giam cầm nơi Địa phủ .

Tui là một người học trường Pháp từ nhỏ không hẳn là không tin có cõi vô hình nhưng tui không phải thuộc thành phần mê tín dị đoan, mù quáng cho nên không hiểu sao tui lại được chọn làm việc này ? Nhiều lúc tui bực mình vì cứ bị coi là bà đồng, bà bóng, ỷ lại vào Thiêng liêng không tự lực cánh sinh, tự tu tự tiến . Tui đem những nỗi khổ tâm này trình lên Thầy tui mà xin cho ngưng không tiếp diễn nữa thì Thầy tui dạy rằng:

- *Con phải làm để lấy công chuộc tội, không có công quả nhỏ nào mà con được quyền chê, con làm công quả nhiều con được có cơ hội thức tâm sớm, ngoài công phu hành thiền ra vẫn phải còn công trình tu sửa tâm tánh nữa*

Nghe Thầy nói tui yên tâm bỏ ngoài tai những lời dị nghị và tiếp tục làm việc cho mình và ảnh hưởng người khác .

Dưới đây tui muốn chia sẻ những gì tui đã học được qua những giai đoạn tiếp diễn của mình .

Trước hết tui muốn nói đến chuyện “Chánh - Tà”, hai chữ này là mối kẹt rất lớn cho tui khi tu thiền, tui rất tránh né cái gì gọi là tà, là trước và dĩ nhiên tui mê việc gì chánh và thanh nhẹ .

Có một hôm Thầy tui kêu tui vào phòng riêng và nói với tui :

- *Con tiếp diễn của tội hôn ..... ở Ngục A Tỳ lên cho Thầy nói chuyện .*

Nghe nói đến ngục A Tỳ là tự nhiên tui rợn hết tóc gáy . Tui suy nghĩ một chút rồi thưa với Thầy tui rằng :

- *Thầy có khả năng xuống dưới nói chuyện với tội hôn đó mà, con không chịu tiếp đầu, con sợ lắm, nhờ ông đó không chịu đi nhập vô con luôn thì sao ?*

Lúc đó Thầy tui nghiêm trang lắm khi nghe tui nói vậy, Thầy chỉ nói :

- *Không muốn thì thôi, cũng được .*

Đêm đó tui thiền xong nằm xuống ngủ trong lòng cứ sợ bị ông ở Ngục A Tỳ nhập hay nhát tui vì không chịu tiếp diễn . Khi lo nghĩ như vậy thì tui cảm thấy mình nặng nề, luồng điện trên bộ đầu bị kéo xuống thật là khó chịu .

Bảng đi một năm sau, Thầy tui có dịp đến nhà tui . Thầy lại kêu tui vào phòng hỏi:

- *Thầy muốn con tiếp tội hôn .... ở Ngục A Tỳ để độ cho ông ta, con có chịu làm việc đó hay không ?*

Bỗng dưng lúc đó tui lại gật đầu và ngồi xếp bằng hướng tư tưởng xuống dưới Ngục A Tỳ, gọi tên tội hôn ... đó lên để Thầy tui độ cho .

Phải nhắc lại một điều là có lúc Thầy tui nhờ tui gọi một phần hồn quen biết đã mất, ông này khi còn sống dịch kinh sách, cho nên khi tiếp diễn tui định ninh ông ta ở trên Thiên đàng nên hướng tư tưởng của mình lên trên thì đợi hoài không thấy ai hết, Thầy tui phải nói :

- *Nó ở dưới Địa Ngục chứ đâu ở Thiên đàng mà con gọi .*

Tui ngạc nhiên hỏi :

- *Ừa, dịch kinh sách mà ở Địa ngục hả Thầy ?*

Thầy tui giải thích cho tui nghe:

- *Nó dịch kinh sách nhưng lấy tiền mua thuốc phiện hút .*

Lúc đó tui mới hiểu, hổng phải dịch kinh sách mà là lên Thiên đàng đâu .

Càng thấy luật Trời nghiêm minh phát sợ luôn hà!

Trở lại chuyện tiếp diễn tội hồn .... ở dưới ngục A Tỳ thôi .

Lúc tui bắt được diễn tội hồn đó thì tự nhiên tui không dám nhìn Thầy tui mà lại chui luôn xuống bàn trốn, mắt mở không được . Vẽ sợ hãi, e dè của tội hồn này làm cho tui hiểu là người làm bậy thấy người quân tử rất kiêng dè, sợ cái sáng của người kia . Mà dĩ nhiên hào quang của Thầy tui phải sáng kinh khủng rồi .

Tội hồn đó được Thầy tui nhẹ nhàng bảo :

- *Ra đây, tui độ cho .*

Từ từ dưới gầm bàn tui bò ra dưới chân đức Thầy thì tui khe khe rên và cầu cứu mạng .

Thầy tui vuốt đầu tui rồi nói :

- *Tôi chỉ cho về dưới đó, phải niệm Phật, niệm 6 chữ Nam Mô A Di Đà Phật đi rồi sẽ thấy sự màu nhiệm của câu niệm đó . Thôi, về đi lần sau gặp tôi độ tiếp cho .*

Thế là xong buổi tiếp diễn hy hữu này . Trong bụng tui cũng muốn chờ coi ra sao . Lòng tui sau khi làm việc lại thấy phờ phợt, nhẹ nhàng không như tui nghĩ năm ngoái là nếu tiếp diễn tà, diễn trước thì tui sẽ nặng nề lắm . Hèn chi bây giờ mới hiểu thấu cội nguồn . Chánh tà là do tâm mình mà thôi, tâm tui tốt, có ý giúp đỡ người thì nó thanh nhẹ còn tâm tui kỳ thị, chê bai, ghét bỏ thì tui sẽ lãnh hậu quả không tốt do mình tự tạo .

Thùng thảng tui kể tiếp truyện ông tội hồn này, phải gặp đến bốn lần tất cả mới độ xong . Không kể cái lần tui hổng chịu tiếp ông đó .

Danh là danh giả

November 21, 2008

Danh là danh giả, đàng là đàng tu . Đây là câu mà Thầy tui hay nói . Lúc trước nghe thì nghe vậy nhưng không hiểu bằng khi tui tiếp diễn và soi căn cho các bạn thiền .

Một ngày đẹp trời mọi người đang quây quần bên Thầy tui ngoài vườn . Ngồi trên chiếc đu, Thầy tui quay lại nói với tui:

- *Con soi căn cho các bạn của con đi .*

Lúc đó tui chới với không biết soi căn là cái gì nên hỏi Thầy tui :

- *Soi căn là sao vậy Thầy ?*

Thầy tui cười nói:

- *Coi coi kiếp trước tui nó là ai đó .*

Nghe lời Thầy, tui nhắm mắt lại rồi thầm xin cho được soi căn các bạn thiền . lát sau tui nghe Thầy tui kêu các bạn ai muốn hỏi thì hỏi đi .

Các bạn lần lượt lên tiếng thì tui cũng nhìn người đó xong nói rằng 500 năm trước, Thầy tui là một vị Hoàng Đế và người này là Cung tần, người kia là Cung phi, kẻ nọ là Công chúa, có người là dân thường, cũng có Ngự y, Đao phủ thủ, Tướng cướp ..v..v..v...

Tui cũng xin được hỏi mình là ai thì được trả lời là một Tướng Quốc có rất nhiều vợ và nhiều con, mọi người oà lên cười . Thầy tui cũng cười xong nói :

- *Kiếp trước là ai thì bây giờ cũng chỉ có tu thôi mới gỡ được những tội nghiệp đã gây ra .*

Lúc đó tui nghĩ cái danh là giả, chánh diện của mình là Không mới đúng . Đóng đủ tuồng hết sướng quá rồi ràng buộc mình vào một cái danh cố định làm gì .

Một lần ở Đại Hội thì Thầy kêu cả hội trường hướng tâm thầm niệm 3 lần câu:

- *Nam Mô Kim Thân Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn xuất hiện cứu độ quần sanh .*

Mọi người im lặng niệm thì lúc đó tui cũng đang nhắm mắt làm như tất cả . Bỗng nhiên ý tui nghe một tiếng quát lớn kêu tui phải đứng dậy . Tui sợ quá gượng không chịu đứng lên . Trong lòng vừa run vừa nói với chính mình :

- *Thôi ngheng, thôi ngheng, hông có chơi vụ này à ! ở đây đông người lắm đó nhe . Tui hông có chịu đâu đó .*

Tha hồ tui nói, tha hồ tui gượng trì lại nhưng một cái lực gì mạnh vô cùng bật tui ngồi dậy, đi lọc cọc oai nghiêm lên khán đài . Với bộ đồ veste trắng và cái đầu trọc của tui ai thấy chắc cũng ớn . Nếu người ta biết trong lòng tui lúc đó ra sao chắc người ta cười rũ rượi . Mà tui thì cười không có nổi rồi, tánh tui xưa nay hông có thích cái vụ tiếp diễn được rồi thì nghĩ mình là ông Phật này, bà Phật nọ, nhất là cái trò tự xưng Kim Thân xong hù hiếp thiên hạ, kêu thiên hạ cung phụng mình là tui kị tới chết cũng không nhận . Cũng vì vậy bây giờ tui có viết lại kinh nghiệm tu hành của tui, tui cũng không để tên để tuổi, phần tui thì ẩn tu chẳng ai biết ở nơi mô mà tìm .

Cứ vậy mà tui được thử tâm cả bao nhiêu lần, lần nào cũng hú hồn hú vía . Cũng may tui giữ vững như kiềng ba chân, tui tự lột hết áo Tiên, đến áo Phật cho đến cả áo Ma Quỷ đến bây giờ tui hông là ai nữa hết mới vừa cái bụng của tui . Cái đời tui nó khổ, khổ, khổ, tới nay tui thoát được khổ là tui đã mãn nguyện lắm rồi . Nhưng mà trầy vi tróc vảy chứ hông phải chơi, để từ từ rồi tui kể cho tới hết .

Cú này mới thần sầu hơn cú trước, cú trước mình có thể nói là tiếp diễn làm việc . Cú này là đêm tui thiền xong thì ngủ, nằm mơ thấy ông Tổ thiền của tui gặp tui thì quỳ xuống lạy nói:

- *Xin đảnh lễ Bồ Tát Tiên .*

Trong mơ mà tui còn xuất mồ hôi hột vội vàng quỳ mọp trã lễ luôn miệng nói :

- *Con không dám, con không dám ...*

Sáng dậy tui chạy vô phòng Thầy tui nói lại thì Thầy tui còn chơi tui một cú độc hơn nữa, phải chi Thầy nói mà mơ tầm bậy, đàn ông này ông chỉ nói

một cách tình bơ :

- *Bộ con tưởng ông Tổ chức cao lắm sao ?*

Tui lặng người đứng đó. Rồi tui liền dậy mình ngay :

- *Ê ! ê ! Hồng có tưởng mình ngon nha hông, cái này thử tâm thôi, cấm tuyệt đối không được nghĩ bậy !*

Cứ thứ ba được thử đối với tui hồng còn ký lô nào nữa . Số là hôm đó tui nằm trong cái tăng (cắm trại) ở một thiền viện , đang mơ mơ màng màng tui nghe tiếng Thầy tui văng vẳng trên đỉnh đầu tui nói rằng :

- *Sau này con sẽ thế Thầy ! Sau này con sẽ thế Thầy !*

Sáng dậy tui nhớ rõ mồn một đó chứ nhưng tui coi như pha . Gặp Thầy tui cũng không kể lại luôn . Tui đã tập cho mình không động bởi những lợi danh giả tạm ở thế gian này . Từ trình độ này đến trình độ khác hành trình của một hành giả tu thiền không đơn giản . Từ khóa tu học sơ cấp, trung cấp, cao cấp cho tới siêu cấp điển quang người thiền phải có đủ Bi Trí Dũng mới vượt qua hết được .

Tâm truyền tâm

November 24, 2008

Tui không biết các bạn thiền của tui thì sao nhưng mà từ lúc tui học cái bài tiếp diễn này thì tui thấy lối dạy đạo của Bề Trần rất trực chỉ . Mình có cảm tưởng như không phải Ông Phật này, ông Tiên nọ đang điểm đạo cho mình mà tiếng nói của họ như là “chủ nhơn ông” của chính mình đang chỉ đường đi nước bước cho mình, không vị nể, không sợ mịch lòng . Giống như cái tâm mà nói với cái tánh vậy đó . Tui được cái phước cảm nhận như vậy nhưng tui nghĩ những người bạn của tui vẫn bị cái hình thể của tui làm cho có sự phân biệt . Nếu có thể phá vỡ được ý thức hình tướng mà để cho cõi tâm lắng nghe cõi tâm nói, có thể gọi nôm na là tâm tâm tương ứng thì chơn lý không mấy lúc làu thông .

Cũng vì có sự phân biệt mà nhiều khi mình nhận xét thiếu trung thực, nếu đúng ý mình thì mình cho là hay nhưng nếu trái ý thì nghĩ là do người đó chủ ý nói thêm nói bớt .

Khi giải thông huyệt đạo cho các bạn thiền của tui thì đánh bao nhiêu người tui chịu bấy nhiêu đòn, nhưng mà khi nói lại lời chơn lý của các đấng Thiêng liêng thì tui cũng được học chung với từng người bạn . Nhiều năm làm việc này tui thấm ý hiểu rõ con đường mình phải đi như thế nào để được giải thoát, giải thoát đây là giải thoát tới vô cùng, không phải chỉ giải thoát khỏi cái thể xác này hay cái hoàn cảnh mình đang sống hiện tại .

Tui nói thật tình trong giai đoạn lúc đó mà tui nhớ lại thì tui hiểu rất đơn giản, xin chia sẻ ở đây :

Thứ nhất : Phải thật thà .

Thứ hai: Phải xét lại hết những tội lỗi mình đã làm qua do tánh nào, tánh nào đã gây ra .

Thứ ba: Phải công khai lỗi lầm không phải để khoe khoang hay thách thức thiên hạ, mà là học và hành cái lý “tất cả mọi người và mình chỉ là một”,

nghĩa là cái tâm chỉ có một không hai . Đối đãi thực tâm và lễ độ với mọi người là coi mọi người là mình và khiêm tốn thật thà nhận sai trái .

Dĩ nhiên khi thực hành được ba điều trên là mình đã là thực hiện được câu :
“Trực chỉ chơn tâm kiến tánh thành Phật” không khó nữa .

Mỗi một lần mình thấy sự sai trái thì các thiền sư ngày xưa hay dạy đệ tử phải làm “công án nghịch hành”. Nghịch hành là làm ngược lại, ví dụ như mình làm buồn lòng ai đó, thấy mình sai thì phải dẹp tự ái đến xin lỗi và nói rõ cái ý khởi đầu thâm sâu mà mình dấu kín cho người kia nghe . Cái vi diệu ở cái chỗ khi ta thật thà và khiêm tốn thì không ai bắt lỗi ta nữa, mà nếu người ta vẫn cố chấp thì mình phải biết chấp nhận muôn tội là do nơi mình, người quân tử đã làm phải gánh chịu hậu quả và không tái phạm để hy vọng một ngày nào đó người kia sẽ tha thứ cho mình . Phải hiểu rằng luật Trời nghiêm minh không phải bây giờ mình biết thiền, mang danh tu là chạy được tội . Mình phải trả giá như mọi người mà thôi .

Xuống dưới âm phủ kia mà các tội hồn còn phải đứng trước một tấm gương để nhìn lại quá trình sai trái của mình và thọ tội thì mình là người tu không biết dùng **“Minh cảnh đài”** để tự soi cái mặt mình hay sao ?!

Những gì tui hiểu lúc đó còn phải có một thời gian thực hành sau này tui mới chứng nghiệm được một cách thiết thực .

Tiếng khóc giải trược

November 25, 2008

Trở lại ngày tui ly gia cắt ái, một mình lủi thủi từ bỏ sự nghiệp, gia đình, không có lấy một xu dính túi, tui lấy máy bay (vé do người bạn tốt bụng cho) qua nhà Thầy tui . Trên phi trường ngồi chờ chuyến bay tui đã không ngớt rơi nước mắt, nhìn quanh thấy con nít là tui đau đớn tận đáy lòng.

Đến nơi gặp Thầy, ông không ngó tới cái mặt tui làm cho tui tủi thân hết sức nhưng cái gì đó trong tui dứt khoát với sự lựa chọn của mình cho dù có gặp nghịch cảnh ra sao tui cũng không thay đổi . Cả một ngày không được Thầy nói đến, tui đứng trước mặt ông tui có cảm tưởng mình là không khí . Thay vì tự dưng vò thì tui lại tỉnh bơ cứ niệm Phật, niệm quên luôn cả mình thì mãi đến sáng ngày hôm sau, Thầy tui cho gọi tui vào phòng rồi như không có gì xảy ra, Thầy nói :

- *Con ngồi xuống đây, gọi tội hồn ở dưới A Tỳ hôm trước lên đây cho Thầy nói chuyện .*

Thế là tui ngoan ngoãn nghe lời làm theo, một lúc sau tội hồn đó lên, cái tiếng phát ra đầu tiên từ miệng tui là tiếng khóc oà vỡ, tui chưa từng nghe hay thấy ai khóc như vậy, mà tui lại còn được cảm nhận trực tiếp vì tiếng khóc đó do tui phát ra, nước mắt ở đâu tuôn tuôn không ngừng, tiếng gào nghe như một sự oà vỡ, thoát gông cùm đã từ lâu giam cầm tội hồn này . Tui hòa nhịp theo với tiếng khóc đó mà đưa hết sự đau khổ tận cùng của cá nhân tui theo từng cơn gào thét, và cho dòng nước mắt rửa sạch mọi ưu phiền đã từ lâu bám theo tui . Hai tội hồn cùng được độ một lúc qua tiếng khóc giải trược này .

Một lúc sau thì tiếng khóc im bật khi nghe tiếng nói của Thầy tui nhẹ nhàng, âu yếm :

- *Con đã biết ăn năn hối lỗi chưa ?!*

Tội hồn trả lời :

- *Thưa Thầy con đã biết, cảm ơn Thầy đã độ cho con .*

Thầy tui ôn tồn khuyên :

- *Con về phải tiếp tục trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật nhe không . Rồi đây nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật sẽ bẻ gãy xích xiềng của con .*

Nói xong thì Thầy kêu tội hồn về lại ngục Vô Gián và lần sau sẽ gặp lại .

Sau đó Thầy nói với tui :

- *Bị nhốt vào ngục A Tỳ là không bao giờ được siêu sanh, mà con coi Thầy dạy nó niệm Phật rồi nó sẽ thoát được nơi đó .*

Lúc đó tui mới nghĩ đến phận mình cũng vậy, bị nhốt vào một hoàn cảnh không lối thoát mà cũng chỉ nhờ vào niệm Phật mà ngày hôm nay tui được thanh thân nhẹ nhàng . Không phải hoàn cảnh có thể ràng buộc mình quá đáng khi mình đang ở một cái xứ tự do, nhưng mà cái nghiệp tâm nó sẽ không cho phép mình ung dung tự tại . Cái tình mẫu tử và tiếng đời dị nghị làm sao có thể dừng dừng cho được nếu không nhờ vào pháp lành huyền diệu hỗ trợ cho mình .

Sau đó là ngày Thầy tui đưa tui lên Thiền Viện .

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP I : (C)

Thiền Viện

November 27, 2008

Thiền Viện được xây trên núi cao, có mái xanh vách đỏ rất đẹp và nổi bật trên nền xanh của rừng núi .

Trên đây, tui tui có 4 nam, 4 nữ thường trú lo công việc thu dọn, nấu bếp, làm vườn và phục vụ những bạn lên đây nghỉ ngơi hành thiền . Tui tui có một đại sư huynh quản lý tổng quát và điều động công việc cho tui tui làm . Tui và một chị bạn nữa được cắt đặt làm ngoài vườn như bổ củi để dành cho mùa đông, trồng rau, quét lá đường niệm hành, nói chung là dọn dẹp khuôn viên Thiền Viện . Nhóm khác thì làm việc bên trong, gồm nấu bếp, làm sạch sẽ .

Đại sư huynh của tui tui, tánh tình ăn to nói lớn, thiên vị nên tui và chị bạn bị hiệp đáp đủ điều . Có những buổi chiều trời bắt đầu lạnh buốt, sương mù trên triền núi đổ xuống ào ạt nhưng đại sư huynh vẫn bắt tui tui phải kéo ống nước xuống tận cổng Thiền Viện để tưới những cây thông trồng hai bên đường . Hôm đó tui bị nằm liệt giường (nói đúng hơn liệt đất) mấy ngày liên tiếp .

Thầy tui đạo đó mở khóa tu học cho các bạn thiền khắp nơi quy tụ về . Tui tui tất bật phục vụ, có ngày máy bôm nước hự, mà trong thiền viện lại có cả máy chục người, hai chị em tui thay phiên nhau xách nước leo thang đem vào nhà cho các anh chị dùng làm vệ sinh . Những ngày ấy tuy cực nhưng rất vui .

Một hôm tui đang ngồi cửa cũi với chi bạn thì bất chợt thấy Thầy đang chấp tay sau lưng đi dạo quanh thiền viện, khi đến chỗ hai chị em thì Thầy nói :

- Hai đứa con coi cây thông nào cong thì lấy giây buộc kéo lại cho ngay đi

.

Tụi tui nhỏ đến lớn chưa biết trồng rau, cửa cũi mà bây giờ phải làm mọi thứ, nay còn cái vụ uốn cho cây ngay . Tui thắc mắc hỏi Thầy :

- Buộc cây kéo rồi để bao lâu mới thả ra vậy Thầy ?

Thầy tui trả lời cứ để thử một tuần coi . Xong Thầy tui chỉ cái cây Dogwood ai đó trồng trước cửa thiền viện, hơi cong ngã về một bên .

- Đó, lấy giây buộc cây đó lại, kéo cho thẳng rồi buộc vô cây cổ thụ kia kia

.

Hai đứa nghe nói vậy thì đi lấy giây thùng làm y theo lời .

Một tuần sau, tụi tui thưa với Thầy ra xem tụi tui cởi bỏ giây để xem cây Dogwood có ngay thẳng không sau 1 tuần được uốn nắn .

Thầy tui ra đứng nhìn xong cười cười kêu tụi tui tháo giây ra . Giây vừa được cắt thì trước sau không thay đổi vẫn cong queo làm cho tụi tui một mẽ cười quá đã . Thầy tui lúc đó nói tỉnh bơ :

- Không thẳng thì چرا đi !!!

Đây là một công án của Thầy tui ra đề, tui kể lại đây cho mọi người suy gẫm .

Những khóa học cứ tiếp diễn liên tục trong vòng mấy tháng thì chấm dứt .
Tui được theo Thầy sau đó đi chu du đến những thiền viện ở các nơi khác .
Mỗi nơi, mỗi chỗ lại có những mẫu chuyện rất là siêu diệu .

Đuổi ma

November 28, 2008

Hết uốn cây cho ngay qua đến đuổi ma, coi bộ tui có nhiều nghề chứ hông phải chơi đâu . Nhưng muốn kể chuyện đuổi ma trên Thiên viện phải đi ngược lại lúc tui mới bắt đầu tiếp diễn ở nhà Thầy tui lúc trước thì có trường hợp một bạn thiên bị ma nhập đến xin được giải tà . Hồi đó tui còn non yếu lắm, thấy ai bị ma nhập thì nghĩ cứ cầu diễn Quan Thánh xuống đánh cho một trận là ma nào cũng văng ra chứ có gì đâu . Nhưng mà tui làm to, bởi vì đánh, hay la hét lung tung thì con ma vẫn chình ình ra đó, quay lại còn liếc tui với con mắt trắng giả thấy mà ớn chề đậ luôn . Cuối cùng ông Thầy tui phải từ tốn khuyên nó theo người bị nhập tu pháp thiên này thì nó mới chịu yên, và ngoan ngoãn nghe lời . Lúc đó tui phục Thầy tui sát đất, thấm ý hiểu rằng không cần phải lấy vũ lực mà trị chỉ cần lấy tình thương mà đối đãi . Hồn người chết cũng như người sống cũng là một linh quang như nhau, chỉ khác ở chỗ người cõi âm và người cõi dương mà thôi .

Trở lại câu chuyện đuổi ma ở Thiên viện, hôm đó cũng như mọi ngày tui đang lui cui bổ củi ngoài vườn thì có chị bạn hốt hải chạy ra nói :

- Bạn ơi ! Thầy kêu bạn vô phòng ngũ nữ coi có con ma đang nhập một bạn thiên kìa !! lẹ lên !!

Tui ngớ ngẩn một chút, trong đầu suy nghĩ sao lại gọi mình cà ?!?! Xong hỏi lại chị bạn:

- *Ừ ? sao Thầy không giúp mà kêu em vậy ?*

Chị bạn lên tiếng hỏi:

- *Đi mau lên đi, còn hỏi lung tung nữa .*

Tui vội vàng chạy một mạch lên Thiền viện vô phòng thì thấy cũng mười mấy người đang ngồi xếp bằng thành vòng tròn nhắm mắt im re . Tui ngạc nhiên không biết ai bị nhập, cũng lại ngồi chung rồi đảo mắt nhìn quanh xem nhưng mà nhìn hoài cũng không thấy ai có cái gì khác thường . Cuối cùng tui đánh bạo hỏi lớn:

- *Ai đó ?? mau khai ra !!!*

Tiếng la của tui hùng hồn và mạnh mẽ làm cho ai nấy rúng động hết . Vừa dứt câu thì tui thấy một bà cụ ngồi ở bên phải của tui cách hai ba người tự nhiên nói :

- *Mô Phật ! con xin lui .*

Nói xong rồi thì yên, mọi người mở mắt ra cười thoải mái không còn căng thẳng giống lúc đầu nữa .

Tui cũng tỉnh queo ra khỏi phòng chạy vội lên phòng Thầy để thưa lại .
Thầy thấy tui thì hỏi:

- *Sao xong chưa ?*

Tui thưa với Thầy :

- *Dạ , xong rồi . Để ợt tới con không ngờ . Con vô phòng có thấy gì đâu, hỏi đại nè nó nhát gan tự động rút lui .*

Thầy cười ra nước mắt nói:

- *Ma nó sợ con đó !*

Từ cái dạo đó mà rồi tui cũng có dịp đuổi ma thêm lần nữa nhưng lần sau không dễ ăn như lần này .

Đại nguyện của một tội hồn

December 1, 2008

Thời gian ở trên Thiền viện cũng được vài tháng có một buổi tối Thầy gọi tui tiếp diễn tội hồn ở ngục A Tỳ lên một lần nữa xem đã niệm Phật được đến đâu .

Đêm đó tội hồn được gặp Thầy tui có một chút thôi nhưng cũng làm tui rất ngạc nhiên . Khi lên không còn sợ hãi như lúc trước mà lại giống một đứa con nít, hồn nhiên, vui vẻ còn đùa giỡn với cái ví của Thầy tui để trên bàn . Thầy hỏi tội hồn này vài câu như :

- *Con có niệm Phật tốt không ?*
- *Con thấy sau khi niệm Phật thì như thế nào ?*

Tội hồn trả lời rất vô tư :

- *Tốt lắm ! tốt lắm ! con không còn thấy khổ nữa .*

Sau đó thì Thầy lại cho về không hỏi thêm gì nữa .

Một tháng sau thì trên đường Thầy và các bạn thiền trong đó có tui đi đến một Thiền viện khác thì có ghé lại nhà một bạn để nghỉ ngơi mấy ngày .

Cũng vào một đêm Thầy lại gọi tui vô phòng và nói :

- Kỳ này là kỳ sau cùng, con gọi tội hồn lên đây cho Thầy .

Khi tội hồn được đến trước mặt Thầy tui thì tui cảm thấy lúc đó tội hồn rất bình an thanh tịnh . Thầy tui lên tiếng hỏi .

- Bây giờ con có thể thoát được ngục A Tỳ . Con thấy sao nói lại cho người đời biết đi ?

Tội hồn ấy trầm ngâm một vài phút mới từ tốn trả lời :

- Thưa Thầy, con đã quyết định không rời khỏi ngục A Tỳ, con thấy phương pháp Niệm Phật quá huyền diệu cho nên con tình nguyện ở lại đây để chỉ cho các tội hồn khác cách thoát khỏi cảnh cùng cực đau khổ này . Con muốn lấy công chuộc lại tất cả lỗi lầm của mình đã tạo ra khi còn sống .

Thầy tui ưng bụng cười nói :

- Vậy là tốt, để tôi viết cho một bài thơ, cầm về dưới mà theo đó tu hành .

Nói xong Thầy kêu lấy giấy viết và thảo một bài thơ dài, bốn câu thơ đầu có tên lúc còn sống của tội hồn này . Sau đó Thầy đưa tui đọc cho tội hồn rồi đem đốt đi .

Vậy là mấy năm nay chỉ bằng vào sáu chữ Nam Mô A Di Đà Phật mà Thầy tui đã độ được cho một phần hồn đã phạm những chuyện không thể tha thứ, thoát ra khỏi ngục tù mà phần hồn này cũng quá bảnh, đã dám hy sinh sự tự do của mình để ở lại giúp các phần hồn khác, thật là đáng phục !

Thấy chuyện này tui mới nghĩ lại mình . Đã thoát được khổ đau, cho dù hoàn cảnh của tui không thể thảm bằng nhưng mà tui cũng nguyện dẫn thân vào cảnh khổ để giúp các bạn có duyên với mình được thấy ánh sáng từ bi của Thầy tui và chư Phật, Tiên đã thường hằng gia hộ mà cải sửa cho mình

trở thành những người toàn thiện . Cùng chung xây dựng thế giới hòa bình
ngàn năm .

Ngâm thơ

December 2, 2008

Đại hội năm đó là tui múa tiên cho cả hội trường mấy trăm người xem không chỉ làm việc cho nhóm nhỏ nữa .

Trước khi đến dự Đại hội tui cũng được Thầy điều luyện cho ngâm thơ đạo của Thầy viết ra . Lối ngâm thơ này không như lối thường tình ở dưới thế gian này ngâm . Khi ngâm người nghe cảm thấy luồng điện trên bộ đầu rút mạnh theo từng nốt nhạc (âm thanh) . Có những nốt nhạc (âm thanh) cao vi vút thì luồng điện của người nghe cũng được nhất bổng lên, đưa hồn người đang tham thiền du dương lên những cảnh giới thanh nhẹ bên Trên . Còn những người chưa mở được bộ đầu, tâm trần còn sâu nặng thì nếu chịu lắng nghe thì cũng được trợ giúp . Khi ngâm bài “Lục Tự Di Đà” thì âm ba của sáu chữ Nam Mô A Di Đà Phật như phá vỡ, giải thông mọi ngõ ngách bị ứ nghẹt trong tiểu thiên địa của người đang tham thiền .

Thầy tui lúc đó có nói :

- Sau này khi tui nó biết giá trị tui nó sẽ nghe những băng ngâm thơ này nhiều lắm .

Trong quá trình tiếp diễn của tui, bây giờ nhìn lại thấy Thầy tui đã để lại cho hậu thế một kho tàng vô giá . Đã mười mấy năm trôi qua, rất ít người hiểu được trong tay họ đã nắm giữ báu vật mà vì sức hút của hồng trần quá mạnh làm cho họ quên đi mà không dùng đến .

Lời nhắn gửi

December 4, 2008

Lần cuối cùng tui xin Thầy tui cho được chấm dứt việc làm tiếp diễn và được Thầy chấp thuận là lúc tui từ giả Thầy để về Thiên viện làm một ít giấy tờ cá nhân cần thiết .

Tiền tui đi Thầy đã cho tui một cái tên là “Diệu Liên Hoa” mà tới nay tui vẫn còn giữ để dùng khi viết một cuốn sách hay nói đúng hơn là một luận án tu hành .

Câu nói đùa Thầy tặng cho tui trước mặt một vài bạn thiền là :

- Con này ai mà nói nó cái gì oan ức nó cãi cho tới cùng !

Lời nói này của Thầy làm tui rất trăn trở, tui biết không phải đây là một câu nói bông đùa mà là một lời nhắn gửi . Cái tên Diệu liên hoa cũng hàm chứa những ý nghĩa cao siêu mà chưa thực hành tui chưa có thể hiểu thấu .

Thầy lại còn bồi thêm một câu nữa cũng không kém phần bí ẩn mà nhiều năm sau tui mới vỡ lẽ ra :

- Con là thằng ăn cướp !

Tui hoảng hốt hỏi lại :

- Con ăn cướp cái gì hả Thầy ?

Thầy tui cười ha hả nói:

- Con ăn cướp cái Đạo . Có đạo rồi thôi đi đi !

Với hành trang những câu nói trên tui trở về Thiền viện và rồi sau đó biết bao nhiêu sóng gió dồn dập ập vào tâm thân của tui . Bây giờ nghĩ lại thì thấy hay quá là hay nhưng lúc đó cũng bầm dập vô cùng .

Hôm nay chấm dứt hành trình tiếp diễn của tui và sẽ bước vào hành trình “tui tầm tui” .

Ở đèn nghĩa trả

December 5, 2008

Lý do mà tui xin được ngưng tiếp diễn cũng rất dễ hiểu thôi . Nhờ tui trực tiếp tâm tâm tương ứng được với chư Tiên Phật cho nên tui đã tiếp thu Chơn lý một cách rất là mau lẹ, chỉ trong một sát na có thể hiểu được những lý lẽ cao sâu nhất mà nếu với tâm trần còn dị biệt, mê chấp sẽ phải mất một thời gian rất lâu có khi nhiều kiếp mới thấu đáo được .

Từ cái sự hiểu biết đi tới cái thực chứng cũng còn phải có thời gian thực hành cật lực. Phải gọi là xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo mới mong đạt tới cõi giải thoát vĩnh hằng cho phần hồn của mình .

Thầy tui hay nói :

- Tiếp diễn chư Tiên Phật dạy đạo cho mà không hành thì tội nặng lắm đó nha .

Có nhiều bạn thiện muốn được nghe nhiều hơn nữa thì Thầy tui cảnh báo trước :

- Các con xin được nghe đạo thì phải theo lời vàng tiếng ngọc đó mà hành, nếu không các con mắc nợ không trả nổi đâu .

Nói đến mắc nợ tui mới chạnh lòng nghĩ tới Thầy tui đã mấy chục năm hoằng dương đạo pháp, để lại biết bao nhiêu là băng thân hình, thân âm thanh để nhắc đi nhắc lại cho tui tui hiểu đường về Trời cận kề từng bước

từng bước một nhưng tui tui cứ ì ạch, tiến 1 bước thì lùi 3 bước . Vì thương yêu mà Thầy tui phải lầm lũi đi khắp mọi nơi để phổ độ chúng sanh . Vậy xét cho cùng tui tui nợ Trời Phật đã bao nhiêu rồi mà tui tui trả được bao nhiêu ?! Có nên vay thêm nữa hay là dứt khoát thực hành rốt ráo ?!

Đó là câu tui thường tự vấn mình, nghĩ sâu hơn nữa, tui đã theo tu thiền từ còn là một thiếu nữ trẻ cho đến nay. Hy sinh nhiều thứ ở đời, chẳng nhẽ lại tu kiểu nữa nạc nữa mỡ cho uổng một kiếp người sao ?! Làm bậy thì tui cũng dự phần như ai, mà còn thấy rất dễ dàng không cần phải suy nghĩ hơn thiệt. Còn bây giờ muốn làm thiện thì tui lại chần chờ, so đo, tính toán có phải vô lý quá không ?!

Những câu hỏi trên đã giúp tui qua nhiều cơn thử thách thập tử nhất sinh. Tại sao tui nói thập tử nhất sinh vì có chết chóc gì đâu mà lại nói vậy ?! Nhưng mà có đó, chết cái tâm trần, sống cái tâm đạo . Mỗi một lần tâm trần chết đi thì một lần tui oản oại, đau đớn . Người ta nghe tui nói vậy thì hỏi tui rằng :

- Nói vậy tu hành thấy ớn quá ai muốn tu ?

Vậy chớ Ngài Huệ Khả còn dám chặt đứt cánh tay để cầu đạo và biết bao nhiêu gương sáng đã để lại từ thời xa xưa cho chúng ta thấy đâu có phải dễ ăn đâu !!

Sau ngày tui ngừng không muốn vay nợ nữa thì cũng là ngày tui tự lực cánh sinh, tự tu tự tiến, tự dẫn thân trên con đường chư Tổ bước . Cho nên tui có bài thơ như sau :

Trên có Thầy

Dưới có bạn

Ơn Thầy ta trả

Nghĩa bạn ta đền

Ơn trả không phải thường cung kính
Trả là hằng thực hành
Nghĩa không đền bằng lời nói
Đền bằng gương sáng thường lau
Trên có Thầy
Dưới có bạn
Ơn đền, nghĩa trả
Tự nhiên vô sở cầu .

Sau này Đại sư huynh của tui khi còn tại thế đã họa một bài thơ khác như
vầy:

Đường xưa chớ tổ bước,
Tìm dấu quyết đi theo,
Tu thân rồi lập đức,
Lối mòn nhưng ... cheo leo,
Nhất tâm lợi suốt trèo đèo,
Chiếc thân ảo giả, bọt bèo xá chi,
Lời vàng khắc cốt thường ghi,
Chặn rào sắt thép, vẫn đi không ngừng,
Dời non, lấp biển phá rừng,
Đốt cho lửa Đạo sáng bừng nội tâm .
Ơn sâu, nghĩa nặng,
To nhỏ, thì thầm ...
Lấy oan nghiệt, mở toang cửa Đạo,
Xé áo tràng tâm kính hằng lau,
Thấy phản chiếu dấu chân Tiên Thánh,
Sóng trước vun nền cho sóng sau .
Gương trong trao một tấm,
Người cũ nay còn đâu,
Đã ơn đền, nghĩa trả,
Tự nhiên vô sở cầu .

PHB

Mối tình đạo

December 8, 2008

Sau mấy tháng chu du khắp nơi, tui trở về Thiền viện để thấy rằng trong lúc tui không có mặt thì Đại sư huynh của tui đã bị truất phế chức quản gia và Nhị sư huynh là người thay thế .

Đại sư huynh vốn lúc còn tại gia là một thương gia giàu có, của chím của nổi lên đến cả triệu dollars Mỹ . Vì chuyện gia đình gây đổ mà đâm ra chán đời tầm đạo, buông bỏ hết sự nghiệp lại cho vợ con, ra đi không một xu dính túi lên Thiền viện . Nguyên rằng không nói được lời chơn lý không xuống núi .

Nhị sư huynh thì lại không phải là một tu sinh trên Thiền viện, chỉ là một người bạn thiền ở tại gia với mẹ nhưng vì thế đồ trên Thiền viện có chút đổi thay nên tình nguyện giữ chức quản gia trong lúc đó . Đại nguyện của Nhị sư huynh cũng không nhỏ, nguyện trường chay diệt dục .

Còn tui thì cũng ly gia cắt ái với đại nguyện trở thành một con người mới toàn thiện . Ngoài ra mỗi một tu sinh là một đại nguyện, tui chỉ kể lại ba anh em tui tui thôi vì sau này tui tui đã cùng đi với nhau hết đoạn đường còn lại của một đời người .

Vì có máu gian thương mới làm nên sự nghiệp to lớn cho nên Đại sư huynh vẫn còn tánh cũ muốn tự trị trên Thiền viện, không lệ thuộc ban chấp hành dưới núi. Mọi tiền bạc cũng như tổ chức trong tu viện đều phải do Đại sư huynh toàn quyền quyết định . Nhưng ý người không qua ý Trời cho nên,

thủ đoạn mới manh nha đã bị dập tắt bởi có sự nhúng tay của Thầy tui . Thế là nhờ vậy Đại sư huynh có thể chuyên tâm tu hành thay vì tranh chấp vô lý .

Nhị sư huynh lên thay thế thì lúc đầu cũng gặp nhiều khó khăn vì bị gọi là “gián điệp”!. Tất cả tu sinh trên Thiền viện có vẻ e ngại không gần gũi . Tánh Nhị sư huynh dễ dãi, lại hiền lành nên không bao lâu cũng được mọi người ưu ái . Trong đó có cả Đại sư huynh cũng như cá nhân tui, ba anh em tui tui rất tâm đầu ý hợp, ngồi cả buổi đàm đạo, nhiều khi nói về tình yêu một cách rất tự nhiên không coi là một sự việc đáng ghê sợ cho người tu hành . Tui tui bị gọi là nhóm người đi lạc đường, nhưng mà ba anh em tui tui lúc đó chỉ cười và không màng đến những lời chỉ trích .

Không bao lâu, tình cảm của tui và Nhị sư huynh nảy sinh . Mỗi tình của tui tui có thể gọi là tình đạo hơn là tình trai gái thường tình . Chính Nhị sư huynh cũng không biết hay không dám có tình ý gì với tui, nhưng mà tui thì đã rất thương yêu Nhị sư huynh . Có một ngày nọ, tui gặp riêng Nhị sư huynh và thổ lộ rằng :

- Mọii yêu huynh . Mọii nói vậy, huynh không yêu lại cũng không sao , mọii chỉ sống thật với lòng mình, nếu cứ dấu trong lòng thì mọii sẽ cảm thấy bức bối lắm. Từ ngày mọii tiếp diễn theo Thầy làm việc, cái gì mờ ám trong lòng mọii phải nói ra, nếu không nói ra mọii đã vô hình chung nuôi dưỡng sự tăm tối, sai trái . Còn bây giờ mọii nói ra, mọii thấy tình yêu không có gì tội lỗi, chỉ có sống không thật tâm với chính mình và người mới là có tội mà thôi .

Nhị sư huynh lúc đó tái mặt, sợ hãi . Vì lời nguyện “trường chay diệt dục” và lại rất kính nể tui nên lắp bắp nói rằng:

- Huynh không dám nghĩ tới đó đâu .

Sau đó giả lã vài câu thì mỗi người lại đi làm việc của mình . Phần tui, thấy rất thoải mái nhẹ nhàng, cũng không thấy buồn hay khổ sở khi Nhị sư huynh không đáp lại tình cảm của mình . Tui nghĩ tình yêu không điều kiện mới là tình thật có gì đâu mà buồn . Còn Nhị sư huynh thì sau này tui biết được rất phân vân và khắc khoải . Trách nhiệm một quản gia, lời nguyện của một người tu và tình cảm của chính mình không biết phải làm gì cho đúng .

Hạ sơn

December 10, 2008

Con người ta đến đây cũng một mình khi ra đi cũng một mình, tui nghe nói câu này thường lắm nhưng mà tui không có thấm ý nhiều, có lúc còn nghĩ làm gì mà một mình, tui có cả trăm, ngàn người bạn đồng thiên, thương nhau như ruột thịt có bao giờ mà phải gọi là đi một mình . Có chết chắc cũng có bạn bè đón mình rồi có gì mà lo . Ấy vậy mà người ta nói đúng phúc mới đau chứ !

Ở đời mình thấy cô đơn vì chồng con, gia đình không hiểu mình còn vô trong đạo mình có Thầy, bạn đồng chí hướng có ai hạnh phúc bằng không ?! Tui cứ tưởng không bao giờ tui sẽ mất đi được những mối quan hệ vô giá đó nhưng mà chỉ trong nháy mắt tui chỉ còn lại có tui .

Nhớ lại lời Thầy tui nói với tui trước khi tui đi về Thiên viện :

- *Sau này chỉ có người hiền mới chơi với con, còn người dữ nó tránh xa con ra .*

Lúc nghe vậy tui hân hoan nghĩ rằng :

- *Ồ ! vậy mình có cả trăm, ngàn người bạn cơ mà .*

Tui luôn luôn hạnh diện với bà chị ruột của tui là tui rất nhiều bạn còn chị ấy thì cu ky chỉ có chồng vời con, buồn quá ! tội nghiệp quá !

Ai có ngờ đâu chỉ vì một chữ YÊU mà tui từ một cô Tiên trở thành Ma thành Quỷ. Những người bạn khi xưa xa lánh, coi như tui ghê lở không dám ngồi gần . Thầy tui thì cũng không tha, nói tui là con quỷ dâm dục . Giúp cho sự phê phán và chia rẽ càng nặng nề hơn nữa . Nhưng mà nhờ tui hiểu cho nên tui chỉ biết thầm cảm ơn các bạn của tui và nhất là Thầy tui, nếu không cho tui học bài này thì làm gì tui biết đạo ở trong mình không phải đi tìm đâu xa, không phải cần có bè có lũ mới tu được. Toàn thiên hạ có đứng sang một bên mà mình tui chỉ lủi thủi một mình ở bên này thì tui cũng cứ tu rất ráo, mặc cho tiếng đời dị nghị, mặc cho thiên hạ khen chê, mặc cho Đất Trời xoay chuyển, mặc cho sắt thép chận rào, tui vẫn đi, vẫn tiến, vẫn một mình thay đổi cả một con người cũ của mình để trở thành toàn thiện, toàn giác . Tui sẽ không vì bất cứ điều gì để mà gạt yêu thương sang một bên, biến đổi nó thành dị dạng ma quái rồi đội một lối tu hành giả ảo, lấy vải thưa mà che mắt thánh .

Đúng vậy cũng vì yêu thương Nhị sư huynh mà tui đã được ban chấp hành dưới núi ra lệnh phải rời khỏi Thiền viện ngay đêm đó .

Tui vui vẽ sửa soạn chiếc vali nhỏ, túi cũng không có tiền, từ giả tu viện để hạ sơn . Trong lòng chỉ giữ đem theo có mỗi 4 câu thơ này do tui làm:

***Xuất gia ta không ngại,
Phá giới ta không ngại,
Nhập thế ta không sợ,
Chỉ sợ ta không tu .***

Nhị sư huynh đã lấy xe đưa tui xuống núi, một đêm đầy sương mù không thấy đường đi trước mặt một thước, nguy hiểm vô cùng có thể rơi xuống triền núi bất cứ lúc nào .

Tương lai trước mặt không nắm bắt được, một chuyến đi vô định được căn cứ trên niềm tin bất khuất .

Sau khi đưa tui đến nhà một người bạn thiện tốt bụng, Nhị sư huynh trở về nói một mình.

Thiên Chi

December 11, 2008

Một tuần sau, vì quên một ít đồ dùng cá nhân tui đã được một người bạn thiên đưa lên Thiên viện để lấy .

Gặp lại Nhị sư huynh tay bắt mặt mừng, Nhị sư huynh hỏi thăm thì tui nói :

- Thiên viện trong tâm chứ đâu chỉ là nơi đây, muội có đi đâu cũng phải tu thôi mà !

Hỏi đến Đại sư huynh thì được biết đã về thăm gia đình, tuần sau trở lại . Lấy xong đồ đạc tui sửa soạn xuống núi thì Nhị sư huynh nói :

- Huynh sẽ theo muội hạ sơn luôn .

Câu nói dứt khoát này đã thay đổi cả cuộc đời của Nhị sư huynh . Từ một người quản gia trung tín, từ một người thiên luôn luôn chăm chỉ làm công quả và được mọi người quý trọng thương yêu trở thành một “âm binh” cho tui . Biết bao nhiêu lời đồn phóng đại nghe qua phải tức cười, nhưng tui vẫn cứ giữ tâm thanh tịnh dứt khoát không cải lại bất cứ nỗi oan ức nào . Nhớ ngày nào Thầy đã nói tui là người không bao giờ chịu sự oan uổng mà không đôi chối cho tới cùng . Thì giờ đây công án nghịch hành đầu tiên của tui là cầm mõm gánh chịu mọi búa rìu dư luận, dày công tu sửa mình .

Cuối tuần Nhị sư huynh đã cùng tui đến chỗ hội họp bạn thiên để Nhị sư huynh tuyên bố công khai từ chức quản gia . Nhị sư huynh hùng hồn đứng

trên bục nhìn xuống các bạn thiền rồi cất to giọng nói :

- Tui cảm ơn các bạn đã tin cậy giao cho việc quản lý Thiền viện, nhưng đến nay tui xin từ chức đó vì lý do tui muốn đi theo tiếng gọi của tình yêu .

Nói xong tui nhìn thấy tất cả các bạn thiền đều im re hết và rồi kể từ lúc đó mọi người ngoan mặt làm ngơ mỗi khi tui đi ngang qua họ . Có vài người cảm cái nghĩa khí của Nhị sư huynh, dám làm , dám nói thì đến bắt tay chúc mừng . Mặt khác cũng có người đến gặp tui chỉ thẳng vào mặt và nói :

- Có làm đĩ mườnì phương cũng phải chừa một phương chứ !!!

Tiếp diễn, ngày này qua tháng nọ, năm này qua năm nọ, mỗi một Đại Hội tui đi dự là mỗi lần vuốt mặt không kịp với những lời nói như dao xé thịt, những ánh mắt nhìn khi thị, những hàng ghế gần nơi tui ngồi đều được bỏ trống . Tui lặng lẽ bước đi trong những lời sỉ nhục nặng nề, lòng không bao giờ có một chút hận thù .

Một tuần sau khi Nhị sư huynh tuyên bố theo tiếng gọi tình yêu thì tui lái xe lên Thiền viện để thăm Đại sư huynh .

Khi gặp tui Đại sư huynh mừng rỡ ra mặt, rủ nhau ra ngoài bờ hồ tâm sự . Đại sư huynh nói:

- Từ ngày hai em hạ sơn, Đại sư huynh ở trên này không còn thấy vui nữa, tu hành thấy vô vị làm sao nhưng kẹt nỗi Đại sư huynh có nguyện không nói được lời chơn lý không xuống núi, biết sao đây ???

Lời than ván của Đại sư huynh làm cho tui cũng chạnh lòng nên tui nói :

- Để muộì bài huynh cách này nha, huynh và Nhị sư huynh viết một bài thú

tội, những lỗi lầm ngày xưa phạm phải dù xấu xa cách mấy cũng kê khai ra rõ rệt, tuyên bố đăc đạo, lựa cho mình một danh Phật ngược lại với cái yếu nào của mình mà xưng ra. Xong phải nói một cách ngạo mạn để chận tất cả mọi thương yêu hay quý mến của người đọc nhằm tự chận luôn cả chính mình không được xưng danh để lợi dụng người mê tín . Từ đó, vì mình kích động sẽ có phản động lại, ta phải gánh chịu mọi hậu quả để rửa sạch tội nghiệp từ tiền kiếp cho đến nay . Đây cũng là bước đầu cho hai huynh học “kiến tánh”, thấy được sự sai lầm, nhận sai và sửa sai . Mình đặt cho tờ khai này là “Thiên Chi”. Đây là chỉ dụ của Thượng Đế ban cho .

Rồi tui lại tiếp :

- Đại sư huynh đã nói được lời chơn lý, nói sự thật về mình, ăn năn hối lỗi thì sự hạ sơn của Đại sư huynh là danh chánh ngôn thuận, mở toang cửa đạo mà hiên ngang nhập thế .

Đại sư huynh đã tìm cho mình một danh xưng ngược lại với cái tánh lưu manh, hay xảo láo của mình là :

- Trung Chính Quang Minh Phật .

Còn Nhị sư huynh với tánh tình đạo đức giả đã chọn cho mình danh xưng:

- Hòa Cảm Phật .

Hai huynh sau khi thiền đã kính cẩn ngồi cả đêm viết lại tất cả những việc làm sai trái, xong đến sáng thì gửi đi khắp nơi cho các bạn thiền .

Bản lai diện mục

December 12, 2008

Sau khi “Thiên Chỉ” bấn đi khắp nơi thì ba người tui tui bắt đầu dẫn thân học đạo trực tiếp với các bạn thiền không còn chỉ học nơi Thầy nữa . Tui tui học để thấy rõ mình hơn, để thực thi được những gì Thầy đã dạy tui tui qua băng giảng, qua những lần điếm đạo .

Cũng kể từ đó tui tui bước vào giai đoạn : “Trực chỉ chơn tâm kiến tánh thành Phật” .

Đại sư huynh đã có viết ra một bài thơ để nói rõ hành trình tu học của tui tui mà đến bây giờ Đại sư huynh đã về Trời thì tui mới dó díp ghi lại để cho hậu thế :

*Bỏ đời qua đạo,
Vào cõi huyền linh,
Hướng nghịch hành, thênh thang bước tới,
Lùi lại sau, cát bụi u minh,
Lấy thiền trượng gõ vào quá khứ,
Cho im hơi lục đục thất tình,
Đường mây trắng lằng lằng thoát tục,
Gót vân du nhẹ buổi đặng trình .
Thiền viện ở cõi tâm,
Đạo lớn ngự trong lòng,
Không mảy may vướng viú,
Đầy một trời thông dong,*

Đường tiến hóa xá gì sinh hay tử,
Vượt ra ngoài ngũ giới với tam quy,
Hành động nghịch để tức thời khai ngộ,
Dùng quang năng cõi trói cõi u mê,
Xuống tuệ kiếm, chém ngang sắc tướng,
Thấp tâm đặng giữ vẹn câu thề .
Chân lý ôi thuần phác,
Chân tâm chẳng cưỡng cầu,
Buông lỏng tay vào chợ,
Trong siêu thoát nhiệm màu .
Danh khả danh,
Phi thường danh,
Vô đạo là có đạo,
Hữu đạo là vô duyên,
Pháp vốn không văn tự,
Nên giáo ngoại biệt truyền .
Cõi phù sanh diệu vội,
Thích lý màu thần thông,
Quên bản lai diện mục,
Của chính mình là không,
Trở về trong chốn bụi hồng,
Đội trời, đạp đất mà lòng chân như .
Đại trượng phu hề,
Đại trượng phu,
Ôm chí lớn,
Viễn ly điên đảo,
Mộng tưởng cứu cánh Niết Bàn .
Tu không ngừng không nghỉ,
Hào khí phá lao lung,
Thấy mình sai mãi mãi,
Giải thoát đến vô cùng ...

PHB

Cảm nghĩ của một người đọc

December 19, 2008

Dầu cảm nhận hay không, hầu hết chúng ta đều tin rằng có cõi vô hình. Đó là cảnh giới của tâm linh, của phần hồn đời đời bất diệt. Kiếp nhân sinh vô cùng ngắn ngủi, nhưng lại chứa đựng muôn vàn thử nghiệm để điều luyện tâm linh tiến hóa. Tất cả mọi pháp tu luyện đều có những giới hạn trình độ của nó. Hành giả muốn vượt thoát lên một trình độ cao hơn đều phải có đủ hùng tâm, dũng lực để phá vỡ cái cực hạn của mình, chết đi cái trình độ hiện tại, con người hiện tại, tái sinh vào cảnh giới mới, con người mới, để tiếp tục con đường tiến hóa đến vô cùng. Đó là hành trình của tác giả đã, đang và sẽ đi.

Ngày nào đó trả lại xác thân này cho đất, có phải chúng ta sẽ bắt đầu thực chứng cõi vô hình ?!

Có những người sống với cõi vô hình ngay khi còn sống. Tác giả là một trong số này.

Truyện viết bình dị, mộc mạc, gần gũi với đời sống hiện thực hàng ngày, nhưng chứa đựng một nội dung thâm thúy, cao sâu. Có những sự việc vô cùng giản dị, tầm thường trong đời sống chúng ta, không ngờ đó lại là chiếc chìa khóa để đập tung cánh cửa huyền vi mà đi vào pháp giới.

Giải thoát phải chăng chỉ là sống trọn vẹn, sống thật thà, sống công khai, sống trách nhiệm với mình, với người !

Tôi đã khóc, đã cười, đã khổ đau, đã hạnh phúc khi đọc truyện này. Vì tác

*giả đã gửi trọn vẹn tâm tình mình trong đó để thiết tha mời gọi mọi người
cùng đọc, cùng đi, cùng sống ....*

PVK

Đạo Lớn

January 19, 2009

Bất cứ làm việc gì thì cũng có cái giá phải trả của nó . Tụi tui dấn thân vào cõi vô hình của cái Tâm, mỗi bước chân đi là mỗi lần khám phá điều hay, điều dở của chính mình . Ai có ngờ đâu đạo lớn nằm trong con người, nó đơn giản và siêu diệu làm sao ! Một cơn mê ngủ dài lê thê khi tỉnh giấc thấy mình chỉ là một hạt bụi trong càn khôn này mà lúc mình u minh thì lại cứ tưởng ta là cái rốn của vũ trụ, chẳng ai bằng ta và chỉ có ta mới đúng . Cái giá phải trả của thức tâm là sự oằn oại của phàm tánh , bao nhiêu lời lẽ hay ho, mạch lạc để bào chữa cho tất cả việc sai trái mình đã làm đều được đưa ra như một cách cố ý bóp méo sự thật và khóa lấp đi cái sự đổ vỡ tan tành của những gì mình tin tưởng lúc trước . Và rồi cái sự lạnh lùng dứt khoát của cái Tâm cũng không kém phần ghê rợn . Khi ánh sáng tràn đến thì bóng tối tự nó tan rã không có thời gian để lý luận nhiều lời .

Sau đây là một bài thơ của Đại sư huynh viết để tự dạy mình :

*Hoa đào xuân đến, hồng đôi má,
Tiễn biệt thu đi, rụng lá vàng,
Tuyết xuống trong mùa đông lạnh giá,
Như người thiếu phụ quẩn khăn tang,
Sinh ký, tử quy,
Lệ đổ hàng hàng ...
Càn khôn vận chuyển,
Rồi xuân lại sang,
Cô miên giấc điệp mơ màng,*

Tái sinh thành nọ, điểm trang ánh hồng,
Sanh sanh, hóa hóa, bênh bồng,
Quán thông một lý, là lòng chân như,
Bổ bất túc, tồn hữu dư,
Ngọn tâm đặng sáng, khư khư giữ gìn .
Biết bao đời , bao kiếp,
Vọng ngoại và u minh,
Có ngờ đâu đạo lớn,
Lại nằm ngay trong mình,
Thấy sai, là mật khuyết,
Nên thường hằng quân bình,
Liều thân vào cửa tử,
Để tâm ra cửa sinh,
Chịu cho địa ngục hành hình,
Con đường giải thoát đặng trình thặng hoa .

PHB

Từ Biệt

January 21, 2009

Cái cõi tâm nói sao cho hết , nó biến đổi không lường . Mình biết được đường đi nước bước nhưng mà mấy ai muốn đi cùng cho nên tất cả cũng do duyên mà thôi . Đoạn đường dài cứ lầm lũi đi bước tới thì rồi có ngày cũng đến nơi . Mấy anh em cùng đi với nhau, cùng chịu nhiều đắng cay, cùng hưởng những thành quả của việc tu hành bất thối chuyển . Nhưng rồi khi xong việc thì phải có sự chia tay theo đúng luật tiến hoá mà thôi .

Đến đây tui muốn kể chuyện Đại sư huynh từ giả cõi đời này để dẫn thân vào cõi vô hình bên kia thế giới .

Chuyến ra đi này của đại sư huynh không như mơ tưởng, người ta nghĩ khi đã tu thì ngày từ giả cõi đời sẽ là ngồi tham thiền rồi bỏ xác một cách thoải mái . Sự thật thì đại sư huynh đã mang căn bệnh ung thư phổi cũng do nhiều năm tháng hút thuốc, khi từ bỏ thì đã quá trễ . Sáu tháng oằn oại với cơn đau, đại sư huynh đã không một ngày bỏ niệm Phật và thiền . Đại sư huynh cũng đã tự lo cho mình có một đám tang không phải nhờ đến con cái hay bạn bè . Từ bức di ảnh cho đến nhà quàng . Trước khi mất, đại sư huynh còn gọi điện thoại cho Thầy để từ giả :

- Con đi về trước nha Thầy, Thầy ở lại bảo trọng sức khỏe . Con mang bệnh ngặt nghèo này cũng do con phá hoại cơ thể mình nên ngày hôm nay được trả quả con thấy mãn nguyện rồi, không than oán cũng không có gì thắc mắc .

Thầy nghe đại sư huynh nói vậy thì Thầy lớn tiếng đáp lại :

- Con hãy dũng mãnh mà đi, không có gì trở ngại nữa .

Thế là sau đó đại sư huynh mua ít trái cây cúng Thần chết để nhờ Người đến đón cho đúng ngày mà đại sư huynh muốn đi . Kể từ hôm đó đại sư huynh nhịn ăn, nhịn cả uống để dọn mình cho chuyến đi cuối cùng của đời người .

Đại sư huynh nhờ tui gửi thư từ biệt đăng trên báo của Hội, chào các bạn thiện và xin đừng hướng tâm cầu nguyện cho đại sư huynh vì huynh đã biết đường tự đi về Trời .

Ngày tang lễ, chỉ có nhị sư huynh, tui và một huynh nữa đi đưa tiễn . Tui có làm bài thơ đến phúng đại sư huynh như sau :

Vinh Quang

*Mười lăm năm ròng rã,
Nghe chửi làm câu kinh,
Tiếng rủa thay tiếng mỏ,
Anh thấy hận cả em .*

*Mười lăm năm vật vã,
Oan khiên ngất Trời xanh,
Thị phi tràn khắp nẻo,
Anh vẫn cùng em đi .*

*Mười lăm năm nợ trả,
Ăn xin từng hạt gạo,
Anh chan cơm nước mắt,
Túng thiếu nhưng vẫn qua .*

Mười lăm năm hồi hải,
Em kéo rồi em lôi,
Anh bò lên từng nấc,
Lột bỏ cái thăng TA .

Mười lăm năm trôi qua,
Trên giường bệnh hấp hối,
Anh nhắc lại em nghe,
Bốn câu thơ anh làm:

**“Thần tử không còn khổ,
Mặc dầu trong tiết đông,
Uy nghi quỳ đảnh lễ,
Dâng lên: bàn tay KHÔNG” .**

Dâng lên đi anh nhé,
Bằng chứng tu về KHÔNG,
Không còn nuôi bản ngã,
Kiến tánh hòa hư không .

Bao năm dài khổ nhục,
Ngày **VINH QUANG** đã đến,
Trở về ngôi vị cũ,
Trung Chánh Quang Minh Phật .

NM cần đề

1:00 sáng, ngày 26 tháng 2 năm 2002

Ghi chú: Trùng hợp là nhà quảng anh PHB cùng một chỗ với Thầy 7 năm sau tại Montreal . Cũng cùng một phòng, nhưng anh B chỉ muốn được 1/3 phòng thôi .

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP I : (D)
Thiệp Tết 2009

January 28, 2009

Này, sang năm Sửu rồi nha
Đừng có cười lên tở nữa mà
Năm nay tở được rong chơi mãi
Cho hết tết mới phải cày!

TJ

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP II :Chương 1 - 5

**Không lẽ chớ làm,
Không lẽ chớ nghe,
Không lẽ chớ nói,
Không lẽ chớ nhìn .**

Đây là bốn vé tàu chớ thẳng xuống địa phủ, thọ tội và luân hồi .

Đây cũng là đức độ người chơn tu .

Sao mới gọi là tội ?

Sao mới gọi là phước ?

Chấp mê gọi là tội .

Tự tri gọi là phước .

NM

Luận

Hoa sen vốn sanh ra từ bùn . Đạo giải thoát cũng từ cõi đời trần trước khổ đau này mà phát . Thấy được tâm chính nhờ cái tánh chấp mê lục dục thất tình . Bỏ bùn ra chẳng có sen, lìa đời không có đạo, diệt tánh thì mất luôn cả tâm . Kinh Diệu Pháp Liên Hoa nhằm nói về pháp môn Kiến Tánh, thấy tánh để tìm lại Tâm, nhờ đời để mà hiểu đạo .

Cuộc đời vốn vẫn như thế! Xã hội và luân lý luôn luôn có những khuôn thước, quy luật để ràng buộc con người vào một trật tự chung . Tu hay không tu cũng đều phải thuận theo dòng sinh hoạt này, cái khác chỉ là mục đích và đối tượng mà thôi .

Người đời giữ lễ với mọi người chung quanh để vun bồi cái thể diện, cái danh giá của mình . Vì thế trở nên khó khăn, độc tài . Phải đè nén, hãm mình, rồi kỳ thị, chê bai, chà đạp những người mà mình cho là thất lễ . Cảnh dăng co, xâu xé trong nội tâm và ngoài xã hội đó gọi là địa ngục . Tạo khổ vì ác với chính mình . Tạo tội vì xây dựng chấp mê .

Người chơn tu giữ lễ với đối tượng là chính mình . Làm, nói, nghe, nhìn theo những ý muốn trung thực bên trong, không sống giả dối dãi bôi và tự

lừa gạt mình nữa . Điều quan trọng là phải trách nhiệm, chấp nhận mọi hậu quả và phê phán của dư luận chung quanh để có cơ hội thấy những khiếm khuyết ngõ hầu lập lại quân bình .

Tự tri không đến bằng sự trầm tư suy nghĩ mà có được nhờ thực chất dẫn thân . Dẫn thân để sống thực với đời thì dầu có bầm dập ê chề, dầu bị chê bai khinh rẻ nhưng vẫn đang là lập hạnh bồi đức, là vun bồi cái phước duyên để phát triển đạo tâm .

PVK

Truyện

Thiền sư Tâm Không dành một ngân khoản cho Không Ái đi tu học . Đề mục là YÊU để cởi mở tâm tánh .

Sư đệ tham công án, tái mặt . Một tháng sau trong buổi trà đàm thiền sư hỏi lại :

- Đã có cô nương nào lọt vào mắt xanh chưa ?

Không Ái mặt đỏ bừng, ấp úng trả lời :

- Thưa chưa .

Thiền sư nghiêm mặt :

- Chấp hành công án không được là thiếu tu . Còn ở đây làm gì ?!

Sư đệ xin triển hạn . Xách túi nải xuống phố chợ xin việc làm . Được nhận vào xưởng ươm tơ, dệt lụa . Ở đây các thiếu nữ nhiều vô số kể . Không Ái đã ngoài tứ tuần . Vốn ít nói, lại nhát nên đường Đạo có hơi bị tắt tị . Thường che đậy, giấu diếm . Thiếu thật thà cởi mở . Kỳ thị tình yêu . Không dễ tha thứ và hòa được với người chung quanh .

Một ngày xuân đẹp . Cơ duyên đưa đẩy . Sư đệ được trao việc lựa kén để ươm cùng mới một ả tên Mộng Điệp . Đứng bên người đẹp, nói chẳng nên lời . Toàn chuyện trên trời mưa, trời nắng . Chiều về khoe với sư phụ . Thiền sư cười nói :

- Hãy mời cô nương ấy cùng đi ăn tại Long Phụng tửu lâu !

Không Ái dạ một tiếng nhỏ yếu ớt . Ngày hôm sau đến xưởng làm việc . Gặp người đẹp . Sư đệ đi tới định mời, rồi lại đi lui . Rồi lại đi tới, lại đi lui . Đi tới, đi lui . Cuối cùng nhất quyết đi ... lui luôn . Sợ mới quen e bị từ chối . Chiều về thiền sư cười , ước hỏi ;

- Sao, cá đã cắn câu chưa ?!

Không Ái ấp a, ấp úng nói lí nhí chẳng nên lời . Thiên sư quyết không tha, nạt lớn :

- Ta hỏi người, đã mời được Mộng Điệp cô nương đi ăn chưa ?!

Sư đệ sợ quá, nói đại :

- Thưa sư phụ nàng đã có chồng rồi !

Xưởng ương tơ hết việc . Không Ái bỏ lỗ díp . Chẳng hóa giải được công án bằng hương vị ngọt ngào, tươi mát và dịu dàng của Tình Yêu .

PHB

Chương 2

**Con ếch lim dim,
Con mèo rình chuột,
Là tư thế Thiên .
Tâm định,
Tánh động,
Thần tri .
Tỉnh thức là Thiên .**

NM

Luận

Muốn thiền phải dọn mình để có được một tư thế . Sự tỉnh thức và chú tâm của ếch và mèo nói lên tư thế đó . Chỉ cần một vật lạ chạm đến hay có bóng chú chuột xuất hiện thì ếch và mèo từ hai khối bất động phản ứng ngay lập tức, đối phó đúng lúc và liền tức thì .

Thiền cũng thế ! cần tỉnh thức và chú tâm để nhìn thấy chính mình . Tánh và thần cũng chỉ là hai trạng thái của tâm . Biến động, chuyển dịch, phản ứng theo giác quan, theo ngoại cảnh thì gọi là tánh . Chịu dừng lại để nghe, để nhìn, để thấy cái tánh đó là cái thức của thần .

Cái nhân đức của người tu nằm ở chỗ không chủ trương tiêu diệt cái tánh mà chỉ cần nhìn thấy và chịu trách nhiệm cái tánh đó của mình . Sự chân thật, thường hằng, chuyên chú theo dõi những biến động của tánh là nuôi dưỡng sự tỉnh thức, đưa mình trở về trạng thái quân bình, trung đạo .

Người đời thì bảo vệ và phát triển cái tánh của mình . Người tu thì lại chối bỏ và muốn diệt nó . Thiền chỉ cần nhìn thấy và chấp nhận nó là mình .

PVK

Truyện

Thiền sư Tâm Không rời tu viện Tâm Đạo về thăm Tổ tại Nhị Không . Đi theo có Vô Lực, Thông Luận và Không Ái . Khởi hành từ sáng sớm . Đi lạc trong rừng đến chiều mới tới nơi . Người xưa cảnh cũ vẫn thế . Riêng Tổ Sư, mười phần xuân có gầy ba bốn phần . Đến tối, các đồng môn theo ngôi thứ vào chánh điện tọa thiền nghe pháp . Tuần này Tổ giảng kinh Đại Trường . Thiền tứ thời . Mỗi thời tụng hai biến . Thông Luận hỏi khẻ :

- Này sư huynh hai biến thì tọa bao lâu ?

Vô Lực nhăn nhó :

- Khoảng một tiếng rưỡi .

Tổ Sư dăng đàn . Phía dưới tất cả đã trong tư thế tọa thiền . Vô Lực ngồi bán già . Bên tả là Không Ái . Bên hữu là Thông Luận . Cả ba đều ở hàng cuối . Hết một biến, sư huynh đầu gối đau nhức chịu hết nổi . Lén nhìn trước nhìn sau quanh phòng . Tất cả đều nhắm mắt . Nhanh như cắt, Vô Lực đổi chân . Vẫn đau, càng ngày càng đau hơn . Không nghe kinh kệ gì nữa hết . Sư huynh cắn răng khống chế nổi nhức nhối . Bỗng phía hữu có một chân ai thò ra ngoài áo tràng . Nhìn lên thì là Thông Luận . Mặt mày méo xẹo . Phía tả Không Ái đã duỗi cả hai chân . Có lẽ từ lâu nên coi bộ thoải mái lắm . Không ngần ngại Vô Lực cũng đành thả hai chân ra theo thế ... đồng thanh tương ứng . Chưa đủ, để cho có vẻ Vô Sở Cầu sư huynh ghé lưng tựa vô tường . Bỗng Vô Lực bụm tay che miệng cười . Quả thật hậu sinh khả úy . Thông Luận và Không Ái đã nằm phè ra theo thế ngoạn thiền .

Cũng chỉ tại vạn vật đồng nhất thể nên mới ra nông nổi đồng nhất lý .

PHB

Chương 3

Sao là sai ?

Sao là đúng ?

Thấy sai gọi là đúng .

Không sai, không đúng

Quân bình nội tâm

Tự nhiên vô sở cầu .

NM

Luận

Điểm khác biệt quan trọng nhất giữa người tu và người không tu là mỗi khi có vấn đề xảy đến, người không tu tìm cái đúng còn người tu chỉ luôn tìm điểm sai của mình .

Thấy mình đúng kèm theo những lý luận và hành động để bảo vệ nó .

Thấy mình sai là chấp nhận thua thiệt, mất mát cái thể diện, tự ái của mình . Đẹp mọi tranh chấp nên không còn vấn đề nữa .

Người đời vì có sở cầu muốn giải quyết vấn đề để thu hoạch được một điều gì đó, nên xuôi theo dòng nhân quả luân hồi .

Người đạo không giải quyết vấn đề mà đi ngược vào nội tâm để giải quyết chính mình . Thấy được những khiếm khuyết, tìm ra căn gốc sai lầm của mình đã tạo ra vấn đề đó, chấp nhận để giải thoát ra khỏi vấn đề .

Cái đúng khi thấy mình sai không có ý nghĩa đối đãi giữa sai và đúng mà chỉ là một trạng thái quân bình trong nội tâm khi đã thoát ra ngoài mọi tranh chấp của thế nhân .

An nhiên tự tại thì còn có gì để mà mong cầu nữa ?!?!?!

PVK

Truyện

Sư huynh Vô Lực thích làm Đại Trượng Phu . Đọc đạo sử rất mê hành động ngược đời của các thiên sư . Đốt tượng Phật để sưởi như Đơn Hà .

Chớp mắt rũ xong ba kỳ kiếp, búng tay tám vạn pháp môn thành như Huyền Giác . Cái hào khí phiêu diêu thoát tục đó bàng bạc trong thơ sư huynh . Ưa làm thầy . Hay dùng túi khôn, lấy lý đê người . Trong hàng đồng môn, sư huynh bóp mũi khá nhiều . Lâu dần tưởng mình cũng chỉ còn một may mắn nữa là xem đặc pháp vô thượng .

Một ngày nọ, cùng Thông Luận, Không Ái theo thiền sư Tâm Không về thăm Tổ Sư . Nghe đồn ngài ưa dăng bầy . Không có thực chất là mắc lưới liền .

Vô Lực ăn khỏe gấp ba người thường . Tuổi già, bụng phệ nên đi chậm . Một ngày đường mới tới nơi . Thầy trò vào hậu liêu thăm hỏi Tổ Sư . Gặp lại đệ tử, ngài mừng lắm . Giảng về phép dưỡng sinh . Cách tẩy uế, thanh lọc tiểu và đại trường . Tổ nói chuyện với Thiền sư Tâm Không rất tương đắc . Ngài khen nhiều . Vô Lực, Thông Luận và Không Ái rất mực hưng chí . Nhất là sư huynh, lòng hiu hiu như điều gặp gió .

Chợt Tổ quay về phía Vô Lực ban đạo từ :

- Bụng người quá lớn . Phải hành pháp Thủy Lưu Đại Trường (colon therapy) nhiều lần . Tập dưỡng sinh . Ăn chậm và ít lại .

Vô Lực cuối đầu thẹn thùng . Một điểm sáng loé lên trong thần thức . Sư huynh trả lời Tổ :

- Thừa tại con sai, tham ăn tục uống .

Nói xong, thấy thư thái, nhẹ nhàng .

Tổ cười tươi như hoa :

- Không phải người . Tại cái con trùng trong đại trường .

Sư huynh ngồi im, không cải chính . Lòng lâng lâng .

Tổ tiếp tục giảng về phép dưỡng sinh . Một hồi lâu, quay về phía Vô Lực nhắc lại :

- Bụng người chướng lên là do đại trường tích lũy quá nhiều uế tạp . Phải hành pháp Thủy Lưu để tống ra . Tất cả nguyên do chỉ tại con trùng .

Sư huynh vẫn ngồi yên . Mặt mày tươi tỉnh . Xem ra có vẻ đắc ý lắm .

Cả bọn từ biệt Tổ Sư . Ra đến cửa tam quan, Vô Lực khoái chí cười toe toét . Thịnh thoảng Thông Luận lại ghé tai Không Ái nói nhỏ . Xong là chúng cười phá lên . Mắt liếc về phía Vô Lực . Cười đã đời Thông Luận vòng tay

thi lễ :

- Sư huynh đọc sách nhiều . Quán thông kim cổ, nho chùm . Ngu đệ thắc mắc muốn hỏi .

Vô Lực đáp :

- Hỏi đi !

Thông Luận nói :

- Dám hỏi sư huynh Đại Trượng Phu là gì ?

Vô Lực giọng trang nghiêm :

- Đại Trượng Phu là kẻ tài trí hơn người . Đầu đội trời, chân đạp đất . Bụng làm, dạ chịu .

Thông Luận và Không Ái phá lên cười ngặt nghẽo . Cười chảy cả nước mắt nước mũi ra . Sư huynh chột dạ hỏi :

- Tụi bay cười gì ?!

Cả hai đồng thanh :

- Chúng tiểu đệ trộm nghĩ, khí phách của một ngài Đại Trượng Phu to lớn như vậy, lẽ nào đi đổ lỗi cho một con trùng .

PHB

Chương 4

Sao là Trung Đạo ?

Trung Đạo là ở đâu ?

Bao nhiêu mới gọi là vừa ?

Không không gian,

Không th ời gian,

Trung Đạo là tự thấy mình .

NM

Luận

Trung đạo là một đường lối, một phương cách đưa con người trở về trạng thái quân bình . Mỗi một cá nhân, tùy theo hoàn cảnh và thời gian, có một mức độ quân bình thích ứng riêng biệt .

Không thể rập khuôn theo một mẫu mực hay một cá nhân nào đó để tự lập lại quân bình cho mình .

Mọi tranh chấp và ham muốn phải hoàn toàn lắng yên thì quân bình tự đến chứ chẳng thể cưỡng cầu .

Khi khởi ý muốn dẹp mọi tạp niệm để cầu được thanh tịnh thì đồng lúc tạo ra sự tranh chấp và một thứ dục vọng mới rồi .

Thấy được sự tranh chấp và dục vọng đó là bước vào Trung đạo .

Trung đạo là một trạng thái vô nhiễm vì đã giải thoát ra khỏi vấn đề chứ không là một trạng thái thỏa mãn vì đã giải quyết được vấn đề đó .

PVK

Truyện

Lý Viên Ngoại là chỗ thâm giao với thiền sư Tâm Không . Một hôm nhà có kỵ , mời thầy trò cùng tham dự . Trên bàn tiệc, đầy đủ sơn hào hải vị . Đặc

biệt có món bún thang miền Bắc, ăn với mắm tôm chính gốc . Cá kho tộ miền Nam . Mắm ruột miền Trung . Không Ái ghé tai Thông Luận :

- Phen này sư huynh vào cửa tử . Cá và các loại mắm không biết ăn từ nhỏ . Sợ còn hơn cha chết .

Rồi cả hai lấy tay che miệng cười khúc khích . Thực khách vào tiệc . Chén chú chén anh . Rượu đã ngà ngà, viên ngoại lên tiếng :

- Nhân đọc Lão, đến câu: Thiên chi đạo, tồn hữu dư nhi bổ bất túc . Đạo Trời, bớt chỗ thừa bù chỗ thiếu . Chưa được thông suốt, xin liệt vị chỉ giáo . Thiên sư đưa mắt nhìn hàng đệ tử . Thông luận đây vấn đề:

- Xin mời sư huynh . Người uyên bác, tham cứu kinh sách nhiều . Chúng tiểu đệ xin nhường .

Vô Lực từ hồi giờ gặp lia chia chả quế, nem chua . Rất thích thứ này . Các món khác tuyệt nhiên không đụng đũa . Sư huynh ngừng ăn . Hếch hếch cái mặt lên lấy thế uy nghi, rồi đồng dục :

- Đạo là luật quân bình . Trung đạo có phận sự điều chỉnh mê, chấp . Mê là quá yêu thích . Chấp là quá kỳ thị . Nên phải tồn đi cái thái quá, bổ khuyết cái bất cập .

Viên ngoại khen nức nở :

- Quả không hổ danh sư phụ . Thật bất hư truyền .

Rồi quá yêu, đích thân gắp món mắm ruột hiếm quý và cá kho tộ tiếp cho sư huynh . Vô Lực nhìn chén đồ ăn, chết trân . Vội cắn một miếng ớt thật cay làm đà rồi nhắm mắt, nhắm mũi nuốt trọn miếng mắm ruột . Thiên sư nhìn thấy chúm chím cười .

Vốn trọng kẻ có tài . Viên ngoại tự tay tra mắm tôm, vắt chanh vào bát bún thang cho sư huynh . Mùi mắm xông lên . Vô Lực tái mặt . Lấy khăn che mũi cho khỏi ói . Không Ái nói nhỏ :

- Xin Đại sư huynh ráng **ĐIỀU CHỈNH** . Chớ để trạng thái mất quân bình lòi ra .

Nói xong che mặt cười . Vô Lực sợ quá, ngồi ngây như trời trồng ....

Thì ra TRI và HÀNH cũng có đôi khi chẳng hiệp nhất .

PHB

Chương 5

Pháp nào hay ?

Pháp nào dở ?

Pháp hướng nội là pháp hay,

Pháp hướng ngoại là pháp dở .

Không ngoại làm sao có nội ?

Không nội làm sao có ngoại ?

Không hay, không dở ,

Không mê, không chấp .

Nhìn ngoài để thấy trong,

Nhìn trong để hiểu ngoài .

NM

Luận

Pháp vốn không hay, không dở, chỉ tự tâm hành giả mà thôi .

Tu hướng nội là quay vào trong để tìm hiểu mình, thấy được cái khuyết của mình để lập lại quân bình, để giải thoát ra khỏi mọi vấn đề trong cuộc sống . Cứu cánh nhằm tìm một sự bình an, một hạnh phúc bên trong tâm hồn .

Tu hướng ngoại là tìm một thiên đàng, một nơi giải thoát ở bên ngoài, ở đời này hoặc đời kế tiếp . Đôi khi quá quan trọng cái hình tướng bên ngoài, vun bồi cái áo tu để được yên tâm, để được mọi người nể vì, tôn kính .

Hướng nội không phải là chạy trốn cuộc đời, mà ngược lại, phải dẫn thân vào đời mới có cơ hội thấy mình . Ở chốn tịch liêu làm sao biết được tâm mình còn động loạn hay không ?! Có vào trường đời mới đo được tâm ta mê hay chấp .

Cuối cùng ra, nội hay ngoại, bên trong hay bên ngoài đều không thể tách riêng ra được vì nó vốn bổ xung, liên kết làm một với nhau . Đó là cuộc

sống và tu là biết sống an vui hạnh phúc mà thôi .

PVK

Truyện

Lại nói về sư huynh Vô Lực . Chuyện ngàn lẻ một đêm . Đang tự nhiên vui, bỗng hóa ra buồn . Nhân sinh quan bi phần . Ra vườn ngâm cổ thi để trút nỗi phiền :

Đàm lai thế sự, kim năng ngữ

Thuyết đạo nhân tình, kiếm dục minh .

Nghĩa là: Phàm việc đời, không tiền ắt chẳng xong . Nói về tình người, muốn tuốt gươm ra khỏi vỏ .

Không Ái ngạc nhiên, chạy lại hỏi :

- Sao bữa nay sư huynh không đi làm việc ?

Vô Lực buồn rầu trả lời :

- Chỉ còn được trả lương bán thời gian . Phải cong lưng gia tăng tốc độ để năng xuất như cũ . Thật là bóc lột .

Không Ái an ủi :

- Đời mà !

Rồi bỗng thắc mắc hỏi thêm :

- Sư huynh có biết vì sao không ?

Vô Lực lạnh lùng :

- Thương mại là như vậy . Chèn ép, mách lới là nghề của giới chủ nhân .

Vừa lúc đó, Thông Luận tay cầm tờ báo, miệng la lớn :

- Chiến cuộc sắp bùng nổ . Kinh tế suy thoái .

Thấy Vô Lực mặt buồn hiu, Thông luận khẽ hỏi :

- Sư huynh sao vậy ?

Vô Lực tình tự, than van . Thông Luận méo mó nghề nghiệp, lý giải :

- Thời này muốn sống còn, các cơ sở kinh doanh phải co lại . Gặp lúc khó khăn, bất đắc dĩ họ mới làm vậy . Thiên lý đồng phong, không riêng gì sư huynh . Có chăng là tại thắng gây ra chiến tranh .

Vô Lực nhú mày, bực bội :

- Đúng rồi ! nguyên nhân là thắng gây ra chiến tranh, làm kinh tế suy thoái

. Phải lên án, vạch mặt chỉ tên . Tội phạm chính là nó .

Thiền sư Tâm Không ngồi độ ẩm ngoài trái hiên . Nghe rõ nguồn cơn .

Đứng dậy đi về phía Vô Lực, tủm tỉm cười :

- Còn cái thằng SO ĐO thì sao ?

PHB

Vô Danh
Cõi Vô Hình
Chương 6 - 10
Diệu Pháp Liên Hoa Kinh

Tìm Phật sẽ thấy Ma .
Học Phật thành Phật .
Bỏ Phật thì gặp Ma .
Thấy Ma rõ ta là Phật .
Ma đó, Phật đó .
Phật đó, Ma đó .
Vô cùng vô tận .
Thấy đó mất đó .
Không bỏ, không giữ .
Thanh tịnh thường hằng .
Thành Phật tức khắc .

NM

Luận

Ma và Phật ở đây là tánh Ma và tánh Phật trong mình . Rõ hơn, trạng thái quân bình thanh tịnh là Phật tánh; ngược lại, động loạn bất an là Ma tánh mà thôi . Hai trạng thái này hiện diện liên tục trong ta và ngoài ta . Nghịch cảnh hay cám dỗ xảy đến, ta liền bị lôi cuốn theo với một loại dục vọng hay tình cảm tương ứng nào đó . Thế là con ma lục dục thất tình đã hình thành ngay trong ta . Xa lánh hay tiêu diệt nó thì nó lại bành trướng hoặc biến dạng phức tạp hơn . Ngừng lại để bình tâm nhìn thấy và chấp nhận cái tánh đó của mình thì tự nó lắng yên và trở lại quân bình . Đó là cái mẫu chốt của Đạo ! chỉ đem sự sáng suốt để nhìn nhận sự tăm tối của mình mà thôi . Cái ý niệm muốn tiêu diệt sự tăm tối đã là mầm mống của chiến tranh và động loạn rồi .

Ma tánh và Phật tánh, động và tịnh, chánh và tà thay nhau tiếp diễn, hòa

lẫn nhau không ngừng như tối và sáng, ngày và đêm . Không mong cầu ôm giữ cái chánh thì hà có phải bận tâm kỳ thị diệt bỏ cái tà ?!

Lòng người phức tạp đảo điên nên thật khó mà chấp nhận những điều đơn giản . Chỉ cần nhận chơn được cái Ma tánh của mình để tự lập quân bình ngay mỗi lúc . Thường quân bình thì đã tự đưa ta đến bờ mê mé bên kia, đâu phải nhọc lòng chư Phật, chư Tổ nữa ru ?!?!?!

PVK

Truyện

Cư sĩ Thanh Tu rất thích về thần thông . Chuyện gì dẫu đơn giản cách mấy, cũng có thể biến nó ra huyền ảo và phức tạp . Các đồng môn tặng cho biệt danh là Minh Linh (con nhận) . Minh cũng có nghĩa là tối mờ mờ, ảo ảo không tối thui như u minh . Linh là kỳ diệu huyền hoặc, ẩn hiện ảo hóa khôn lường . Thật vậy, hạnh phúc của cư sĩ thường được cột trời trong cái màng tơ đa niệm của chính mình giăng ra . Dò sông dò biển dễ hơn tìm hiểu tánh tình của họ Dương . Thích tu về thanh giới mà cứ thăm lén đọc truyện Liêu Trai . Bình thường tướng pháp rất đoan trang . Thấy nữ giới diễm kiều, lập tức tà dâm ngùn ngụt bốc cháy mờ mịt . Những lúc này Thanh Tu phải đi vào hậu trường nhường vai cho Minh Linh đóng .

Một bữa Hà Tiên phu nhân bỗng con đến gặp Thiền sư Tâm Không . Nước mắt ngấn dài . Mới hay cư sĩ bị ma nhập . Tự xuống tóc cạo nhằm chỗ phạm, máu me đầm đìa . Bệnh nằm rên rỉ trên giường . Tà khí ở ngoài ... giao duyên với bên trong . Họ Dương trong trạng thái minh linh, nằm thờ khò khè . Hiền nội quỳ bên giường khóc lóc, nhắm mắt chấp tay khẩn nguyện thầm :

- Căn rơm căn cỏ, trăm lậy mới bái xin hồn cô bóng cậu tha cho tướng công con . Muốn gì con sẽ hàng ngày cúng quấy .

Thiền sư châm cứu . Dùng y đức làm thần để trợ, bắt cư sĩ thờ pháp luân . Lúc đầu thoi thóp, từ từ mạnh dần . Tự trực để tự cứu . Khôi phục lại quân bình . Gia đạo yên vui .

Thiền sư đi khỏi vài bữa, ý lực phản tỉnh yếu dần . Ma chướng trong ngoài

dập dìu . Phu nhân tay bông, tay dắt con cầu cứu . Xin cho phu quân tá túc trong đạo viện trị bệnh . Thiên sư nhận lời .

Sau một tuần khỏi bệnh . Hà Tiên rụt rè khe khẽ hỏi Thiên sư :

- Bạch sư phụ ra rồi ?

Thiên sư ngỡ ngác :

- Cái gì ra ?

Phu nhân nói lí nhí như sợ có ai nghe được sẽ sanh tâm oán thù :

- Bạch ... “Chư vị thiên long” .

Thiên sư cười xòa :

- Thanh Tu vốn có sẵn nào phải ngoại nhập .

Từ đó cư sĩ sống rất yên vui . Hạnh phúc gia đình êm ả . Mỗi khi gặp nạn nữ sắc làm cho lửa dâm bùng cháy, sóng gió ba đào rối loạn ; thường đem câu thần chú của Thiên sư cho quay vào trong thầm đọc : Tôi là Minh Linh, chính tôi là Minh Linh, đích thị tôi là Minh Linh . Tức khắc lửa tắt, sóng yên, bệnh khỏi .

Tương truyền rằng thời bấy giờ ai cũng cho là lạ .

PHB

Chương 7

**Người cũng là ta mà ta cũng là người .
Tội ta làm, người cũng làm .
Thật thà là hòa,
Công khai là Đạo .
Phá được cái riêng,
Quy về một thức .
Pháp nói thật, nói ngay là pháp vô thượng .
Nói là nói chuyện mình,
Nói ngay là nói tội mình mà thôi .
NM**

Luận

Lục đục thất tình vốn là bản năng chung của con người, chỉ khác nhau ở hình thức và thái độ bộc lộ ra mà thôi . Có người ý thức được hành động và tư tưởng của mình, có người không . Có người thẳng thẳng bộc bạch ra, có người quanh co ém nhẹm đè nén nó . Chúng ta phân biệt mỗi người khác nhau theo cá tính bẩm sinh hoặc những đức hạnh tập tành điều luyện được

Tuy nhiên nếu thật thà với chính mình thì chúng ta phải thấy rằng cái căn gốc của lục đục thất tình vẫn còn nguyên vẹn trong ta, vì đó là khả năng sinh lý và tâm lý chung của một con người .

Vấn đề quan trọng là chúng ta có chịu chấp nhận tham, sân, si, dục .... đó là chính mình hay không mà thôi ! Khi đã chấp nhận con người thật của mình với nguyên vẹn lục đục thất tình, chúng ta sẽ không còn kỳ thị mình và người khác nữa . Cái riêng tư to lớn nhất vẫn là sự cao ngạo tưởng mình tài giỏi đức hạnh hơn người khác . Cái lầm lẫn tai hại nhất là nói thẳng và

thật về chuyện người ngoài để bao che giấu giếm chuyện mình .

Nói thẳng và thật về mình không phải để khoe khoang khoác lác mà đã thực sự ăn năn những tội lỗi mình đã tạo khổ cho thân tâm và chấp nhận sự phê phán của búa rìu dư luận để chuộc tội và mài dũa đi sự ngạo mạn tự ái của mình .

Con người khổ sở phẫn đấu vì chất chứa quá nhiều vấn đề trong nội tâm . Khi đã chịu nhìn thấy những phiền não đó và đem ra công khai ánh sáng thì còn có vấn đề gì ở đâu nữa để mà giải tỏa ?! Còn có pháp nào đáng đeo đuổi nữa để mà vun bồi trí khôn và lòng ham muốn của mình ?!?!?!

PVK

Truyện

Tiểu thư Thanh Thanh, con nhà quyền quý, trâm anh, thế phiệt, lá ngọc, cành vàng . Được nuông chiều quá thành hư . Thường giấu chuyện Tây Sương Ký hay Hồng Lôu Mộng dưới gối nằm . Hàng ngày ngồi xe song mã, dạo chơi khắp kinh thành .

Bữa kia lọt vào mắt xanh một phong lưu công tử . Tình tự hẹn hò . Làm chuyện Liêu Trai . Sau đó mắc chứng hoa liễu . Gặp oan nghiệt, thức tỉnh muốn đi tu .

Đến thiền viện Tâm Đạo . Truyền gia nhân khiêng kiệu hoa về . Xin quy y . Được Thiền sư Tâm Không nhận làm đệ tử . Thay đổi xiêm y . Ăn mặc nâu sồng . Trước khi chính thức hành lễ, tiểu thư làm tờ XÁM . Thành thật khai hết tội lỗi . Tịnh tâm một thời gian để ăn năn . Đoạn tuyệt với quăng đời cũ .

Tới ngày thí phát, đúng giờ thì một hồi chuông đổ ngân nga . Các đồng môn nghiêm chỉnh tuần tự vào chánh điện . Tọa trên các bồ đoàn . Thiền sư mặc lễ phục, cầm thiền trượng đứng . Thanh Thanh quỳ đọc tờ XÁM . Mặt mày tái mét, cắt không còn hột máu . Hai tay run rẩy, giọng lạc hẳn đi . Chấm dứt bài, phủ phục ba lạy tạ tội . Xong, đứng chết trân . Cảm thấy như đi vào địa ngục, chịu hành hình . Cử tọa im phăng phắc . Thiền sư lên tòa giảng . Ban đạo từ :

- Lành thay, phần hồn đã thức tỉnh . Tự đàn hạch, ân hận về những lỗi lầm đã làm . Trở về trách nhiệm Tiểu Thiên Quốc của mình . Từ nay tở **XÁM** nên gọi là **THIÊN CHỈ** . Pháp danh của con là Diệu Thanh .

Tan lễ, thiên viện đãi tiệc chay . Diệu Thanh cùng đám thiên sinh trẻ hầu bàn . Tựa như cải tử hoàn sinh . Gặp ai cũng vui vẻ nói cười . Trong đám thực khách có Hà Tiên phu nhân . Phong cách đoan trang . Nường nường ném con mắt khinh thị về phía Diệu Thanh, nghĩ thầm:

- Đúng là đồ trắc nết . Thật xấu hổ . Uế tạp chốn trang nghiêm .

Chợt một nam tu sinh trẻ tuổi chạy đến . Dung mạo tuấn tú, khôi ngô . Chỗ quen biết trước . Vừa mời trà vừa nịnh :

- Cách đã lâu không gặp . Nường nường càng ngày càng trẻ và đẹp ra .

Phu nhân cả đẹp lòng . Cười tươi như hoa . Kín đáo vuốt lọn tóc mai, sửa lại cây trâm cài cho thêm phần duyên dáng .

PHB

Chương 8

Thật thà là chơn tâm hiện .

Càng minh thì càng thấy .

Thấy gì ?

Thấy : nhờ bùn sen mọc,

Nhờ tánh mới thấy tâm .

Cho nên tánh Phật vô nhiễm .

Sao gọi là tánh xấu ?

Xấu do tâm người xấu .

Sao gọi là tánh tốt ?

Tốt do tâm người phát .

Nguyên thủy tánh vẫn vậy .

Tâm thời vô nhiễm .

Phật tánh hiển lộ .

Tâm tánh đều đồng .

NM

Luận

Chơn lý chẳng qua chỉ là sự thật . Sự thật của chính mình ! Người tâm đạo giải thoát chẳng cầu thấy Phật , thấy Tiên mà chỉ cầu thấy được mình mà thôi .

Thấy chính mình là nhìn nhận sự bất toàn, sai sót, tội lỗi của mình để có cơ hội thực hiện tốt đẹp hơn, đưa mình trở về trạng thái quân bình trung đạo .

Người chỉ thấy mình luôn hợp lý, hay ho, tài giỏi là vun bồi sự cống cao ngã mạn và chối bỏ sự tiến hóa tâm linh rồi . Không có bùn thì chẳng có sen, không có phiền não thì cũng chẳng có bồ đề . Cùng là đục tánh nhưng phát triển trong sự mờ mờ, lờ mờ, đen tối đầy mặc cảm thì là Ma

tánh; còn bộc lộ thẳng thẳng công khai, minh bạch thì đó là tình thương yêu trong sáng hay Phật tánh mà thôi .

Lục đục thất tình vốn nó không xấu không tốt . Chính cái hình thức và thái độ biểu lộ nó qua chúng ta làm nó trở thành tốt hay xấu mà thôi . Khi ánh sáng mặt trời chiếu cho mây tan gió lặng thì sóng tự lắng hòa vào biển cả đại dương . Cũng vậy, khi chúng ta dùng sự sáng suốt để thấy được những bất toàn sai sót của mình thì sóng phiền não tự lắng yên vào biển tâm thanh tịnh . Khi ấy còn có điều gì đáng để phân biệt tâm và tánh nữa đâu .

PVK

Truyện

Nương nương họ Mạch . Bà thân mẫu trước khi sanh năm mộng thấy hoa sen, bèn đặt tên là Liên Nha . Nên duyên cầm sắt với cư sĩ họ Dương . Cùng với phu quân đồng tu . Lấy pháp danh là Hà Tiên .

Bản chất cần kiệm . Quán xuyên gia cang . Một sợi tơ, sợi tóc chẳng hề hoang phí . Khéo gìn giữ công, dung, ngôn, hạnh . Ai cũng khen là tứ đức vẹn toàn .

Bữa nọ lên đạo viện thăm thiền sư Tâm Không . Cư sĩ lén nhìn trộm Diệu Thanh . Nương nương bắt quả tang . Hơi châu khéo hạnh, nhưng cố giữ cho tự nhiên . A hoàn đã sửa soạn xong mâm trái cây dâng hương . Thấy hơi nhiều xót ruột, nương nương khe khẽ rầy rà :

- Lễ Phật là tại tâm, đâu cần mấy thứ này .

Từ đó lên đạo viện, không mua bán gì cả . Chỉ mang ... tâm theo để cúng dường tam bảo .

Ngày kia, cư sĩ chịu hết nổi sự quản thúc . Gia đình xào xáo . Cơm, canh chẳng lành ngọt . Giềng mỗi phu phụ muốn rạn nứt . Sư nói sư nghe, vãi nói vãi hay . Bất phân thắng bại .

Thiền sư Tâm Không hóa giải . Cuộc nội chiến tại gia tạm yên . Nhiều lần như vậy, nương nương thức tỉnh . Tự thấy mình cũng có hơi ... quá đáng . Dần dần nhẹ tay . Chồng con được nhờ . Tâm tánh cởi mở hơn trước . Gia đạo yên vui .

Bỗng một hôm ngày thường, nường nường đi lễ . Ba con a hoàn lễ mẽ xách nhiều giỏ cam, lê, bưởi đủ loại theo sau . Thiên sinh túa ra kinh ngạc . Không Ái chạy vội lên mở cửa chánh điện . Diệu Thanh lật đật chuẩn bị bàn thờ . Thông Luận chắp hai tay, cúi đầu chào :

- Mô Phật ! Quả là lượng công đức tâm cao dày .

Nường nường thật thà nói :

- Đêm qua giông bão, vườn nhà trái cây rụng nhiều quá !

PHB

Chương 9

Vay pháp, trả pháp

Ai hỏi trả lời

Vay pháp, đắc pháp

Ai hỏi chỉ cười

Trả pháp, không còn pháp

Ai hỏi nín thinh

Vay pháp, trả pháp

Nói cười như không .

NM

Luận

Đến đây là bốn giai đoạn nói về những người đã thực sự bước chân vào con đường tu học sửa mình .

Pháp ở đây là Đạo hay là con đường tu tập mà ta đã thọ lãnh và hành trì thì nên chia sẻ lại khi có người hỏi đến . Kế tiếp, khi đã đắc pháp, tức là có pháp trong tâm, thấy mình và hiểu mình trong mỗi phút giây giao tiếp với đời sống, thì cũng hiểu luôn được người đối diện . Tuy nhiên, người đời đa phần vốn hiểu kỳ, chỉ muốn tìm hiểu để thỏa mãn túi khôn, để so sánh phân loại trình độ tu chứng của người khác . Trường hợp này, người hiểu đạo chỉ cười mà không nói, vì không muốn hơn thua lý luận, khoe khoang cái tôi của mình, cái đạo của mình vì lợi danh, độc tài muốn khuất phục đối phương . Thật ra, khi đã vào trung đạo rồi thì có gì không là đạo, một nụ cười cũng đủ diễn tả sự an lạc nội tâm . Đây cũng là hành động của Ca Diếp khi thấy Phật đưa cành hoa sen lên . Thế nhập với đời sống để hòa vui cùng bông hoa thì còn có gì sở cầu thêm nữa để mà phải trình làng cái túi khôn thừa thãi trong trí của mình .

Cái quân bình của trung đạo là quán thông nhân quả, thuận theo luật vay trả trong lẽ tự nhiên . Không còn một manh múm nào của cái tôi thích được đời thông cảm, yêu thương , trọng vọng, thì hà cớ phải trả lời, phải thỏa mãn những câu hỏi dư thừa, vô ích của thế nhân, nên đôi lúc làm ngu không nói gì vẫn là tốt hơn cả . Tuy nhiên, cái lầm lẫn vì cao ngạo của một số người tu là tưởng mình đã đứng ra ngoài nhân quả, không còn dính tới chuyện vay trả của cuộc đời . Thật ra, vay trả vốn là luật của đạo, của đời sống .

Do đó, cuối cùng ra, nói đạo, cười hoặc nín thinh đều là những hành động trả pháp tùy duyên, phục vụ trọn vẹn đời sống nhưng tâm không vướng mắc một mây may tranh chấp nào của dòng đời động loạn .

PVK

Truyện

Trong đám đệ tử của thiền sư Tâm Không, Vô Lực lớn tuổi nhất . Uyên thâm kinh điển . Súc tích lý đạo . Đoạn trường đã qua nhiều cầu . Dễ cảm thông . Thường muốn giác tha, lợi nhân .

Một bữa sư phụ vân du . Vô Lực giữ thiền viện . Khoảng giờ Ngọ, có khách đến tham vấn . Phong cách âm đạm, u uất . Tự xưng là cư sĩ Lâm Bất Khai . Vốn bật thiệp, sư huynh mở lời trước :

- Tiên sinh chắc có chuyện buồn ?

Khách tâm sự tình huống gia cang . Đôi lúc sứt sùi nhỏ lệ . Vô Lực động lòng trắc ẩn . Dem đạo ra dẫn giải, an ủi :

- Cuộc đời phù du, bóng câu qua cửa . Tắm thân tứ đại, nay còn mai mất . Tất cả đều huyễn hoặc . Cớ chi buồn lẽ vô thường !

Bất Khai trầm ngâm, gượng gạo gật đầu . Sư huynh cả đẹp lòng vì toa thuốc của mình có vẻ kiến hiệu . Cao hứng bày cuộc trà đối ẩm . Cùng nhau tranh luận về Đạo . Tới đâu Vô Lực cũng ăn trùm hết . Không nhường họ Lâm nữa bước . Đuối lý cư sĩ đầu hàng :

- Xin chịu thua sư huynh . Thật là quán thông kim cổ .

Được đà Vô Lực nổi hơi, bước sang các lẽ cao siêu, huyền diệu . Chứng tỏ

khả năng lậu tận thông . Đến đây việc bào chế không còn giới hạn nữa ....
Màn đêm đã xuống từ lâu . Khách bắt đầu thấm mệt . Đưa tay che miệng
ngáp . Đang loay hoay tìm cách thoát lui . Sư huynh triền miên thuyết
giảng . Vốn liếng có bao nhiêu dược liệu, đem kê toa hết . Cư sĩ đói và ngộ
thuốc nên bị hoa mắt, nhức đầu . Lấy hết can đảm ngắt lời Vô Lực, xin tạ
từ .

Sư huynh tiễn chân khách ra tới cửa tam quan . Không ngừng bồi dưỡng
thêm những chân lý cao nhất mà mình mới thu nhập được .

Cư sĩ lão đảo ra về . Toàn thân rũ liệt . Bao nhiêu lý đạo rơi rụng hết . Chỉ
còn trơ lại một nỗi u uất buồn .

PHB

Chương 10

Liên Hoa Diệu Pháp là bửu kinh không chữ

Viết thật nhiều

Chơn lý thật cao siêu

Thấy có đó nhưng lại là không

Càng suy nghĩ càng thêm mù tịt

Bỏ lý

Hiểu ý

Bỏ ý về không

Không rồi làm sao nữa ?

Không rồi lại có

Có rồi lại không

Có không, không có

Nói bậy, nói bạ

Kết thúc quyển kinh

Ai hiểu càng tốt

không hiểu ráng chịu

Chơn lý vẫn tròn .

NM

Luận

Tất cả kinh, luận, truyện ở đây và từ xa xưa đều không phải là chơn lý ! Đó chỉ là phương tiện để thức tâm người đọc . Sự thức tâm đó mới là chơn lý . Sự thức tâm đó mới là bửu kinh vô tự, là sự sáng suốt của người chịu nhìn thấy chính mình .

Con người thật của mình vốn bất toàn và sai sót . Vì chối bỏ nó nên ta cứ

mãi trầm luân hoặc phủ lên ta cái áo đạo đức tu học rồi tự giam mình trong một thiên đường giả ảo nào đó . Cái đẹp quý của bông sen vốn sinh ra từ bùn . Chơn lý hay bửu kinh vô tự của mỗi chúng ta vốn cũng có sẵn nơi tự tánh . Chạy theo văn tự để nhớ, để hiểu chỉ giải quyết được lòng tham lam của trí chử không giải thoát được tâm . Tâm giải thoát vốn nó là không, cái không sáng suốt như một tấm gương . Nó sẽ có khi nhận lấy những đối ảnh, đối vật của cuộc đời . Nhưng khi ảnh, vật đi rồi thì tâm lại hoàn không . Luật có không, không có này vốn không phải là lý thuyết để hiểu, cũng không là ý niệm để gìn giữ trong đầu . Đó là cái thức của người chịu thấy chính mình, thấy được tôi và người là một, không khác . Những bất toàn , sai sót của tôi và người cũng một thể như nhau .

Quyển kinh còn nói lên sự khiếm khuyết của nó là tự nhận nói bậy, nói bạ để trả người đọc về lại với chính họ, thấy mình và kinh không khác . Chơn lý vốn tròn ngay chỗ cái khuyết, vốn đầy ngay chỗ cái thiếu của chính nó mà thôi .

PVK

Thơ

Trong đáy sâu tiềm thức,
Bình sáng nẻo u minh,
Hồi quang cho nội tỉnh,
Là vô tự chân kinh .
Tụng ngay vào tự tánh,
Hiện ra thực tướng mình,
Còn nguyên lục đục, thất tình,
Tâm minh trong sáng, chiếu hình phù du,
Luân hồi chuyển kiếp thiên thu,
Lạc trong rừng chữ, duyên tu ngõ ngàng .
Hóa thiêu tàng kinh các,
Bặt hết lý về không,
Chuyển thần lực xóa mờ ký ức,
Đưa tâm linh giải thoát phiêu bồng,

*Phá khung, tháo cũi, sỡ lòng,
Trăm sông vào biển đại đồng nhất nguyên .
Càn khôn đồng một lý,
Nên tụ rồi lại tan,
Mưa rơi nước chảy trên ngàn,
Để cho con suối lại tràn vào sông .
Diệu không thành diệu hữu,
Khổ nãi hóa bồ đề,
Cõi đời mê chấp lê thê,
Nên dòng lý luận đi về, ngân ngơ,
Con tầm kéo kén, nhả tơ,
Lại thành văn tự, lời thơ đông dài .
PHB*

Vô Danh
Cõi Vô Hình
Chương 11 - 16

Kết thúc rồi lại tiếp
Sanh tử, luân hồi
Đời đời bất diệt
Kinh cũ rồi kinh mới
Tiếp nối vô cùng
Chẳng gì khác lạ
Chơn lý chỉ có một
Ai nói hiểu sẽ không hiểu
Ai không hiểu sẽ hiểu
Chịu hay không chịu cũng phải chịu
Chơn lý thường hằng
Chẳng mất, chẳng được
Chẳng cầu, chẳng vọng
Tự nó bất biến
Tự nó vẹn toàn .
NM

Luận

Đọc đến đây, hẳn chúng ta đã một phần chấp nhận cùng đi với kinh, cùng sống với kinh . Chương trước chúng ta đã phải cười khi thấy kinh nói ba lãng nhãng rồi tuyên bố chấm dứt . Chương này chúng ta lại cũng phải cười vì kinh vẫn tiếp tục cùng đi với chúng ta .

Thế mới biết sanh tử không phải là một sự chấm dứt mà là một sự tiếp nối hoài hoài, vô cùng vô tận . Từ đây là chết đi cái thể diện, tự ái, cao ngạo khi đã chịu nhìn thấy tánh mình . Sanh đây là hồi sinh lại thành con người mới thật thà đôn hậu hơn xưa . Cái đúng, cái hay bây giờ mai kia một nọ lại thành cái sai, cái dở . Cứ thế mà con đường tiến hóa không bao giờ

chấm dứt .

Còn phân biệt đạo và mình sẽ không bao giờ hiểu đạo . Đạo hay luật tiến hóa vốn nằm sẵn trong mình . Chối bỏ nó là tự hủy diệt mình mà thôi .
Càng thật thà thì càng thấy tánh mình, nó chẳng bao giờ mất đi hay thêm bớt . Cái khác là phát triển nó trong sự sáng suốt chủ động hay trong sự lôi cuốn của vô minh mà thôi . Cái chơn lý đó, cái sáng suốt đó, cái thấy đó vốn không bao giờ thay đổi . Nó thường hằng vẹn toàn nhờ luôn luôn thấy được sự bất toàn .

PVK

Thơ

Hoa đào xuân đến, hồng đôi má,
Tiễn biệt thu đi, rụng lá vàng,
Tuyết xuống trong mùa đông lạnh giá,
Như người thiếu phụ quấn khăn tang,
Sinh ký, tử quy,
Lệ đổ hàng hàng ...
Còn khôn vận chuyển,
Rồi xuân lại sang,
Cô miên giấc điệp mơ màng,
Tái sinh thành nụ, điểm trang ánh hồng,
Sanh sanh, hóa hóa bành bồng,
Quán thông một lý, là lòng chân như,
Bổ bất túc, tồn hữu dư,
Ngọn tâm đặng sáng, khư khư giữ gìn .
Biết bao đời, bao kiếp,
Vọng ngoại và u minh,
Có ngờ đâu đạo lớn,
Lại nằm ngay trong mình,
Thấy sai là mật khuyết,
Nên thường hằng quân bình,

*Liều thân vào cửa tử,
Để tâm ra cửa sinh,
Chịu cho địa ngục hành hình,
Con đường giải thoát đặng trình thặng hoa .*

PHB

Chương 12

Lục căn, lục trần

Mười hai vị Thánh

Thấu rõ được họ

Hiểu ngay người khác

Biết mình, biết họ

Phân thân hằng hà

Độ người ngàn dặm .

NM

Luận

Người tu là người muốn tự lập lấy cảnh chùa, một Xá Vệ Quốc ngay trong chính mình . Lục căn lục trần là sáu giác quan và những đặc tính của nó là một phần trong tiểu thiên địa của ta . Chúng ta lại thường hay kỳ thị đè nén hoặc tiêu diệt nó nên có khác gì đã tạo một cuộc thánh chiến ngay trong nước mình . Chúng ta nhân danh tình thương và đạo đức nhưng hành động lại là gây chiến và hủy diệt . Điều mâu thuẫn này xảy ra thường xuyên trong ta và cả thế giới bên ngoài . Cái nhân đức của đạo là không diệt mà thấy rõ và chịu nhận lục căn, lục trần với mình không khác . Thấy rõ tội ta đã từ lâu bỏ bê kỳ thị và nhẫn tâm đối với chính ta . Nay là một rồi thì nhất cử nhất động mình phải nhìn nhận và chịu trách nhiệm lấy, không còn phân biệt đố thù nữa . Phát triển sáu giác quan và những đặc tính của nó trong vô minh mờ ám thiếu tự chủ thì nó chính là lục tặc lục quỷ hại lấy chính ta . Ngược lại, phát triển trong quang khai, sáng suốt, thật thà thì nó lại hiển thánh và trở thành những phụ tá đắc lực cùng xây dựng Xá Vệ Quốc của mình .

Thấu rõ được mình thì thấy luôn người khác, tất cả đồng một thể, một thức

như nhau . Một ánh tâm đặng đã thấp lên được rồi thì tự nhiên ảnh hưởng và soi sáng cho muôn vạn cây đuốc tuệ đang còn lu mờ trở nên sáng suốt để cùng đốt chung một ánh lửa đại đồng .

PVK

Truyện

Thiền sư Tâm Không ra đề cho các đệ tử: Lục căn, Lục trần; mười hai vị hiển Thánh . Thông Luận lo phần lời bàn Mao Tôn Cương . Vô Lực phần truyện hoặc thơ, tùy nghi . Kinh và luận đã xong . Sư huynh khắc khoải ba ngày, ba đêm . Mạch điện bị nghẽn, không hóa văn được . Bụng bảo dạ: Phen này chắc nữa đường gãy gánh .

Một tối khuya, ngủ gục trên án thư . Bỗng thấy mặc cẩm bào như một vị đế vương . Bay tuần du trong tiểu thiên quốc của mình . Nước chia làm sáu trấn . Quan trấn thủ được phong tước Hầu . Vị phú tá hàng Bá . Gồm Nhãn Hầu, cai quản con mắt . Vị phụ tá là Bá Tước Cách Văn Nhìn . Nhĩ Hầu chủ về tai . Quan cộng sự là Bá Tước Cách Văn Nghe . Tỉ Hầu trong coi về mũi . Quan giúp việc là Bá Tước Cách Văn Ngửi . Cũng thế Thiệt Hầu trách nhiệm lưỡi, làm việc chung với Bá Tước Cách Văn Nếm . Thân Hầu đồng liêu với nữ Bá Tước Cách Thị Cảm Giác nữ danh là Sờ . Ý Hầu chủ về suy tư . Quan phó là Bá Tước Cách Văn Nghĩ . Trong mỗi trấn đều đối khổ, làm than . Các Hầu Tước chỉ lo tửu sắc . Không màng việc chăn dân . Phần đất cai quản dần dần biến thành lãnh địa . Triều đình trung ương không còn uy lực . Hoàng đế chỉ là hư vị . Các Hầu Tước nhất loạt tự xưng là Lãnh Chúa . Dùng món sở trường của mình trao đổi với các lân quốc bên ngoài . Phóng túng hưởng thụ không còn giới hạn nữa . Thiên chức làm ngược lại hết . Nhãn Hầu bỏ hẳn chính sự trong nội trấn . Say mê các vũ điệu tân kỳ của các giai nhân tuyệt sắc . Nhĩ Hầu xoay hẳn hướng nghe ra ngoài . Ngài bị mất ngủ vì tiếng thở than náo nê của thứ dân trong trấn . Tỉ và Thiệt Hầu cùng nhau thù tạc . Chén chú chén anh, cao lương mỹ vị . Thân Hầu hoang dâm vô độ . Ý Hầu cỡi ngựa ô, phi nước đại tứ tung ngũ hành . Chạy loạn khắp đại thiên . Lâu dần phong hóa suy đồi tại Lãnh Địa .

Các vị chúa tể biến thành Lục Tặc . Trên kỳ đài treo cờ Tam Bành . Đồng khởi loạn, đem quân về kinh . Rượt bắt Hoàng Đế định nhốt vào Thiên Lao

.

Đến đây Vô Lực sợ quá tỉnh dậy . Té ra nằm mộng . Gà đã gáy sáng . Thiên sư Tâm Không đi ngang qua hỏi :

- Đề án đã xong chưa ?

Sư huynh dụi mắt, nói lí nhí :

- Bạch chưa .

Thiên sư nạt lớn :

- Tại sao ?

Vô Lực thẹn thùng :

- Vì họ chưa hiển Thánh !

PHB

Chương 13

**Tư tưởng thiện lành
Hào quang ngời sáng
Tư tưởng ác trước
Mọi bề âm u
Dẫn thân điển quang
Là vun bồi ý tốt
Cũng là nuôi dưỡng ý xấu
Vun bồi và nuôi dưỡng
Tốt và xấu
Thường thực hành
Kết quả là chìa khóa
Tốt xấu do ta
Dẫn thân là chánh
Thấy đều ích lợi .
NM**

Luận

Mỗi một tư tưởng hay ý nghĩ đều có một tần số rung động, một chấn động điển quang của nó . Dầu nặng hay nhẹ, sáng hay tối, những tư tưởng này đã là ý nghiệp mà ta đã gieo ra . Dẫn thân điển quang là thực hành, là bộc lộ ra những ý nghĩ của mình . Là đem thân xác hợp nhất cùng tâm, thể hiện những điều trong tâm trí . Đơn giản hơn, dẫn thân điển quang là sống thực với chính mình .

Con người thật của mình có tốt lẫn xấu, có Phật lẫn Ma . Nhờ sống thực, mình mới có cơ hội thấy rõ mình hơn . Kết quả ở đây là tác động của luật nhân quả, luật trả vay đến với mình ngay mỗi một hành động, lời nói . Nhờ

công khai thực hành và chịu trách nhiệm, mình đã tự nguyện nhờ người gột rửa, mài dũa đi những lỗ bịch, những xấu xa trong tâm trí mình .

Không còn chất chứa ém nhem những điều riêng tư yếu hèn, không còn đội mang lớp vỏ đạo đức giả hiệu vì thế diện danh giá phù phiếm, chỉ để trở về vốn vẹn một người chân thật với tất cả ý nghĩa của một con người .

PVK

Truyện

Thầy trò thiền sư Tâm Không cùng ngồi quần ẩm . Trong buổi trà đạo, cư sĩ họ Lâm tham vấn:

- Nhân đọc đến câu: “Dẫn thân điển quang”, lòng có chỗ còn ngờ, thỉnh liệt vị chỉ giáo .

Thiền sư đưa mắt khiến Vô Lực trả lời . Sư huynh vốn sở trường phiếu điều trong cõi Phi Phi Tướng . Tính ra lại ngón nghề . Định tung một thần chưởng thất điên bát đảo, làm hoa mắt đối phương . Nhưng tự chế được, ngay thật trả lời :

- Quả thật tiểu đệ không quán thông về Điển Quang Pháp Giới .

Cư sĩ quay qua hỏi Thông Luận:

- Còn huynh ?

Thông luận lắc đầu, hờn nhiên cười trừ . Họ Lâm hướng về phía thiền sư cười cười:

- Xin mời sư phụ xuất chiêu .

Thiền sư khiêm nhượng:

- Xin đa tạ Lâm cư sĩ có lòng ái mộ . Bàn đạo thiền nghĩ dẫn thân điển quang là thường hằng quán chiếu vào tự tánh . Muốn thấy tánh phải trụ được điển hồn, từ đó dùng ánh sáng soi tỏ những tăm tối của mình, lập quân bình trong bản thể .

Tan cuộc trà . Các thiền khách tạ từ ra về . Vô Lực dậm chân nói với Thông Luận:

- Mình tưởng nó hỏi về thần thông, cõi ánh sáng bay vào điển giới . Đành chịu thua . Chứ nếu giảng theo kiểu sư phụ; tám chục tên thiện tri thức ngu

huynh cũng bóp mũi hết . Dem cái lý của Tâm Pháp làm diệu dụng thì bẻ cổ, bóp họng được tất cả .

Không Ái vừa cười vừa đi tới:

- Đại sư huynh phóng điện trước, làm ô nhiễm hết!

Vô Lực chợt thấy mình đang ở ngoài trung đạo . Nín thình ngượng ngùng .

Thiền sư Tâm Không đứng đình đi ngang qua, nói băng quơ:

- Thì cũng là dẫn thân điển quang .

PHB

Chương 14

Sống chẳng rời tánh

Chết vẫn giữ tâm

Đạo bình thường

Người cũng người thường

Giữ được vậy ắt thành Chơn Nhơn .

NM

Luận

Chơn nhơn là người sống thật thà với chính mình và người . Một cuộc sống bình thường, không mong cầu thành đạt một cái gì ghê gớm, cũng không chối bỏ cái hiện thực đang là . Sống công khai, bộc bạch cái tánh, cái con người thật của mình ra với đời để có cơ hội thức tâm . Thấy rõ chính mình mới trở về trạng thái quân bình trung đạo .

Thân xác dầu có chết đi nhưng tâm thức vẫn đời đời bất diệt, vẫn hồi sinh và tiến hóa không ngừng nhờ luôn luôn phơi trần cái khiếm khuyết, cái bất toàn của mình ra cùng người, cùng trời đất .

PVK

Truyện

Một cuộc họp quan trọng tay ba . Thiền sư Tâm Không, Vô Lực và Thông Luận . Đề mục là viết kinh, luận và truyện . Phải dành ưu tiên tối thượng và tâm huyết cho việc này .

Được một tuần trôi qua êm ả . Sự việc kế tiếp dồn dập đến như sóng ngoài biển cả dạt vào bờ . Sư đệ Không Ái mãi không kiếm được việc làm . Phải khăn gói túi nai về quê . Rồi, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí . Sư huynh

Vô Lực chỉ còn được làm việc bán thời gian . Liền sau đó con ngựa của Thông Luận dùng để đi làm bỗng lăn đùng ra đau nặng . Tất cả bằng đó sự kiện, vừa đủ để thầy trò thiền sư Tâm Không rơi vào tình trạng thiếu hụt . Vô Lực chạy xuôi, chạy ngược đi mượn tiền . Trả xong tiền nhà và tiền thuốc thang cho ngựa thì vừa nhẵn túi . Không còn tiền mua gạo . Thiền sư đi đi, lại lại . Đăm chiêu suy nghĩ . Họp tới, họp lui . Sau cùng hai giải pháp được đưa ra:

- Làm vú giữ em .
- Cho mượn đạo viện lấy tiền ăn . Dọn dẹp sạch sẽ tàu ngựa để ở .

Vô Lực than:

- Viết sách cho Thượng Đế mà Ngài bỏ đói .

Thông Luận méo mó nghề nghiệp:

- Phải thực sự ở trong cảnh khổ cùng, viết kinh cứu khổ mới có hồn .

Thiền sư Tâm Không cười xòa an ủi:

- Hãy: “Tận nhân lực nhi tri thiên mạng” .

Đã lâu không có thiền khách tới viếng . Lối mòn cỏ mọc rêu phong . Thiền viện ngay phố chợ mà tịch mịch như ở non cao . Thầy trò lại bày cuộc trà ra khề khà luận đạo .

PHB

Chương 15

Đời không, Đạo cũng không

Đời thất bại

Đạo dở dang

Kiểm đủ cơm hai bữa

Rảnh bầy cuộc trà

Kìa chim trời, cá nước

Kìa những kẻ ngồi không

Ai có đạo, ai không ?

Ai thông dong ?

Ai lòng vòng ?

Nào kinh, nào kệ

Chấp mê lẽ tiêu dao

Đạo trong đời là thật

Đạo ngoài đời là mê

Đời không, Đạo cũng không

Đời Đạo cũng một vòng .

NM

Luận

Đời là một trường tranh chấp và phấn đấu với xã hội bên ngoài . Đạo là một cuộc tranh chấp và phấn đấu với nội tâm bên trong .

Đời là vun bồi thân xác với những lớp vỏ tiền, tình, danh, lợi . Đạo là vun bồi tâm hồn với những lớp quả vị đức hạnh thanh cao .

Đạo và đời đã cùng nhau thúc đẩy con người và xã hội tiến hóa . Thế nhưng, bất hạnh thay, điều phũ phàng nhất của nhân loại ngày nay là tận cùng của sự tiến hóa đó lại là chiến tranh, cả đạo lẫn đời, đang đưa loài

người đối diện với nguy cơ hủy diệt !

Xét cho cùng, chính cái dục vọng, cái lòng ham muốn thành đạt từ đời đến đạo đó đã làm cho con người đau khổ . Có điều khi đến tận cùng của khổ đau, chúng ta mới khao khát một niềm hòa bình an vui thực sự, mới chịu buông hết mọi ràng buộc của đạo lẫn đời . Không còn mê đắm chạy theo thú tiêu dao nhàn hạ của người xuất thế, cũng không chấp khinh coi rẻ sự bon chen tranh chấp của kẻ thế gia .

Không đời không đạo ở đây là không còn cái hình tướng người tu kẻ tục, không phân biệt chấp mê giữa đạo và đời, giữ đúng lấy sự quân bình của nội tâm là đạo . Đạo đời bấy giờ chỉ là một, một cuộc sống giản dị bình thường . Bình thường đến nỗi người đời xem ta chỉ là một thứ tầm thường, người đạo xét ta cũng chỉ là một loại tầm thường và chính ta thấy ta cũng chỉ là một người tầm thường mà thôi .

PVK

Truyện

Thiền sư Tâm Không chuyên trà cho các đệ tử . Không khí im lặng trang nghiêm . Mọi người bình yên thưởng thức từng ngụm nhỏ thơm ngát .

Bồng sư đệ Thông Luận lên tiếng:

- Mọi phương tiện tìm kiếm, liên lạc đã sử dụng . Không một người đem con đến gửi . Tiền sắp cạn . Kiểu này chắc đi vào cửa tử .

Vô Lực tiếp lời:

- Mình viết kinh chắc Hoàng Thiên không nở phụ .

Thiền sư lên tiếng:

- Lại toan tính so đo, đối chác sao ?

Sư huynh cuối đầu thẹn thùng . Có óc minh lý khá, Thông Luận bắt được ý của Thầy rất nhanh . Chấp nhận là người thua cuộc, ngồi yên . Vô Lực nguyên trước kia là một phú thương, không chịu giọng vùng vắng:

- Ta phải xoay sở chứ . Xưa nay nhân định thắng thiên cũng nhiều . Còn nước còn tát .

Thiền sư lạnh lùng:

- Tắt đi . Cái thời của người qua rồi . Nay đã lục tuần . Tuổi già sức yếu .
Thêm cư ngụ không hợp pháp mà làm được gì .

Sư huynh đố lý cãi bướng:

- Buông bỏ hết . Trăm cay ngàn đắng, dẫn thân tu học . Kết cuộc phải đạt
được cái gì chứ . Chẳng lẽ trời xanh không có mắt sao ?

Thiền sư nghiêm nghị nạt:

- Người muốn thủ đắc lòng ngưỡng mộ của thế nhân ư ? Nhìn lại mình coi .
Đầu để tóc, thân chẳng áo tràng . Không ép mình khổ hạnh . Khác người
thế tục chỗ nào . Không chịu nhận chân thực tướng mình, còn đòi gì .

Vô Lực chợt nhìn ra sự thật . Từ đó lòng bình yên . Thức khuya dậy sớm,
chăm chỉ viết kinh .

PHB

Chương 16

Mới đó còn ra vào nhờ cậy
Hết tiền, hết cả Đạo
Cửa nhà vắng hoe
Ta cười khi thấy được lẽ tử sinh
Hé miệng Diệu Pháp tuôn trào
Mím môi tùm tùm
Cửa khép then cài
Thế mới biết hữu duyên thời ngộ
Đạo đâu ở những lời hoa mỹ
Đạo nằm ở chỗ hiểu lý thâm sâu
Đạo là sống trong lẽ sống
Đạo là tin mà cũng không tin
Đạo là không phụ chính mình .

NM

Luận

Con người vốn vẫn tầm thường như thế! Làm ra vẻ một con chiên ngoan đạo, nhờ đở lợi dụng một vị đạo sư để giải quyết những vấn đề từ thân đến tâm cho mình, thì không phải trách nhiệm và vẫn dễ hơn là làm kẻ chặn chiên, chặn con chiên tánh của chính mình .

Thiền sư lại là người không có tín đồ, không muốn ai lệ thuộc vào mình .Chỉ để lại một con đường, một phương pháp rồi đóng cửa cho mọi người phải tự hành tự chứng .Đó là lẽ tử sinh của đạo !Lúc đạo mở ra thì nhộn nhịp người nghe, cầu cạnh nhờ cậy đủ điều . Đến khi đạo đóng lại thì tuyệt nhiên không người lai vãng .

Người truyền đạo tùy duyên mà hành . Kẻ cầu đạo cũng tùy duyên mà ngộ

.Ngộ đạo là một cơ duyên thức tâm, thấy được sự thật khiếm khuyết bất toàn của mình, để thực hiện đời sống hiện tại được tốt đẹp hơn, không cần phải xưng tụng đeo bám ông thầy .Đạo là tin lấy khả năng của chính mình có thể thực hành được những lý lẽ thâm sâu chứ không tin rằng có một vị thầy nào đó sẽ bằng âm mình qua khỏi bến mê .

Thân tâm này là chính ta .Những phiền não khổ đau nghiệp chướng cũng do ta tạo .Nếu ta không tự thức tự giải thì đành phải trách lấy chính mình thôi chứ không một đấng tối cao nào có thể giải quyết được kiếp nhân sinh này cho ta cả .

PVK

Truyện

Không Ái đã về quê .Diệu Thanh được tin cha mẹ già yếu bệnh hoạn, xin phép tạm hồi hương phụng dưỡng . Thiền sư Tâm Không y cho . Từ đó ngài bế quan tòa cảng, viết kinh . Không tiếp khách . Vô Lực và Thông Luận phụ việc . Thiền viện vắng vẻ, cô tịch . Còn lại một bầy chim trời .

Thầy trò đêm ngày mài mê luận đạo . Kinh mới viết được một phần cuốn . Mùi thiền vừa bén . Thế sự tạm quên . Bỗng phải xuất định vì ... hết gạo . Không còn vật thực cho người và chim . Thiền sư vung nắm thóc cuối cùng xuống bãi cỏ:

- Thôi nhé ! ta chẳng còn gì cho các con nữa .

Từ đó cũng bật tiếng chim hót . Chỉ nghe tiếng gió rù rì . Lá vàng khô bay xào xạc ngoài sân . Đạo viện chìm vào trong cái hoang liêu, huyền ảo . Thông Luận bần khoản:

- Nay sư huynh, giờ Ngọ đã tới . Không còn gạo nấu cháo cho sư phụ ăn .

Vô Lực mơ màng nhìn ra cửa tam quan . Miệng lâm râm cầu nguyện Quán Thế Âm Bồ Tát . Giật mình quay lại . Vẫn không chừa tật hài hước:

- Bần đạo bụng đói meo . Mắt đã thất thần . Cũng sắp được nhìn thấy ánh đạo vàng .

Bỗng Thông Luận reo lên:

- Sư huynh coi kìa . Có người gánh đồ tới .

Một khắc sau, người nông dân vạm vỡ đặt hai bồ gạo xuống trái hiên .
Trao một phong thư . Vô Lực chạy như bay vào hậu liêu . Thiền sư khoan
thai mở ra coi . Thơ rằng:

Sư phụ kính yêu,

Gặp cơn binh lửa cửa nhà sa sút, song thân già yếu nên đệ tử không thể
thường thăm hỏi . Xin sư phụ niệm tình . Bất hạnh, không được kề bên hầu
hạ . Nghịch cảnh như bão táp mưa sa . Lời vàng, ý ngọc năm xưa dạy dỗ
đã ghi lòng tạc dạ , đệ tử dùng làm khuôn thước để tự chèo chống . Tuy xa
cách ngàn trùng nhưng đạo vẫn ở trong tâm . Chắt chiu được ít gạo gửi
đến để sư phụ dùng .

Diệu Thanh kính bái .

Thiền sư đọc xong trao cho Vô Lực . Trên gương mặt ngài lộ vẻ hài lòng,
lặng lẽ đi vào thư phòng . Sư huynh liếc qua tờ thư la lớn:

- Có thể chứ! Hoàng Thiên bất phụ đạo tâm nhân .

Vốn thực tế, Thông Luận xuống bếp nấu cơm . Không biết nghĩ thế sao, lại
chạy lên hỏi:

- Này sư huynh . Ăn hết hai bồ gạo kinh vẫn chưa xong, phải làm sao ?

Vô Lực cười ngặt nghẽo:

- Thì lại đi làm vú em .

PHB

Vô Danh
Cõi Vô Hình
Chương 17 - 24

Trên có Thầy
Dưới có bạn
Ơn Thầy ta trả
Nghĩa bạn ta đền
Ơn trả không phải thường cung kính
Trả là hằng thực hành
Nghĩa không đền bằng lời nói
Đền bằng gương sáng thường lau
Trên có Thầy
Dưới có bạn
Ơn đền, nghĩa trả
Tự nhiên vô sở cầu .

NM

Luận

Người cầu đạo xem chuyện tu học sửa mình là chính, việc đãi bôi hình tướng là khinh . Thành tựu được những sở học của thầy bạn thì đã không phụ chính mình và người đi trước, là đã nối tiếp cái di sản tinh thần tiến hóa theo mãi với thời gian .

Thường hằng tu thân thì sẽ trở thành một thiện nhân, rũ sạch bao phiền não nghiệp chướng từ muôn đời kiếp . Khi ấy trong tự nhiên mà đã bước cùng một dấu chân với chư liệt vị tổ sư, đã báo đền trả hiếu cả cửu huyền thất tổ và bạn thân bao kiếp . Mỗi một niệm, một động đều công khai cùng trời đất, đều thể nhập vào tự nhiên thì còn cái gì của riêng ta, còn một manh múm nào đâu của bản ngã để mà sở cầu nghĩa trả ơn đền .

PVK

Thơ

Đường xưa chừ Tổ bước,
Tìm dấu quyết đi theo,
Tu thân rồi lập đức,
Lối mòn nhưng ... cheo leo,
Nhất tâm lợi suốt trèo đèo,
Chiếc thân ảo giả, bọt bèo xá chi,
Lời vàng khắc cốt thường ghi,
Chặn rào sắt thép, vẫn đi không ngừng,
Dời non, lấp biển, phá rừng,
Đốt cho lửa đạo sáng bừng nội tâm .
Ơn sâu, nghĩa nặng,
To nhỏ, thì thầm ...
Lấy oan nghiệt, mở toang cửa đạo,
Xé áo tràng tâm kính hăng lau,
Thấy phản chiếu dấu chân tiên thánh,
Sóng trước vun nền cho sóng sau .
Gương trong trao một tấm,
Người cũ nay còn đâu,
Đã ơn đền, nghĩa trả,
Tự nhiên vô sở cầu .

PHB

Chương 18

Xuất gia ta không ngại

Phá giới ta không nghi

Nhập thế ta không sợ

Chỉ sợ ta không tu!

NM

Luận

Bỏ đời qua đạo là bước đầu tiên của người cầu đạo, muốn đoạn lìa con người cũ với những sinh hoạt thế gian, để bắt đầu một con người mới, một cuộc sống khổ hạnh tu hành .

Mê say mùi đạo một thời gian, người tu lại dễ rơi vào những mê chấp mới, mê thanh chấp trước, yêu chánh diệt tà . Đây là giai đoạn mà các thiên sư đã phá giới để khai ngộ cho môn sinh như đốt tượng Phật, chặt đầu mèo ... Vì thật ra cốt lõi của giới luật vốn ở tự tâm mà sinh chứ không phải từ thân mà phát . Hình ảnh thầy tăng công một người con gái qua khỏi vũng bùn vẫn thể hiện hạnh từ bi hơn là thầy tăng thứ hai vì chấp khư khư vào sắc giới đến trở nên tàn nhẫn lạnh lùng .

Cuối cùng ra, nhờ cái khổ của đời ta mới thức tâm cầu đạo . Nhờ hiểu đạo ta mới thấy rõ đạo vốn nằm ở trong đời . Buông đi cái thái độ cầu an thanh tịnh bên trong; bỏ đi mọi quả vị danh xưng hình tướng bên ngoài, để trở về nhập thế, để sống thực với chính mình, để thấy mình không là gì cả, không có gì cả, không được gì cả .

Trôi theo dòng đời không cưỡng cầu tính toán, vấn đề đến thấy ta lúc nào cũng sai, thấy lỗi tại ta mọi dằng . Sống như vậy ắt mới thật là một người tu, một thiện nhân tại thế .

PVK

Thơ

Bỏ đời qua đạo,
Vào cõi huyền linh,
Hướng nghịch hành, thân thang bước tới,
Lùi lại sau, cát bụi u minh,
Lấy thiền trượng gõ vào quá khứ,
Cho im hơi lục đục thất tình,
Đường mây trắng lằng lằng thoát tục,
Gót vân du nhẹ buổi đặng trình .
Thiền viện ở cõi tâm,
Đạo lớn ngự trong lòng,
Không mảy may vướng víu,
Đầy một trời thông dong,
Đường tiến hóa xá gì sinh hay tử,
Vượt ra ngoài ngũ giới với tam quy,
Hành động nghịch để tức thời khai ngộ,
Dùng quang năng cõi trói cõi u mê,
Xuống tuệ kiếm, chém ngang sắc tướng,
Thấp tâm đặng giữ vẹn câu thề .
Chân lý ôi thuần phác,
Chân tâm chẳng cưỡng cầu,
Buông lỏng tay vào chợ,
Trong siêu thoát nhiệm mầu .
Danh khả danh,
Phi thường danh,
Vô đạo là có đạo,
Hữu đạo là vô duyên,
Pháp vốn không văn tự,
Nên giáo ngoại biệt truyền .
Cõi phù sanh diệu vội,

Thích lý màu thần thông,
Quên bản lai diện mục,
Của chính mình là không,
Trở về trong chốn bụi hồng,
Đội trời, đạp đất mà lòng chân như .
Đại trượng phu hề,
Đại trượng phu,
Ôm chí lớn,
Viễn ly điên đảo,
Mộng tưởng cứu cánh Niết Bàn .
Tu không ngừng không nghỉ,
Hào khí phá lao lung,
Thấy mình sai mãi mãi,
Giải thoát đến vô cùng ...
PHB

Chương 19

**Nghe đi, nghe cho rõ lòng mình
Thật thà đi, để nhận chân sự thật
Tập nghe đi, nghe tiếng nói siêu âm
Chấp nhận đi, muôn tội là do nơi mình
Nam Mô Đại Từ Đại Bi Quán Thế Âm Bồ Tát
Dẹp tự ái, chịu lắng nghe
Bỏ tranh chấp tự độ mình
Thật thà cho hào quang ngời sáng
Cho tâm tối rã tan
Cho bình minh ló dạng
Cho sức mạnh tuôn tràn
Hãy nghe đi, nghe tiếng than thở của lòng mình
Chỉ tại tôi, tôi hại lấy chính tôi .**

NM

Luận

Hạnh từ bi cứu khổ cứu nạn của Quán Thế Âm bồ tát bao trùm khắp cả càn khôn vũ trụ . Bất kỳ lúc nào chúng ta chịu dừng lại để nghe tiếng lòng của mình, chịu xoay cái nghe để lắng nghe tự tánh, thì ngay lúc ấy ta và Quán Thế Âm là một, đang cứu khổ ban vui cho chính chúng ta .

Thật ra, thường khi có một sự việc gì bất ổn xảy đến, tự đáy lương tâm ta luôn có một tiếng nói khe khẽ bảo rằng ta đang tham hay đang sân, đang si đó . Nhưng vì tự ái và lòng tranh chấp, ta dùng những lý luận hay ho để biện minh cho hành động và lời nói của mình, che phủ lên cái siêu âm nhỏ bé kia đi, tự tạo tội và hại lấy chính ta .

Đau khổ chất chồng, nạn tai dồn dập, chúng ta mới hướng về đức Quán Thế Âm . Quá trình Ngài đã chịu bao oan khiên thua thiệt ở đời, luôn cam

lòng nhận lỗi về mình để tu thân bồi đức . Niệm danh hiệu Ngài để làm sáng hạnh từ bi trong ta, để thấy ta đã bỏ quên chính ta từ lâu lắm rồi . Ta sống thật cô đơn hiu quạnh làm sao giữa chợ đời náo nhiệt . Ta sống thật bon chen giả dối làm sao giữa xã hội tranh đua . Tận cùng trong giây phút canh thâu vắng lặng, ta chợt thấy dấy sáng lên một thức tâm, đem thanh tịnh bình rưới nước thật thà lên cho tánh, lấy nhành dương liễu rảy ánh quang khai xuống cho tâm .

Giã từ hận thù tranh chấp .

Giã từ đen tối yếu hèn .

Nam Mô Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát .

PVK

Truyện

Thiền viện Tâm Đạo cô lập hẳn với thế giới bên ngoài . Không còn thóc, chim trời cũng lặng lẽ bỏ đi . Dấu ngựa xe đã rêu phong, cỏ mọc . Chánh điện cửa đóng then cài, hương lạnh khói tàn . Đúng như Thông Luận tiên liệu, hai bồ gạo cấp cứu của Diệu Thanh đã ăn hết, kinh vẫn chưa viết xong . Muốn hoàn tất phải có vật thực . Cho mượn đạo viện thì ồn ào quá . Ngăn trở việc viết kinh . Cách giải quyết tốt nhất vẫn là làm vú giữ em . Quyết định xong, thầy trò thiền sư Tâm Không chuẩn bị . Mọi phương tiện được thi hành để đạt mục đích .

Ngày hôm sau có một phu nhân mang hai đứa con đến gửi . Thiền sư trước kia vốn con nhà quyền quý, giàu sang . Sống trong nhung lụa . Có a hoàn hầu hạ . Chưa từng phải động tay tới các việc hạ tiện . Không màng giá cả, cho sao lấy vậy . Miễn qua được tiểu hạn để viết kinh . Vị thí chủ tự động trả công mười đồng tiền kẽm một ngày . Thiền sư chẳng cần suy nghĩ, mỉm cười gật đầu . Khách đi khỏi . Vô Lực ái ngại nhìn sư phụ . Một tay bông em, tay kia lần tràng hạt . Vẫn chẳng bỏ tánh trào lộng . Sư huynh khêu Thông Luận ra chỉ :

- Coi kìa, sư phụ đã về ngôi chánh đẳng chánh giác . Đắc quả vị NHỮ MÃU PHẬT .

Cả hai cùng cười . Ấn thư và tàng kinh các phải dẹp qua một bên . Nôi và

đồ chơi trẻ con được dọn ra . Đôi khi chúng khóc nhiều quá, Thông Luận chưa giữ con bao giờ cuống quít không biết phải làm gì . Vô Lực nguyên là một phú thương, tháo vát nhưng liều lĩnh . Có kinh nghiệm . Lấy đại đồ tế tự để dỗ em . Sư huynh gõ ầm lên . Chúng nín bật .

Sáng hôm sau Vô Lực bắn khoăn :

- Này sư phụ . Mụ ta thật tệ . Nuôi con mụ ăn ngày hai bữa . Trông nom, tắm rửa . Cực khổ đủ điều . Đáng lẽ họ phải trả mười hai tiền .

Thiền sư gật gù :

- Có lý .

Được thế sư huynh bồi thêm :

- Ngày mai sư phụ biểu họ mang đồ ăn tới . Nếu không, phải trả thêm .

Thiền sư cười :

- Nên lắm .

Bỗng hai thầy trò cùng ngưng đàm thoại . Đăm chiêu nhìn ra sân đạo viện . Trong cái im lặng, như có gì vướng víu, trăn trở . Bức tượng Quán Thế Âm bồ tát đứng sừng sững, bằng thạch cao trắng toát . Mới hiền hậu, dịu dàng làm sao . Từ điển tỏa ra . Tâm lượng vô cùng, vô biên . Một gợi cảm thâm sâu vào lòng người . Vô Lực bỗng nhớ về dĩ vãng . Một thời tiền rừng, bạc biển . Vàng lụa đầy nhà . Đã bỏ hết, kể cả vợ con để xuất gia cầu đạo . Sư huynh lắng nghe lòng mình . Trong tận cùng đáy sâu tiềm thức, văng vẳng :
- Chí một hảo hớn tựa Thái Sơn . Lượng rộng như Đông Hải . Đội đá vá trời . Đạo lớn coi trọng . Ngàn vàng xem khinh . Lẽ nào đi bắn khoăn nài nỉ thêm bớt, cò kè vài đồng tiền kẽm . Vì đâu nên nỗi ?

Tĩnh ngộ, Vô Lực phá lên cười . Nói băng quơ :

- Thì ra mình tham .

Thiền sư cũng sãng khoái cười theo :

- Ta cũng vậy .

Sư huynh hồn nhiên :

- Thì ra hai thầy trò mình đồng thanh tương ứng .

PHB

Chương 20

Vàng muôn bạc tỉ
Ăn cơm hai bữa
Sanh lão bệnh tử
Có của bỏ không
Xuất gia tu Phật
Ép thân ép xác
Muốn được thành Phật
Lại hóa ra ma
Nam Mô Bốn Sư Thích Ca
Dẹp bỏ cái ta
Chẳng cầu chẳng vọng
Nuôi dưỡng cái trí
Giữ cho quân bình
Mới là Đạo Nhơn .
NM

Luận

Từ đầu đến giờ kinh vẫn xoay quanh một vấn đề quan trọng nhất là kiến tánh để lập lại quân bình .

Chuyện đời thành bại, được mất, biến đổi vô thường . Ngay thân xác chúng ta, sinh lão bệnh tử, cũng không ra ngoài lẽ ấy . Ham muốn một cái gì vĩnh cửu, chúng ta dẫn thân vào đạo để mong thành đạt một quả vị đời đời . Thế nhưng, càng ham muốn thì càng tạo chiến tranh, càng ép mình thì càng gây động loạn . Sự tranh chấp giữa cái mình đang là và cái mình sẽ là xảy ra liên tục trong ta, không một giây phút nào được hồn nhiên an lạc .

Có một ham muốn sẽ thành tựu được là ham muốn thấy rõ chính mình, thấy

sự tham lam vọng cầu của mình, để chịu dừng lại chấp nhận ngay cái mình đang có, trong cái hoàn cảnh đang là . Ngay phút giây đó, mọi dục vọng đều lắng đọng, mọi tranh chấp đều rã tan, sống theo dòng đời thông dong tự tại, noi theo dấu chân xưa của đức Thích Ca mà trở về chốn cũ quê xưa .
PVK

Truyện

Sư đệ Thông Luận trước kia tu tại thiền viện Hồng Bích . Ít tham vọng . Thích phát quy y từ lúc còn trẻ . Nghiêng về thanh giới . Chiến đấu với bản thân rất anh dũng . Phần tự thắng có vẻ ngang ngửa . Không muốn lấn lướt . Chỉ cầu huê .

Một bữa có bạn cũ rủ rê . Kiểm cố xuống núi . Cùng nhau âm thầm chén tạc, chén thù . Ngày kia, kia nọ . Sáng hôm sau về Đạo viện, tìm cách công quả gỡ lại . Sư đệ lau chùi, dọn dẹp chánh điện . Quét sân, làm vườn . Gánh nước, tưới cây . Thường khi bỏ ăn, quên ngủ . Đắp bù cho kỳ đủ mới thôi . Ai cũng khen là một người đạo hạnh hiếm có .

Ngày tháng thoi đưa . Đã năm lần hoa đào nở . Công cuộc tu hành cũng chỉ có bấy nhiêu . Cứ hệt là châm, thiếu thì bù . Thông Luận chẳng bao giờ có dư ... đạo quả bồ đề .

Nhân ngày rằm . Có cư sĩ họ Vương đến vãn cảnh Chùa . Khoe đã đắc thiền . Thông Luận thích lắm . Mơ ước được như thế . Rắp tâm muốn đạt được phép ngôi mãi không năm . Năn nỉ xin cư sĩ biệt truyền .

Tối hôm đó, nửa đêm lên chánh điện thực hành . Tọa trên bồ đoàn . Quyết ngôi tới sáng . Thủ đắc cho kỳ được như họ Vương .

Hai giờ : Sư đệ nhập định . Êm ả, phiêu diêu .

Ba giờ : Đầu gối bắt đầu nhức nhối . Phải cắn răng để gia trì công lực . Tạm yên .

Bốn giờ : Cường độ đau đớn tăng thêm . Nước mắt, nước mũi trào ra . Nghiến răng khổ hạnh chịu đựng . Dẹp xong .

Năm giờ : Toàn thân mồ hôi lạnh tháo ra . Xương đầu gối, cổ chân đau chết điếng . Thần kinh dường như hoàn toàn tê liệt . Đôi mắt đã thất thần .

Ý chí vùng lên mãnh liệt như ngọn đèn sắp hết dầu . Tử thủ gồng chịu . Nương tựa , bám víu vào lời vàng của Vương cư sĩ :” Phải có căn cơ và hội đủ sức kiên trì . Trong cái thập tử nhất sinh, một luồng ôn điện cực mạnh sẽ xuất phát từ đốt cùng của xương sống . XÒA ra bàn tọa . Chuyển vào hai chân . Mạch đã thông . Muốn ngồi bao lâu tùy thích . Không còn ai có thể tranh hơn . Trở thành vô địch . Gọi là ĐẮC THIỀN . Thường thì hành giả không ngồi được lâu . Trong thế gò bó của bán hoặc kiệt già hay bị đau nhức Mạch bị bế . XÒA là một hiện tượng của sự khai thông, thoải mái“.

Sáu giờ : Qua một chu kỳ lũy tiến đau đớn đến cùng độ Sự nhức nhối lại trở về tuần tự như vòng đầu .

Bảy giờ : Không thấy XÒA .

Tám giờ : Trời đã sáng rõ . Chẳng thấy XÒA đâu . Ngờ là căn kiếp mình chưa đủ . Hai chân tê bại . Những chỗ bị cắn trong tư thế bán già đều bầm tím . Phải có người dìu mới đi được ...

Vật đổi sao dời . Thông Luận được chuyển qua tu tại thiền viện Tâm Đạo .

Nhân buổi trà đàm , sư đệ đem chuyện xưa ra hỏi :

- Bạch sư phụ . Người tu qua các kỳ kiếp, vào thời điểm nào thì XÒA ?

Thiền sư Tâm Không :

- Lúc không còn mong cầu ĐẮC THIỀN .

Chương 21

Lục tự sáu chữ
Trì niệm thường hằng
Không phải, không trái
Không đúng, không sai
Thấy phải thì làm
Thấy trái phải sửa
Tự mình trách nhiệm
Không được đổ thừa
Lúc phải, lúc trái
Lúc đúng, lúc sai
Cũng luật tiến hóa
Có gì mà ngại
Ra vào như không
Đi đi, lại lại
Di đà sáu chữ
Cái đạo vẫn tròn .
NM

Luận

Nam Mô A Di Đà Phật là một câu niệm xưa nay rất được nhiều người trì tụng để hồi hướng về cảnh giới Tây Phương Cực Lạc hay Niết Bàn .

Nó cũng là phương tiện để hành gia quên đi hết mọi chuyện thị phi, đau khổ của cuộc đời động loạn cho tâm tư được phẳng lặng quân bình .

Niệm Phật cũng là dùng nhất niệm hầu dẹp đi cái tâm phân biệt đúng, sai, phải, trái để trở về tâm không, không mê, không chấp . Không chấp điều

sai mà cũng không mê điều đúng . Không diệt điều trái mà cũng không tôn vinh việc phải . Không mặc cảm mà cũng chẳng tự phụ về mình . Không lệ thuộc mà cũng chẳng kỳ thị người khác . Không mê chấp đúng sai không phải là không biết điều gì sai, điều gì đúng mà là vẫn làm điều đúng, sửa điều sai nhưng không coi trọng chuyện thành bại, mong cầu kết quả việc mình làm . Cái dũng của người tu là phải dứt khoát chọn lựa một con đường rồi trách nhiệm lấy chính mình, những hành động tư tưởng lời nói mà mình đã tạo tác, không còn phân vân rụt rè để rồi đổ lỗi cho hoàn cảnh hay ai khác ngoài mình .

Dấn thân để thấy mình, để phát triển khả năng của mình, là khả năng tự lập lại quân bình trong mọi hoàn cảnh . Đó là cái dũng vô quái ngại, cốt sao hiểu được mình là chính, mọi hư danh quả vị là khinh . Vượt qua sắt thép chận rào chỉ bằng vào một niệm Lục Tự Di Đà để bước vào Trung Đạo . Lúc ấy thì người niệm và câu niệm đã là một, chỉ còn sống tòng theo mệnh trời, thuận với tự nhiên, hòa cùng vạn vật .

PVK

Truyện

Trong các đệ tử tại gia của Thiền sư Tâm Không, có cư sĩ Tự Thiên Ái và Đào Thất Miên .

Họ Tự, theo tử vi lý số : dương nam, sơn đầu hỏa . Tánh nóng . Mê đánh cá trong thú chọi gà . Tửu lượng khá . Thường lui tới thiền viện Tâm Đạo . Ưa nghị sự, bàn bạc lý thuyết kinh điển . Gặp cơn binh lửa, thất tán vợ con .

Thiền sư nhiều lần khuyên xuất gia tu hành, nhưng không chịu . Thiên Ái bình sinh chẳng nghe ai . Chỉ nghe mình . Rất tự hào về nét phóng dăng riêng . Nhân sinh quý thích chí, như các danh nhân lúc về trí sĩ . Vui chơi, không muốn bị kiềm tỏa . Khi nhiệt tình đam mê, bất chấp tất cả . Nhiều lần tưởng chừng táng gia bại sản, rồi lại tự vực được dậy . Chèo chống cũng khá .

Sau cư sĩ gặp lại được vợ con . Gia đình đoàn tụ . Từ đó thưa tới đạo viện . Họ Đào tính tình vui vẻ . Đường tơ duyên có hơi chậm . Đã ngoại tứ tuần mà vẫn chẵn đờn gỏi chiếc . Sau đó cặp với một bà góa . Hương lửa cũng

khá nông .

Một bữa lên Đạo viên chơi . Bén mùi thiền ở lại ít ngày . Rồi quyết định xuất gia luôn . Tu viện sống theo lối tự túc, bất tác bất thực . Sáng sớm các thiền sinh phải vắc cuốc ra đồng làm việc . Tối về học kinh kệ . Thất Miên mắc chứng mất ngủ . Tinh thần có hơi nhược . Thân bệnh nhiều . Không kham nổi các việc nặng nhọc . Được ít lâu, có ý ngán . Lại thêm bà góa đưa tin, giọt lệ vui đầy . Nhớ nhung tình tự . Không thể cầm lòng . Bèn xin tạm hoàn tục .

Nhân buổi trà đạo, Thông Luận thắc mắc :

- Này sư huynh . Đã lâu lắm, không có tin tức gì của Tự cư sĩ .

Vô Lực châm biếm :

- Thiên Ái vốn tự cho mình như cánh chim bằng . Vẫy vùng lướt gió . Ngoài vòng cương tỏa . Nay vợ trói con buộc, làm sao cất cánh .

Thông Luận :

- Còn cư sĩ họ Đào ?

Sư huynh phá lên cười :

- Diu bà góa về miền cực lạc .

Thiền sư chiêu một ngụm trà, xen vào :

- Thì cũng là NHẤT NIỆM .

PHB

Chương 22

Cái gì cũng cười

Cái gì cũng yên

Mới thấy đảo điên là quý

Cái lúc nghiêng ngửa

Biết sửa cho ngay

Cái lúc tâm động

Biết lập quân bình

Cái gì rung động

**Cái gì sống động
Thấy rõ được mình
Là con người tinh thức.**

NM

Luận

Có loạn ly mới biết được giá trị của anh hùng. Có thử thách mới đo được thực chất của người tu đạo .

Thế giới Cực Lạc vốn do tâm mà sinh, chứ không phải từ một địa điểm hay hoàn cảnh nào đó mà phát. Sự giải thoát không chỉ xảy ra ở chốn thiên lâm thanh tịnh, mà phải ngay cả chợ đời náo nhiệt, đến tận chốn địa ngục khổ đau . Sự giải thoát đó là trạng thái lập lại quân bình khi đã phá được mê chấp.

Phải hướng nội vô cùng để thấy được tận căn gốc những rung động tình cảm của mình, để nuôi dưỡng được sự sống động trong tâm mình.

Đó là sự tinh thức. Tinh thức để sống bình thường, sống vô tư thật thà, sống hồn nhiên an lạc, sống một cuộc đời đáng sống.

PVK

Truyện

Gà đã gáy sáng. Vô Lực chuẩn bị đi làm việc. Trên đường chú tâm suy gẫm về đạo từ: “Phải tu mới viết kinh được”.

Sư huynh từng sự tại xưởng ấn tống. Giữ việc kiểm soát các mộc bản. Trong sổ thợ khắc có Linh Tam Muội . Chồng bà là bạn của Thông Luận. Nhờ ông giới thiệu Vô Lực mới được làm việc tại đây .

Ngày đầu tiên sư huynh nhận nhiệm sở, họ Linh đã lên tiếng:

- Tướng công tôi là chủ thân giao với chủ xưởng. Mong tiên sinh cần mẫn làm việc. Đó cũng là một cách trả ơn.

Ngày hôm sau đến cuối giờ Dậu, theo qui ước là giờ tan sở . Vô Lực chuẩn bị ra về . Tam Muội nhắc chừng:

- Tiên sinh, ở đây phải làm hết việc. Nếu chưa xong nên ở lại .

Sư huynh không được vui . Tắt nụ cười trên môi . Thợ khắc được chằm công theo số lượng mộc bản. Ngày càng sản xuất nhanh. Không quan tâm đến phẩm. Nhiều quá Vô Lực sửa thiếu chính xác. Ngày nào cũng được nghe họ Linh phê bình:

- Tiên sinh, mộc bản còn khá nhiều lỗi . Người ta mắng vốn đấy .

- Làm việc kiểu rùa bò thế này, làm sao cho kịp.

- Các hạ ngủ đấy ư ? Mau lên chứ !

Sư huynh vẫn thanh tịnh. Chăm chú làm việc. Điều khiển tiểu nãi không cho thu nhận nữa .Mụ nói mụ nghe một mình.

Cho đến một ngày .Công việc ứ đọng. Mắt Vô Lực đã mờ đi .Không còn khả năng giải quyết hơn được nữa . Trong số anh em đồng nghiệp có người tốt bụng lại phụ .Sự kiện được giải tỏa .Ngày kể sư huynh vừa bước vào xưởng, Tam Muội căn nhắc:

- Tiên sinh để cho họ sửa phụ, mộc bản ngày càng tệ hại hơn.

Sư huynh cau mày .Không tự chế được nữa, hỏi vặn lại:

- Nay Linh đại tỷ .Khá kiếm một người toàn vẹn hơn để thay thế .Kẻ hèn này sẽ ra đi tức khắc.

Tam Muội cũng chẳng vừa:

- Làm việc phải có lương tâm chứ !

Vô Lực khinh bỉ không thèm trả lời .Máu giận nghẹn họng. Đúng giờ phải tay ra về .Công việc còn ngổn ngang.

Đến nhà, Thông Luận chạy ra:

- Nay sư huynh, Linh phu nhân than phiền nhiều lắm đó .Để ngu đệ kể cho nghe .

Vô Lực chưa nguôi cơn giận, khoát tay:

- Thôi thôi, đừng nhắc đến con mụ lắm điều và gian ác ấy nữa .

Kể từ đó sư huynh bị mất diện. Không hóa văn được.

PHB

Chương 23

**Di Lạc là yên vui
Mưa thuận gió hòa
Lúc động, lúc tĩnh
Đúng lúc, đúng thời
Ra vô dễ dãi
Thấy chật mà vừa
Thấy rộng cũng xong
Ông làm ông ăn
Ông rảnh ông chơi
Ai cù ông nhột
Ai đánh ông đau
Ông như trẻ nít
Vô tư hồn nhiên
NM**

Luận

Đến đây là hoàn tất một giai đoạn kiến tánh để tự khai mở Kỳ Nguyên Di Lạc trong mình.

Di thiện tối lạc. Người tu trở thành một thiện nhưn ban rải sự an lạc cho mình và chung quanh. Trong mọi hoàn cảnh đều hướng nội lo khai thông khiếm khuyết để hòa cùng tự nhiên. Sự thích ứng với hoàn cảnh ở đây không phải là một đức hạnh đè nén ép mình, mà là một thái độ sống không còn ham muốn cưỡng cầu .

Sống thông dong tự tại nhưng luôn luôn trách nhiệm lấy chính mình. Sống vô tư trẻ thơ nhưng luôn luôn tỉnh thức. Sống hòa bình vì không còn tranh chấp bên trong. Sống đại đồng vì thấy rõ ta và mọi người không khác.

Tánh có vạn thù, nhưng tâm chỉ là nhất bản. Tâm thương yêu đời đời bất diệt.

PVK

Truyện

Cư sĩ Dương Thanh Tu đẹp duyên cùng Mạch Liên Nha .Sắt cầm rất là hòa hợp. Pháp danh của hiền nội là Hà Tiên. Họ Dương là một người khác thường. Ít nói, nhiều suy tư .Cái nhìn phức tạp. Thường vẽ thêm chân cho rắn. Thờ đức Sơ Tổ .Ngày rằm, mừng một hương khói đều đặn.

Bữa kia Thanh Tu đi chợ mua trái cây về cúng. Mạch phu nhân đem rửa để đặt lên bàn thờ . Bỗng thất kinh kêu lên:

- *Trời ơi! Sao tướng công chọn toàn trái thối và dập thế này ?!*

Cư sĩ không trả lời, thản nhiên hỏi lại:

- *Người nào cũng lựa loại tươi tốt. Thứ này chủ tiệm bán cho ai ?!*

Trời tiết Đông lạnh giá . Họ Dương đem về một lỗ quạt kết bằng lông cánh chim Hồng Hạc. Liên Nha sửng sốt:

- *Mô Phật ! Không có nhu cầu .*

Thanh Tu đùng đình:

- *Cửa hàng của họ ế quá . Tội nghiệp mua giùm.*

Có một lần Hà Tiên đi chợ mua cua . Nhờ cư sĩ bắt nước sôi luộc. Khi chín bưng ra bàn ăn. Lọng cọng vấp ngã xõng xoài .Ngồi dậy trong tư thế thiền, niệm chú Vãng Sanh. Phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- *Tướng công đọc chú để chi vậy ?!*

Họ Dương mặt nghiêm trọng:

- *Để tiêu oán thù . Không muốn hồn cua làm té thêm lần nữa .*

Nhất bất sát sanh, điều mà Thanh Tu ngại nhất. Để trừ kiến trong nhà, đem kẹo bỏ khắp nơi . Khi đã bu kín, nhẹ nhàng đem ra ngoài vườn. Lên đạo viện thỉnh kinh, mọi người đều kén những bộ đẹp trưng bày trong tủ sách tại gia .Riêng cư sĩ hoan hỉ lựa những quyển bị loại vì đóng ngược và thiếu trang.

Họ Dương sống khép kín. Nhất định lập đại hạnh. Lấy thua làm được. Lấy thiệt làm vui .Lúc nào phong thái cũng trang trọng, phòng thủ . Dung chứa nhiều thâm kín. Không thể nghĩ bàn.

Một hôm, bỗng có một thiếu nữ . Tuổi mới cài trâm. Sắc nước hương trời, diễm tuyệt. Đi ngang qua .Thanh Tu kinh hoàng. Mở to đôi mắt. Hai tay

chấp trước ngực. Hướng về phía tiểu cô nương. Vái lia lia . Lâm râm cầu nguyện. Đoạn quay lại rầy bọn gia đình:

- *Tụi bây trần trọc. Có mắt mà không thấy núi Thái Sơn. Chính là Sơ Tổ đây .Khá cúi đầu thi lễ .*

Cả bọn ngơ ngác ... Sự kiện này vượt ra ngoài trí óc bình thường của chúng.

PHB

Chương 24

Nhất phẩm tiên

Lý Thiết Quây

Từ đẹp hóa xấu

Từ sang hóa hèn

Đạo Trời ở trong

Luật trời ở ngoài

Trong ngoài hiệp nhất

Trên dưới hòa đồng.

NM

Luận

Bát tiên là tám vị tu thành đạo được lưu truyền trong truyện ký. Đó cũng là tám trạng thái tiên gia, tám giai đoạn tu chứng phải trải qua của người cầu đạo. Những phẩm tiên này đều có sẵn trong chúng ta chứ không phải thuộc về những người đặc biệt.

Ở đây đó là tám giai đoạn kiến tánh để nhận chân ra bốn lai diện mục của mình.

Phẩm hạnh đầu tiên là thực thà công khai những mặc cảm, những lỗi lầm, những xấu xa của mình ra để bước vào tâm đạo. Cái đẹp thân xác chỉ là vô thường và sự giàu sang danh lợi chỉ là phù phiếm. Bỏ đi cái đẹp, cái giả bên ngoài để nuôi dưỡng tâm trong sáng là vun bồi thiên đạo bên trong. Chấp nhận sự khinh miệt, chê bai, xa lánh của người đời và dư luận là thể

hiện luật nhân quả của đời trước và đời sống hiện tiền.

Trả vay sòng phẳng thì rũ sạch nghiệp trần. Đời chẳng màng, chẳng lý đến ta nên ta sống thong dong, an lạc. Ta chẳng ham, chẳng cầu danh lợi của đời nên ta sống tự tại, thanh thoi .Chống thiết trượng xin cơm ngàn nhà để chà tan tự ái .

Đường thiên lý vân du . Quấy hành trang kiến tánh. Độ ta và độ người .Tròn một kiếp nhân sinh.

PVK

Truyện

Diệu Liên Hoa là con nhà quyền quý giàu sang, thế gia vọng tộc. Có tâm tu từ nhỏ .Lúc thiếu thời hay theo bà nội lên chùa lễ Phật. Mỗi khi có điều nguyện, thường ăn chay để tỏ lòng tôn kính.

Lớn lên, gặp lúc quốc phá gia vong. Thức ngộ cuộc đời dâu biển, mong manh như bọt nước, sương mai .Muốn tìm một lẽ sống bất biến và hằng hữu đời đời .Dứt khoát trả giá để chọn đường tu .Lấy pháp hiệu là Tâm Không. Quy y tại đạo viện Hồng Bích.

Tổ rất thương vì tính khí thật thà, chân chất. Có sao nói vậy không thêm bớt mảy may .Khi vân du, thường được hầu kề bên. Lúc đăng đàn cho được phụ diễn. Trình độ tri kiến càng ngày càng khai triển. Trí tuệ mở mang ra nhiều .Thầy khen, đồng môn quý mến. Các huynh tử gọi yêu là cô tiên. May cho xiêm y đủ màu để múa hát vào các dịp lễ .Danh tiếng nổi như cồn. Đường tu đến đó kể cũng gấm hoa thật.

Tử vi của Liên Hoa có Tham Lang, Vũ Khúc đồng cung tại Mệnh, nên khí số vận hành thường tạo ra sóng to gió lớn không ngừng. Một ngày đẹp trời, bỗng thấy lớp áo tiên là giả .Trên đường giải thoát đến vô cùng chẳng dừng chân tại đó .

Bữa kia Thông Luận đang lau chùi, quét dọn chánh điện. Không hay biết Liên Hoa đang cười chúm chím đứng nhìn rồi nói:

- Sư huynh à ! Sao muội thấy yêu sư huynh quá !

Thông Luận sợ hãi, lùi dần vào góc nhà . Mắt nhớn nhác như trốn chạy

.Giọng cương quyết:

- *Không bao giờ .Không đời nào .Cái phẩm hạnh của một người xuất gia không cho phép như thế .*

Nói xong ngồi xuống tọa thiền, tịnh khẩu niệm Phật. Liên Hoa vẫn đứng yên tại chỗ, cười hồn nhiên:

- *Tiểu muội chỉ phát biểu sự thật trong cõi lòng mình mà thôi!*

Ngoài kia nắng ấm trải đều trong vườn hoa .Một đàn chim ríu rít vô tư chuyền trên các cành cây .

Sau đó vì phá giới luật, Diệu Liên Hoa phải rời tu viện.

Tâm không, túi cũng không. Cởi trả áo Tiên, khoác chiếc y Hành Khất rách nát. Cơm bình bát mười phương độ nhật.

Trên đường dài vạn LY' chỉ còn lại con tim lạnh lặn. THIẾT tha QUẤY gánh Yêu ...Yêu ... Yêu Thật là Yêu vào đời .

PHB

Vô Danh
Cõi Vô Hình
Chương 25 - 32

Nhị phẩm tiên
H ớ n Chung Ly
Nóng như lửa
Đích thị tự ái
Lấy thất bại mà trị
Lấy chê bai mà đốt
Thấu suốt lẽ huyền vi
Phản lão hoàn đồng
Vô tư hồn nhiên
NM

Luận

Phẩm hạnh thứ nhì là đẹp bỏ tự ái . Đẹp bỏ bằng cách dẫn thân, phơi trần bộ mặt thật của mình ra công khai với đời .

Trong mọi chuyện càng nôn nóng, dục tốc thì càng chuốc lấy thất bại . Càng nói thật về mình thì càng bị chê bai . Nhưng chính con người sân si nóng giận đó mới đích thật là mình. Càng chối bỏ nó thì càng vun bồi tự ái, tánh sân si lại bộc lộ ra một dạng vi tế phức tạp hơn. Tuy thế, Trời không phụ kẻ dẫn thân, ban cho thất bại và chê bai để đốt tiêu tự ái .

Đến lúc hoàn toàn chấp nhận con người thật của mình mới thấy rằng nhờ hoàn cảnh và người đời tận tình điều luyện ta mới thấy lại được bộ mặt thật, cái bản lai diện mục ta cứ lầm tưởng là cao quý lắm, không ngờ chỉ là một trong những nhân hiệu tham sân si của lục dục thất tình.

Cùng là tự ái, nhưng hướng ra ngoài là bảo vệ cái thể diện, danh giá phù du giả ảo . Hướng vào trong là thương yêu tâm hồn đã từ lâu căn cõi quạnh hiu . Mới thấy đạo Trời vi diệu thâm sâu . Tình đời tạm bợ nhưng là bãi trường thi cho tâm linh tiến hóa . Quay lửa sân vào trong để đốt tiêu

tăm tối . Lấy quạt bồ phe phẩy để làm mát dạ tranh đua . Cõi hồng trần lại tiếp tục thong dong nhập cuộc. Chơi tiếp cuộc vui của thời thơ ấu vô tư .
PVK

Truyện

Từ khi xuống núi Diệu Liên Hoa thành lập một đạo viện. Có tờ ngôn luận riêng lấy tên là “Vô Minh”. Mỗi tháng thông tri một lần. Hoàn toàn cởi mở . Bàn về toa thuốc tiêu độc, giải thoát khỏi các tập quán giả tạo, gò bó và trói buộc con người . Sống thong dong, thoải mái và hồn nhiên. Được liệu để bào chế là TÌNH YÊU .

Tổ khai khoá lễ vào Hạ tại Kim Chung Đại Thế Giới . Nơi sanh sát đỏ đen. Nhóm Vô Minh cũng về phó hội .

Ngày thứ nhất Tổ dùng phép Diệu Hồ Ly Sơn. Khen nhóm này: Đã bước vào đạo tâm, thấy được cái Chánh Diện Không. Thông Luận và Vô Lực hơn hờ như điều gặp gió .

Ngày thứ nhì Tổ đi chiêu Võ Tòng Đã Hồ . Đem Liên Hoa ra bêu xấu nhục mạ . Trăm dâu đổ đầu tằm. Ghép cả nhóm vào thành phần của khối ... bên kia . Khiến khối ... bên này quạt lò than hồng.

Ngày thứ ba chuyển sang thế Hạ Thủ Tuyệt Diệt. Tổ đưa Liên Hoa lên dàn hỏa . Thông Luận thất sắc niệm chú:

- Nam mô đại từ, đại bi, cứu khổ, cứu nạn Quán Thế Âm bồ tát.

Vô Lực mặt mày tái mét. Hoang mang lên tiếng nửa than trách, nửa ướm hỏi:

- Dùng đến kế sách này thì khủng khiếp quá . Chân diện mục đâu phải là ngọc Xá Lợi, mò tìm trong đồng tro tàn mà thấy được ư ?!

Cư sĩ Dương Thanh Tu và Hà Tiên phu nhân cùng một quan điểm. Ái ngại kiếm lời an ủi . Thấy mọi người có vẻ eo xèo, Liên Hoa điềm nhiên hỏi ngược lại:

- CHÁNH DIỆN đã là KHÔNG, còn có gì để mất nữa ?! Chẳng lẽ lại sợ cháy mất cái mặt giả này sao ?!

Nói xong kêu Vô Lực và Thông Luận dọn gánh “Vô Minh” bày ra . Hàng ế

dài . Dàn hỏa lửa bùng lên dữ dội . Cả năm nóng rát, mặt bị cháy nám.
Phóng và đau tê đi .

Trên tòa giảng Tổ bế mạc khóa lễ bằng một câu trào lộng:

- *Tiếng gọi TÌNH YÊU của Diệu Liên Hoa không bằng tiếng kêu của hòn bi Roulette .*

PHB

Chương 2 6

Tam phẩm tiên

Lữ Đồng Tân

Ham vinh hoa

Mê danh lợi

Tự lột áo

Bỏ công danh

Đạt hư không

Thấy trống không.

NM

Luận

Vinh hoa danh lợi muôn đời vẫn là miếng mồi thơm, là cái đích nhắm đến cho hầu hết mọi người . Nhưng sân khấu cuộc đời cũng có cái mặt trái phũ phàng của nó . Sự thật chốn hậu trường đã giết chết bao trái tim nhiệt huyết hăng say .

Dầu sao thì cũng phải dẫn thân mới không uổng phí một kiếp người . Có lẫn lộn trong trường đời mới nếm đủ vị chua cay mặn nồng chất đắng. Vun bồi cho lắm cũng có lúc trắng tay . Cơ trí cho nhiều cũng có hồi thất cơ lỡ vận. Tận cùng đáy đam mê, chóp đỉnh cao danh tướng, chợt thấy mọi việc mất còn như một giấc chiêm bao, như bọt nước, như sương mai buổi sáng. Rút phăng tuệ kiếm chém lìa mồi danh lợi, chặt đứt bả vinh hoa . Rảo bước giang hồ bốn phương tám hướng. Từ Không đến rồi lại trở về Không. Có khác chăng chỉ là một thức tâm, một đốc tuệ đời đời thắp sáng.

PVK

Truyện

Sư đệ Thông Luận nguyên là một võ quan phóng đảng và trăng hoa, ngành

thủy binh. Sanh bất phùng thời . Gặp lúc vận nước suy vong, khói lửa điêu tàn. Bị bắt làm tù binh. Mấy năm sau mới được thả ra . Lúc đó triều xưa đã hoang phế, thân phận ngõ ngàng như cánh bèo mặt nước. Tỉnh giấc mộng kê vàng. Xuống tóc xuất gia, nương mình trong đạo viện Hồng Bích. Lập hạnh đầu đà. Tự chế bản thân trong khuôn thước ngũ giới. Tiếng lành đồn xa, người trong làng rất cảm phục đức độ tu hành. Ban hương nguyện tôn làm đạo trưởng thay thế Vô Lực. Từ đó càng ra sức giữ gìn phẩm hạnh. Con người thật bị đè nén, áp chế đôi khi cũng có bùng ra. Trong tâm thức luôn luôn có nội chiến. Lòng thường không được yên. Nhân buổi trong làng có họp hội đồng chức sắc, sự đệ bèn tới dự . Bỗng nhiên xin phép đứng dậy, đọc tờ XÁM tự lột mặt nạ mình. Trả lại áo tràng và tước vị rồi tạ từ mà đi.

Ít lâu sau, Vô Lực thăm gia đình dưới quê trở về. Thấy sự thế, lòng bỗng do dự phân vân. Sư huynh trước kia cũng là một võ quan, gặp lúc triều đại hưng phế, bỏ đi buôn. Nhờ trí óc lanh lợi, mảnh lối nên trở thành phú thương. Chứng kiến nghĩa đá vàng hương lửa chẳng còn son sắc một lòng. Chợt thấy thế tình ấm lạnh bất thường. Cuộc đời phù du ảo giả. Thí phát quy y cửa đạo. Bản tánh ngang ngược, ngạo mạn, nặng đầu óc kỳ thị. Vô Lực thường chống đối ngầm ban hương chức. Bị phế danh hiệu đạo trưởng. Sư huynh nghiệp tâm vốn đã chất chồng, tức nước muốn vỡ bờ.

Một ngày nắng đẹp, Tâm Không và Thông Luận về thăm tu viện. Vô Lực mừng lắm rủ nhau ra bờ hồ ngắm cảnh. Luận về đạo rất giao cảm và tâm đầu ý hợp. Lúc chia tay chỉ vào bụi cây thưa phía sau đạo viện:

- *Hay là ngu huynh chui lỗ chó này xuống núi ?!*

Tâm Không cười lắc đầu ghé tai Vô Lực nói nhỏ, rồi vẫy tay chào thư thái ra đi .

Ngày hôm sau đại chúng đang chuẩn bị tọa thiền, hốt nhiên sư huynh đem tờ XÁM của mình ra đọc. Giọng run run và lạc hẳn đi . Phải dùng hết sức bình sinh để tự trấn tĩnh. Đoạn vái chào mọi người đi thẳng ra cửa tam quan hạ sơn. Ở đó Tâm Không và Thông Luận đã chờ sẵn với cỗ xe song mã .

Dư luận bùng lên như lửa Trời, lên án gắt gao những kẻ đã phá giới luật.

Vô Lực ngồi trong xe đưa mắt nhìn ra . Ngoài kia núi rừng bao la hùng vĩ,

đẹp tuyệt vời .
PHB

Chương 27

Tứ phẩm tiên

Hà Tiên Cô

Yêu thật là yêu

Thương thật là thương

Không nam, không nữ

Âm dương hợp nhất

Thánh thai phát sinh

Tâm sáng đời đời.

NM

Luận

Phẩm hạnh thứ tư là mở tâm thương yêu. Chúng ta nhiều khi chỉ thương những người thân thuộc và yêu những kẻ hợp tánh hợp tâm. Đó là thứ tình thương yêu có điều kiện và dễ dàng thay đổi theo thời gian hay hoàn cảnh.

Thương yêu thật sự chỉ có khi đã biết yêu thương chính mình! Buông bỏ mọi phiền não vướng bận trong tâm. Tâm trống trải mới có chỗ mà dung chứa tình thương được. Một trái tim đầy ắp mặc cảm và thành kiến thì chỉ trao đổi cảm xúc chứ còn chỗ đâu mà chứa đựng thương yêu ?!

Mở tâm thương yêu mới thấy rằng ta và mọi người không khác. Bệnh của mọi người cũng là bệnh mà ta đã cứu mang. Chỉ có thật thà chấp nhận cái bệnh của mình mới có cơ may hết bệnh. Cho nhau cái thật thà đó, nhiều khi không phải bằng lời, nhưng cái từ quang đó mới đích thật là thương yêu. Không còn phân chia nam nữ. Không còn phân biệt ác ôn hay thánh thiện. Chỉ biết cho mà không cầu báo đáp. Một ý chúc lành nghĩ tốt cho nhau cũng có thể làm dịu đi một trái tim chai đá. Một lời nói thật thà có mịch lòng nhưng cũng đánh thức được tận đáy lương tâm.

Mang cái từ quang đó mà lặn lội khắp chốn trần ai. Hành trang chỉ là đóa

hoa sen tinh khiết, tượng trưng một trái tim trẻ thơ trong sáng như vừa mới tái sinh. Yêu trọn vẹn cuộc đời với hai mặt thiện ác như yêu sự thanh thoát của hoa sen và yêu luôn cả sự trần trọc của bùn.

PVK

Truyện

Cư sĩ Dương Thanh Tu và Mạch Hà Tiên tánh tình có tương khắc. Phu nhân thích cái gì thanh tao, nhẹ nhàng và thơ mộng. Rất yêu chồng nhưng muốn độc quyền sở hữu, kể cả trong lãnh vực tư tưởng. Mỗi khi cư sĩ đi đâu về thường bị xét nét, tra khảo. Hà Tiên rất thông minh. Trong lúc tường trình có chỗ nào vấp vấp thì cứ chỗ đó vặn hỏi. Kỳ cho đến bao giờ phải thú nhận mới thôi. Trong tình chăn gối vợ chồng thích nhặt khoan thừa thốt, nhưng phải đầy thi vị diễm tình. Thanh Tu thì tham lam và háu đói. Gặp các nữ lang có nhan sắc, mắt lúc nào cũng xanh lè. Chuyện hương lửa phòng the mà làm như trời phong ba bão táp, chớp biến mưa nguồn. Đã thế mưa gió lại cứ xập xùi, dầm dề ít có khi nào trời quang mây tạnh.

Cả hai học phép KIẾN TÁNH với thiền sư Tâm Không. Họ Mạch chụp lấy cơ hội bắt phu quân ngày ngày nộp bản thấy tánh. Cư sĩ ngay tình khai hết. Thế là một trận lôi đình nổi dậy. Phu nhân vừa khóc vừa nói:

- Tướng công giỏi thật! Lòng lang dạ sói. Phén này đành thâm thương đôi ngả.

Sự việc không xong, càng ngày càng lớn dần lên. Hà Tiên ngấn lệ đầy vơi than thở về nỗi Thanh Tu tệ bạc. Thiền sư nghe xong tình tự khúc nôi, nhẹ nhàng ướm hỏi:

- Thế còn cái tánh độc tài của phu nhân thì sao ?!

Một bữa kia họ Mạch tắm rửa sạch sẽ đi ngủ sớm, định bụng giữ chay tịnh để mai còn hành hương. Nửa đêm phu quân nằng nặc đòi chuyện mây mưa. Hà Tiên bực bội cắn răng, giọng kỳ thị:

- Bị tình dục trói buộc, thần khí sẽ mất hết. Làm sao tu hành giải thoát ?!

Cư sĩ năn nỉ ỉ ôi quá đành phải cho. Sáng dậy vẫn còn mặc cảm và khó chịu. E đường tu vì thế bị trì trệ. Đánh bạo đem câu chuyện khuê phòng ra hỏi. Thiền sư trấn an:

- Trong Thiên Đạo, âm dương phải dung hợp để lập thế quân bình. Con

người không sống ngoài định luật ấy được. Chuyện đó cũng bình thường thôi.

Họ Mạch dạn dĩ hơn:

- Nhưng mà, bạch sư phụ hơi nhiều.

Thiền sư:

- Mỗi bên tương nhượng nhau một chút.

Một tho á ng suy tư bỗng thiền sư hỏi ngược lại:

- Phu nhân có hiểu tại sao mình lại kỳ thị chuyện đó không ?!

Hà Tiên:

- Bạch, đêm qua trước khi đi ngủ đệ tử đã chuẩn bị tinh thần giữ mình chay tịnh để dự lễ. Chẳng dè tướng công phá hư chuyện. Cứ thế này đường tu SỰ chậm trễ.

Thiền sư cười:

- Muốn giải thoát đến vô cùng thì phải giải thoát ngay sự SỰ HÃI này.

Chương 28

Ngũ phẩm tiên

Lâm Thế Hòa

So đo, ghen ghét

Ra vào điên đảo

Bỏ tranh chấp

Đạt thông dong.

NM

Luận

Phẩm hạnh thứ năm là buông bỏ tranh chấp. Sau khi qua bốn giai đoạn: Công khai thật thà, dẹp bỏ tự ái, đoạn lìa danh lợi, mở tâm thương yêu, hẳn chúng ta ít nhiều ngạc nhiên tại sao người tu vẫn còn so đo ghen ghét ?!

Thật ra trong muôn vạn tánh khác nhau, chúng ta có thể quy về tám căn gốc chánh. Mỗi người chúng ta có một đặc tánh riêng, là một cái chốt kẹt nhất trong tám cái chung đó. Tuy nhiên, không phải là những thứ khác chúng ta không có. Mà là ngược lại, trong chúng ta có đủ hết cả các tánh. Chỉ vì có cái nổi bật hơn nên nhiều khi chúng ta không để ý những thứ khác mà thôi. Bát tiên là tám vị tương trưng cho tám căn gốc của tánh. Họ đã nhập vào tiên giới bằng cách hy sinh buông bỏ, liều mạng bước qua thiên môn cho lửa trời đốt tiêu phàm tánh. Lửa trời đó chính là dư luận! Nhờ búa rìu dư luận mới mài dũa, giết chết đi cái tự ái, tức là phàm ngã hay cái TA, để tái sanh lại thành một con người mới, thật thà đôn hậu hồn nhiên. Thế mới biết vạn vật vốn đồng một thể. Nhờ người ta mới thấy chính ta, nhờ người ta mới có cơ hội trả bao nghiệp báo, nhờ người ta mới có điều kiện lập hạnh thăng hoa. Không có người thì cũng chẳng có được mình.

Nhưng nhiều khi nhìn lại đoạn đường gian khổ đã qua, bao hy sinh buông bỏ, bao công sức vun bồi phẩm hạnh, thế mà Trời già cứ ban khổ mãi không thôi. Bạn đồng tu lại thông dong an lạc, đạo đời đôi ngả vẹn toàn. Ta không khỏi có đôi chút ty hiềm ghen ghét, oán trách thiên cơ, phân bì chúng bạn, tâm loạn đảo điên.

Chợt bừng cơn tỉnh ngộ. Đời ta đâu chỉ mỗi một kiếp này. Thuận cảnh bây giờ là đã vun bồi bao phước đức. Nghịch cảnh hiện tiền là đã tạo lăm oan gia. Mọi chuyện đều do chúng ta tạo tác. Nay lấy thuận làm niềm an ủi, lấy nghịch làm chí quật cường. Vùng lên ca bài ca kiến tánh. Đánh xên gõ phách mà hát lớn lỗi tôi, mọi lỗi tại tôi. Đương thế đồ ung dung tiến bước. Làm vui cho mọi người thân cũng như sơ.

PVK

Truyện

Diệu Thanh có vẻ thâm yêu, trộm nhớ Thông Luận. Thiền sư Tâm Không biết được điều này, nhân cơ hội muốn dạy cho cả hai bài học Tình Siêu. Bèn cho phép thảo luận để cởi mở tâm tình.

Sư muội ướm hỏi nhiều lần, Thông Luận nhất mực khẳng khẳng:

- *Ngu huynh chỉ thương có một mình thiền sư Tâm Không mà thôi.*

Diệu Thanh thắc mắc:

- *Tâm Không có gì hay hơn tiểu muội đâu ?!*

Sư đệ, quyết liệt hơn:

- *Tình yêu phải thủy chung như nhất. Chẳng đổi dời, cũng không thể chia sẻ. Xin tha thứ cho lời lẽ đường đột này.*

Nói xong tạ từ đứng dậy. Sư muội ngỡ ngác bàng hoàng. Ở trong một tình huống hụt hẫng, chẳng níu kéo được gì. Bâng khuâng mở cửa bước ra vườn.

Trời xanh trong vắt, không điểm một đám mây nào. Nắng vàng óng ánh và rực rỡ. Thiền sư đang thanh thản dạo chơi ngắm hoa ngoài vườn. Phong thái không mây may vương vীu. Diệu Thanh lên tiếng gọi:

- *Sư phụ, sư phụ !*

Tâm Không quay lại, cười hồn nhiên:

- *Lại đây! hoa Anh Đào nở đẹp lắm. Có gì mà dăm chiêu thế ?!*

Sư muội hững hờ nói một mình:

- *Tình yêu như chiếc bóng, chẳng nắm bắt được.*

Thiền sư như không nghe thấy, nâng niu một đóa hồng hàm tiếu, nói nựng:

- *Đẹp và thơm quá, được cả sắc lẫn hương.*

Diệu Thanh với tay định hái để chưng trong phòng khách, Tâm Không cản lại:

- *Đừng! chiếm hữu thì mất thông dong.*

PHB

Chương 29

Lục phẩm tiên

Trương Quả Lão

Cái gì thuận mới làm

Bầy ra khuôn thước

Tự mắc bẫy mình

Tức mình làm nghịch

Trong tử có sinh

Đời đời sống động.

NM

Luận

Phẩm hạnh thứ sáu là phá mê phá chấp. Đến một giai đoạn nào đó, khuôn thước lại trở thành ràng buộc, giam hãm mình trong những thành kiến và định kiến, không sao sống thoải mái thông dong được.

Người đi học đã rời khỏi mái nhà trường thì không thể áp dụng cứng nhắc những công thức đã học, mà phải uyển chuyển theo lúc theo thì, vì cuộc đời luôn đổi mới và sống động không ngừng, nào có chiều theo ý chúng ta mãi được đâu.

Người tu hành cũng thế. Từ giới luật của thân rồi tiến đến giới luật của tâm. Tâm giới cốt sao giữ được quân bình trong sáng, không nuôi dưỡng sự tăm tối mặc cảm bên trong. Vấn đề quan trọng là phá đi một cái chấp của mình không phải dễ, vì đó là giết chết đi cái thói quen, cái thể diện, cái áo tu của mình đối với mọi người. Chỉ khi nào sự khao khát giải thoát đủ mạnh, sự dồn ép của nghịch cảnh đi đến độ tột cùng, tâm thức mới vùng lên làm một công án nghịch hành, chấp nhận mọi dèm pha dư luận thế gian, làm chuyện ngược đời, xoay người lại cỡi lừa đi vào cửa Đạo.

Phải chết đi cái đạo mạo trang nghiêm giả dối bên ngoài để hồi sinh lại thành một đạo nhân tự tại thông dong. Đời có chê cười nhưng ta vẫn sống

an vui. Đời có rẻ khinh nhưng ta vẫn một lòng thương yêu tận độ. Một kiếp phù du giả tạm. Tâm thức sống động đời đời.

PVK

Truyện

Vô Lực rất thích lối hành văn của Bồ Tùng Linh. Họ Bồ viết ngắn gọn và nhiều âm hưởng như thơ. Thường bỏ lửng ở cuối câu, để độc giả dùng trí tưởng tượng tiếp nối. Cách bố cục úp mở như khói sương, mộng ảo. Rắp tâm bắt chước. Lấy kiểu cách ấy làm mẫu mực.

Một bữa Thông Luận khắc mộc bản bài viết của Vô Lực để in, chịu không nổi kêu lên:

- Đọc mãi văn của đại sư huynh, một ngày đẹp trời nào đó sẽ mắc chứng kinh phong, giật đùng đùng. Cú pháp bị chặt nát ra từng khúc, không êm ả như nước chảy.

Vô Lực thú nhận:

- Bắt chước Bồ Tùng Linh, nhưng có hơi quá đáng.

Nói xong sư huynh nghĩ thầm: “*Chắc phải trau dồi thêm nghệ thuật mô phỏng. Chẳng sớm thì muộn ta sẽ theo kịp họ Bồ*”

Ngày nọ gà chưa gáy sáng Vô Lực đã thức dậy. Cố đẽo gọt một bài viết cho thật trau chuốt đệ trình. Thiên sư kêu lên:

- Trời cao đất dày ơi ! Gà mà cứ ngỡ là phượng hoàng. Thân đích thị là hoa bèo, làm ơn làm phước nhận đi, đừng muốn làm hoa sen nữa.

Sư huynh cúi đầu ngỡ ngàng. Bài bị phê: loại ! Thời gian qua đi. Vô Lực vẫn tiếp tục lần tha, lần thẩn. Mất nhiều thì giờ bận bịu với những điều vô ích. Làm việc chậm chạp, kéo dài. Nổi tiếng là người câu giờ.

Có một lần nộp bài, thiên sư nhìn sơ qua bản văn, thủng thỉnh nói:

- Chế kiểu vô ích. Lúc thì cụt lủn, khi thì dài dòng lôi thôi. Tác phẩm không có hồn!

Sư huynh hơi phiền trong lòng, bài bị loại quá nhiều, hỏi lại:

- Phải làm sao văn chương mới có được nghệ thuật cá biệt, mang vẻ đẹp sáng tạo ?!

Thiên sư:

- Sửa tánh là sửa luồng điển trong mình, mà ĐIỂN thì... hóa VĂN.

PHB

Chương 30

**Thất phẩm tiên
Hàn Tương Tử
Chẳng vương thế sự
Chẳng vương bụi trần
Mê say ảo cảnh
Thối khúc tiêu cảnh tỉnh
Phá đi giấc mơ xuân
Sống thật bình thường
Đời đạo song tu.**

NM

Luận

Phẩm thứ bảy là trở về nhập thế. Mê say mùi đạo, chúng ta cảm thấy cách biệt với cuộc đời trần trụi, muốn đóng một bộ áo thanh cao và thích luyện những quyền năng siêu hình để cứu nhân độ thế.

Nhưng thân xác tứ đại này và hoàn cảnh động loạn kia cứ mãi theo ta như bóng với hình. Ta có thể trốn đời trong những cảnh giới mộng lung huyền hoặc, nhưng nào có thể trốn được chính ta. Giải thoát khỏi sinh lão bệnh tử chẳng qua cũng là giải thoát khỏi cái tánh ham sống sợ chết, mê sương ngai khổ của mình. Thấy rõ bản tánh tham lam vọng cầu muốn cướp quyền tạo hóa, mê hoặc lòng người để thỏa mãn cái TA độc tài vị kỷ.

Chấp nhận rồi thì sóng gió lắng yên, nội tâm quân bình ổn định. Cất lên một tiếng tiêu để phá đi cái thiên đường ảo mộng. Nương theo âm thanh réo rắc đó mà trở lại trần gian. Sống như một người bình thường nhưng không còn mê chấp, vun bồi phát triển đạo tâm trong chính cuộc đời.

PVK

Truyện

Sư đệ Võ Không Ái thích sống lạng lẽ một mình. Ít giao tế với những người chung quanh. Tâm tình thiếu cởi mở. Những u uất thường cất giấu ở bên trong. Gặp dịp bất bình tới mức không đè nén nổi, lời nói như gươm đao. Thiền sư Tâm Không thường gọi đùa là: *Hiệp sĩ đất Phù tang*.

Sư đệ là một trong các đệ tử xuất gia của Đạo Viện. Học phép Kiến Tánh với thiền sư Tâm Không. Khi thiền sư trực tiếp huấn luyện các bạn đồng môn, thường để ý học lóm. Vì thế, thực hành ít nhưng lý thuyết có đủ cả. Tự cho là đã đạt một trình độ cao.

Một bữa thiền sư đi vân du xa. Các đệ tử đưa thầy ra bến đò. Trên đường về Vô Lực than:

- Thấy cảnh tiễn biệt nhau, chạnh nhớ năm nào tạ từ thê nhi dứt áo ra đi. Bỗng nhiên trong lòng dấy lên vô hạn cảm hoài.

Không Ái thao thao bất tuyệt thuyết giảng:

- Người tu phải đoạn lìa lục dục, thất tình. Muốn giải thoát phải bước trên con đường mòn ấy.

Dương Thanh Tu thấy khó chịu xuất chiêu:

- Sư huynh đã lập gia đình chưa ?!

Họ Võ ngần ngừ, trả lời với một giọng cụt lùn sượng sùng:

- Chưa.

Ngày Nguyên Tiêu, thiền sư cho phép Không Ái về thăm bạn bè ở dưới quê. Khi trở lại tâm sự với Vô Lực:

- Nay đại sư huynh, không thể giao cảm được với các bạn đời. Mình nói đạo họ chẳng hiểu gì hết, thật tội nghiệp.

Câu chuyện được kể lại, thiền sư nghiêm nghị nói:

- Phải tội nghiệp họ Võ mới đúng. Tối ngày đi trên mây, sống trong ảo giác. Không có thực chất thì làm gì có từ điển để cảm hóa.

Sau đó thiền sư cho Không Ái về quê. Dẫn thân học Đạo trong Đời.

PHB

Chương 31

Bát phẩm tiên

Tào Quốc Cậu

Tà chánh đề huề

Lúc thanh, lúc trước

Lúc ác, lúc thiện

Tìm ra chân diện mục

Không chánh cũng không tà.

NM

Luận

Phẩm hạnh cuối cùng là dẹp bỏ tâm phân biệt, tâm kỳ thị phân biệt thanh trước, chánh tà. Tâm vốn thanh cao vô nhiễm nhưng bị nhốt trong thân xác trần trước tanh hôi mới sanh ra cái tánh mê chấp và có đủ thiện ác, thanh trước, chánh tà.

Vấn đề quan trọng đặt ra là tâm chúng ta mê hay tỉnh, ngủ hay thức mà thôi. Tâm tỉnh thức là thấy được tánh mình, biết được mọi trạng thái đang là của mình một cách trung thực, không vì một lý do gì mà che đậy hay bóp méo nó đi.

Hoàn cảnh cám dỗ đến, chúng ta nổi lên lòng tham dục. Việc ấy rất là tự nhiên. Vấn đề là sau đó chúng ta hướng ra ngoài chạy theo đối tượng để giải quyết và thỏa mãn lòng tham dục đó, hay ray rứt, khổ sở, dày vò thì là tạo trước hay nuôi dưỡng ý tà. Còn quay vào trong trực diện với lòng ham muốn của mình, không chối bỏ cũng không bào chữa. Không mặc cảm mà tiêu diệt nó, cũng không tự mãn mà phát triển nó thêm ra. Chỉ đơn giản

công nhận một sự thật hiện tiền. Đó là bộ mặt thật của mình: Ta đang tham dục ! Mọi tranh chấp đều dừng lại ngay giây phút đó, lắng đọng rồi tan theo với hoàn cảnh ban đầu. Như một tấm gương, cảnh kích động như thế nào thì ta phản ảnh lại y như vậy. Nhưng cảnh đi rồi thì gương hoàn lại trắng trong. Thành ra trong ta có đủ cả. Ai chọc thì giận, ai đánh thì đau, thấy đẹp thì thích, thấy xấu thì chê ... Nhưng biết dừng lại ngay chỗ vừa phải vì thấy được tánh mình. Chỗ vừa phải đó là Trung Đạo, là quân bình, là không chánh không tà, không thanh không trược.

Trường đời biến đổi muôn màu muôn vẻ. Hoàn cảnh thay nhau đủ lớp đủ tuồng. Ác đúng lúc lại là thiện. Thiện không đúng lúc lại thành ác. Dầu sao đi nữa thì cảnh nào rồi cũng phải đổi thay, trạng huống nào rồi cũng có ngày biến đổi. Cái còn lại duy nhất chỉ là chính ta, một tâm không và sự tỉnh thức để tiến hóa đến vô cùng.

PVK

Truyện

Tờ “Vô Minh” được truyền thông đi khắp nơi. Giống như những giòng thác lũ chảy vào sông, làm vỡ đê điều. Kinh động đến các đồng môn, hào trưởng và các vị hương cả không ít. Nhất là Vô Lực trong mục “Con Ong”, đã chọc ghẹo và châm chích quá nhiều. Cái trào lộng ấy đã làm nhức nhối một phía, thành bất toàn. Vì hướng ngoại nên đi dần sang thị phi. Ra ngoài mức bình thường có thể chấp nhận được.

Năm đó Tổ khai hội Rồng mây. Nhóm Vô Minh cũng về dự lễ. Ngày thứ nhất nghe thuyết giảng về Quán Thế Âm. Ngày thứ nhì hành trình tu chứng. Ngày thứ ba diễn đàn tự do, trăm hoa đua nở. Tổ ngồi ghế chủ trì dự kiến. Thầy trò thiền sư Tâm Không ngồi tọa ở hàng cuối. Bồng Lý cư sĩ là vị chánh hương quản trách nhiệm an ninh trật tự buổi lễ, chạy đến chào rồi đưa tay mời:

- Xin kính thỉnh!

Thiền sư đứng dậy chắp hai tay, cúi đầu:

- Đa tạ, đa tạ, chẳng dám nhục mệnh.

Nói xong thoăn thoắt bước lên khán đài. Vô Lực khắp khởi mừng thầm ghé

tai Thông Luận nói nhỏ:

- *Chắc sư phụ sẽ hoăng dương diệu pháp.*

Tự Thiên ái mắt sáng rực lên. Hà Tiên cười đắc chí thì thầm với Thanh Tu. Cả hai lóe lên một niềm vui nào đó. Không Ái mặt mũi tươi tỉnh, ngồi ngay ngắn lại.

Trên khán đài, thiên sư từ từ ... quỳ xuống, phủ phục lạy tạ Tổ và chư đồng môn. Thay mặt tất cả, thành thật ăn năn xám hối về những hành động sai trái của mình từ khởi thủy. Vừa nói vừa xúc động đến rơi lệ.

Phía dưới các đệ tử của thiên sư tiu ngưu như mèo bị cắt tai. Tự Thiên Ái đôi mắt lơ lơ lửng lơ, tuy mở to nhưng chẳng muốn nhìn. Hà Tiên và Thanh Tu đã tắt nụ cười. Không Ái điềm nhiên lạnh lùng, cất giấu những u uất vào trong cõi lòng u uẩn ngàn đời. Vô Lực nhắm mắt lại nghĩ thầm: *Hay là ta cũng nên quỳ xuống để tỏ lòng hối cải sự sai lầm của mình.* Sư huynh mở mắt ra tính quỳ rồi lại thôi. Người ta nhòm ngó nhiều quá. Dứt khoát sẽ quỳ rồi lại cương quyết thôi. Bụng bảo dạ: *Ta tự biết lỗi trong nội tâm là được rồi.* Quay sang bên phải thấy Thông Luận vẫn còn ngồi, trong lòng mới yên.

Thiên sư từ khán đài hồn nhiên đi xuống về chỗ ngồi. Vô Lực còn mặc cảm, băn khoăn hỏi:

- *Biết mình sai xin lỗi là đủ rồi, hà cứ sư phụ phải khuất thân bái lạy như thế sao ?!*

Thiên sư điềm nhiên:

- *Nếu thực sự thấy lỗi mình thì người đã chẳng nói những lời ngạo mạn như thế !*

PHB

Chương 32

Đường tăng Tam Tạng
Thăng đường Tây Phương
Quyết thình được kinh
Nhất niệm kiên trì
Qua bao tai nạn
Vẫn giữ một lòng
Người tu như thế
Chí nguyện sẽ thành.

NM

Luận

Bốn thầy trò Đường tăng Tam Tạng trong bộ Tây Du Ký cũng là bốn thành phần ngay trong bản thể chúng ta. Nhà sư Tam Tạng tượng trưng cho tâm cầu đạo, một lòng nuôi dưỡng ý niệm giải thoát, quyết tìm lại bốn lai diện mục là vô tự chơn kinh, để thiết lập một thế giới Cực Lạc trong chính bản thân mình. Tôn Ngộ Không tượng trưng cho ý chí. Bát Giới là cái tánh và Sa Tăng là thân xác của mình. Tất cả đều nói lên bản chất riêng biệt nhưng biết quy tụ lại, hộ trì nghe theo mệnh lệnh của Tâm để vượt qua mọi thử thách trên đường về nguồn cội.

Tai nạn là những hoàn cảnh kích động để mài dũa điều luyện tâm chúng ta có nuôi dưỡng nhất niệm giải thoát hay không ?! Nhiều lúc những biến động dồn dập đến, chơn giả chánh tà khó mà minh định được, người tu đôi lúc cũng mệt mỏi hoang mang, không biết nên nghe theo tiếng lòng của mình hay những khuôn thước của xã hội và đạo giáo đề ra. Có khi buông lung ý chí, xua đuổi Tề Thiên. Xuôi theo tánh phàm, bao che Bát Giới. Nhưng rồi cuối cùng cứu cánh giải thoát vẫn thúc giục ý chí vươn lên, tánh phàm lắng đọng. Cuộc hành trình vào nội tâm lại kiên trì tiến bước.

Hình ảnh của bốn thầy trò Đường tăng thật cô đơn xa lạ làm sao giữa chợ

đời và xã hội! Những dị biệt tương khắc giữa các đệ tử rồi cũng hòa được với nhau nhờ lòng từ ái của Đường tăng. Tinh thần HÒA này đã là một yếu tố quyết định cho công cuộc thịnh kinh. Nếu diệt hay bỏ đi mất một phần chắc cuộc hành hương sẽ không bao giờ hoàn tất.

Cuối cùng ra, những phong ba bão táp bên ngoài không phải là quan trọng, mà còn là việc đương nhiên và cần thiết. Nhờ đó người tu mới có cơ hội thấy rõ được mình để giải thoát ra khỏi mọi hoàn cảnh. Mỗi một lần giải thoát đó là đã thịnh thêm được một chương kinh, là đã xây dựng thêm một phần hòa bình trong quốc độ Cực Lạc của mình.

PVK

Truyện

Trời tối sầm lại. Mây đen kéo vần vũ. Cuồng phong dấy lên càng lúc càng mạnh. Sắp có bão lớn. Vô Lực ngừng tay cuộc đất nói với Thông luận:

- *Sư đệ, mình nghỉ thôi.*

Mưa rào ập tới. Cả hai chạy vào trong đạo viện tạm trú. Nhìn ra ngoài trời âm đạm thê lương, sư huynh bỗng đổi cảnh sinh tình hỏi:

- *Cảnh ngộ nào đã đưa sư đệ vào đường tu ?!*

Thông Luận mắt điều tiết xa xa, tìm về dĩ vãng:

- *Thuở ấy ngu đệ là một võ quan thủy chiến. Gặp lúc triều đại suy vi, thua trận bị bắt làm tù binh. Thân phận tù đầy, đau khổ tận cùng đi vào tuyệt lộ. Chợt thấy cuộc đời phù du, cần có một chiếc phao để bám cho qua kiếp tù.*

Vô Lực phì cười:

- *Rồi Thượng Đế sai thần gió thổi dạt cái phao ấy vào đường tu.*

Thông Luận cũng cười theo, hỏi lại:

- *Còn sư huynh?!*

Vô Lực càng cười lớn:

- *Bị đánh, bị búa, bị vây khốn. Trận đồ bát quái toàn cửa tử. Chợt thấy một*

sinh lộ nhẩy vào chẳng dè lại hóa ra đường tu.

Thông Luận:

- Nghe nói trước kia sư huynh là một phú thương tiền rường bạc bể. Hoàn cảnh như thế tại sao lại đi tu ?!

Vô Lực hạ thấp giọng:

- Tình hương lửa chẳng còn mặn nồng. Nghĩa tào khang đổi thay ấm lạnh. Cuộc đời đã vô thường đến thế, không bước vào đường đạo thì đi đâu bây giờ ?!

Ngoài kia gió hú từng hồi. Một số cây bị quật ngã, đổ nghiêng ngửa. Mưa như trút nước. Thông Luận nói băng quơ:

- Mình về đạo viện đã bốn năm rồi nhĩ ?!

Sư huynh tiếp nối:

- Qua bao giông tố bão bùng vùi dập. Nhất là lúc tờ XÁM được thông tri. Gặp đồng đạo phải giả làm ma nhập cho đỡ ê mặt. Tổ lại dùng thế “Voi Dầy” đập cho mềm người ra. Cả bọn phải lết đi chứ không đứng vững được nữa.

Sư đệ bù ngùi ôn lại:

- Thật là gian nan và bơ vơ. Những biến chuyển của cảnh ngộ thử thách, một mình chắc chịu không nổi. Cho đến năm thứ ba được truyền dạy phép Kiến Tánh mới thực sự hiểu thế nào là TU. Từ đó vun bồi nhất niệm bất thối chuyển, hành hương trên đường mòn.

Vô Lực chẳng bao giờ bỏ được cái tật trào lộng tiếp lời:

- Mà trên con đường mòn ngàn đời ấy, Tổ vừa ngưng đập thì Sư Phụ đã tiếp ứng liền chiêu “Tứ mã Phanh Thân”. Công phu sâu dày nhiều đời nhiều kiếp, mới tạo dựng nên được một tòa lâu đài Tự Ái tráng lệ nguy nga. Cứ đục đẽo mãi thế này thì lấy gì để mà ... sống ?!

Ngoài kia bão đã ngưng. Mưa tạnh, trời quang. Năng ửng vàng lung linh trên cành cây ngọn cỏ.

Một vài cây lau sống sót sau trận bão, gió thổi nghiêng qua nghiêng lại.

PHB

Vô Danh
Cõi Vô Hình
Chương 33 - 36

Tề Thiên Đại Thánh
Chẳng hề thua ai
Phải chịu ngũ hành
Không còn nhúc nhích
Ý chí kiên cường
Vượt thoát khỏi ngục
Một lòng một dạ
Lo việc thịnh kinh
Trừ yêu dẹp loạn
Thường hằng quán chiếu
Độc rõ được mình
Quyển kinh không chữ .

NM

Luận

Ý chí của con người có một năng lực vô biên. Nhờ đó mà đã làm nên những chuyện dời non lấp biển, đội đá vá trời. Nhưng cuối cùng vẫn không tránh được thiên tai, cũng đành bất lực trước lẽ hưng vong suy thịnh của mình và của cuộc đời xã hội.

Chúng ta ít nhiều đều bị cuốn vào trường đời tranh đấu. Dem ý chí hướng ra giải quyết vấn đề và thỏa mãn những kỳ vọng, những ham muốn của mình. Nhưng rồi dẫu có thành công cũng bị trói trong tiền, tình, danh, lợi. Còn thất bại thì chịu biết bao tủ nhục ê chề.

Gặp hồi thất cơ lỡ vận, đành ngồi bó gối xuôi tay mà ngậm ngùi cho số phận. Đến lúc tận cùng trong tuyệt lộ, ý chí lại loé lên một ánh sáng của từ tâm. Nường theo thần lực của Đại Bi Quán Thế Âm mà vùng lên, phá đi tù danh lợi, đập bay đi ngục thất tình. Cũng dùng ý chí đó nhưng quay vào nội thức mà tòng theo tiếng gọi của chơn tâm. Hướng về phương Tây của bản thể là hướng của trái tim mà lắng nghe tiếng gọi của lòng mình, mà tìm đọc vô tự chân kinh.

Kinh vốn là chơn lý. Chơn lý là sự thật, là sự thật của mình. Muốn tìm sự thật phải trừ đi con yêu làm biếng, phải dẹp đi loạn yếu hèn. Làm biếng là làm biếng dẫn thân. Yếu hèn là yếu hèn thấy tánh. Dẫn thân để thấy tánh là dùng ánh sáng mà khai mở con tim, để tâm ngủ mê trở thành tâm tỉnh thức. Tỉnh thức thì mọi hành động và tư tưởng đều là quang khai, là ánh sáng. Được như vậy mới có thể gọi là người tu.

PVK

Truyện

Thông Luận nghe tiếng gọi, ngừng tay chừa:

- *Sư huynh nói gì ?!*

Vô Lực dọn nốt đám cành lá ngổn ngang, thở hắt ra:

- *Mình nghỉ tay một chút sư đệ.*

Thông Luận vừa cười vừa nói:

- *Phá rừng trồng rẫy mà sư huynh làm kiêu này chắc đỏi quá !*

Tính nói thêm, chợt nhìn thấy cái đầu điểm bạc ở tuổi lục tuần của Vô Lực nên dừng lại. Trời nắng chang chang. Hai anh em ngồi dưới bóng một gốc cây cổ thụ nghỉ ngơi, uống chén nước trà nụ. Hàn huyên tâm sự. Sư huynh lên tiếng:

- *Nhớ thuở Tổ dùng thế “Voi Dầy”. Hồi đó mình tính rủ nhau đi miền cực Bắc xa xôi, thăm tu thăm tiến.*

Sư đệ chen vào:

- Bàn với sư phụ, bị gạt đi. Thật ra là yếu hèn muốn trốn thực tại.

Vô Lực chiêu một ngụm trà rồi chậm rãi:

- Bây giờ lại được thầy cho ăn thường xuyên món “Ngựa Xé”.

Thông Luận cười khúc khích:

- Món này dai và khó nuốt lắm. Sư huynh tính bỏ đi mấy lần ?!

Vô Lực cười chữa thẹn:

- Nhiều lắm không nhớ hết. Chỉ nhớ vài ba giai thoại đặc biệt thôi.

Sư đệ giọng điệu cợt:

- Xém chút nữa là sư huynh: “Phất tay áo xé mây vào cõi tục ... vầy duyên cầm sắc với một mối tình thơ.

Vô Lực đỏ mặt:

- Không nhờ sư phụ hóa giải thì chiếc thuyền Bát Nhã đã chìm trong ánh mắt giai nhân.

Bỗng sư huynh ôm bụng cười ngặt nghẽo. Thông Luận ngơ ngác:

- Lại gì nữa đây ?!

Vô Lực hỏi lại:

- Sư đệ đã bao nhiêu lần chịu không thấu món “Ngựa Xé” phải đóng cửa vào trong liêu ngòi tịnh ?!

Hai anh em xử huề. Ngày tháng trôi qua. Phía sau đạo viện rừng cây khai phá xong. Đất sỏi đá của triền đồi đã đắp thành luống. Hạt cải được gieo xuống.

Một ngày đẹp trời bỗng nhiên thiền sư Tâm Không dùng dùng nổi giận. Quăng đồ đạc, hành trang của Vô Lực ra cửa tam quan và đuổi đi. Sư huynh biết lỗi mình, lẳng lặng ra nhật khệ nệ đem vào. Năn nỉ xin được ở lại tu tiếp.

Bên ngoài các luống cải đã mọc lên xanh tươi, chạy dài trên sườn đồi.

PHB

Chương 34

**Bát Giới lão Trư
Dâm ô, lười biếng
Ham ngủ, ham ăn
Tu thành chánh quả
Cũng ăn, cũng ngủ
Ưa đẹp lại nhàn
Chẳng gì thay đổi
Khác chỗ vừa đủ
Ở ngay chánh giữa
Chẳng rộng chẳng hẹp
Trung Đạo vậy mà.**

NM

Luận

Bản tánh chúng ta thường thích hưởng thụ cầu an và ham thỏa mãn những cảm giác. Đây là một lực, một thành phần trong chúng ta tương phản hoàn toàn với ý chí. Nhờ sự kích động và phản động của hai lực này mà tạo nên sự sống động, sự tỉnh thức và sự tiến hóa trong ta.

Điều lầm lẫn quan trọng là chúng ta tưởng rằng có thể diệt bỏ đi cái bản tánh hư hỏng đó mà thế vào bằng những đức hạnh thanh cao trong sạch. Nhưng sự thật thì rõ ràng là chúng ta chỉ dấn nhem và đè nén nó đi mà thôi. Chúng ta thích mang một cái áo tu, cái thể diện giả dối ra khoe với đời, nhưng bên trong chúng ta thì mâu thuẫn, dằng co và chiến tranh không dứt. Một hành động hủy diệt không thể tạo nên một nền hòa bình thật sự,

mà chỉ tạo ra một cuộc sống giả dối với chính ta và với người. Một cuộc sống hời hợt, chai đá vì không biết thương yêu là gì cả.

Thật ra, hình ảnh Bát Giới có làm chúng ta bực mình đôi chút, nhưng không thù ghét, mà trái lại còn cảm mến vì sự hồn nhiên, chất phác và trẻ thơ của anh chàng. Đó là vì chúng ta THẤY được Bát Giới một cách trọn vẹn. Anh chàng không giấu giếm con người thật của mình! Bí mật của Đạo nằm ngay tại đây ! Chúng ta phải thấy được tánh chúng ta rõ ràng như là thấy được Bát Giới vậy.

Khi tánh được bộc lộ công khai, nó sẽ được dư luận và chính ta điều chỉnh cho nó trở lại quân bình. Làm sao chúng ta có thể làm chuyện óai oăm tồi bại trước công khai ánh sáng ?! Sự tthẹn thùng, xấu hổ với chính mình làm chúng ta tự nguyện trở về Trung Đạo chứ không phải vì một kỷ luật sắt thép hay vì một mưu cầu cao đẹp nào đó.

Cuối cùng rồi thì toàn bộ cái tánh cũng đeo dính theo ta để trở về nguồn cội. Sống thong dong, nhàn hạ cũng nhờ nó. Ăn ngon, nhấp rượu, chơi cờ ... cũng do nó. Cái khác chỉ là không dư, không thiếu. Ở ngay cái chỗ vừa đủ đó là đã sống trong Trung Đạo rồi.

PVK

Truyện

Sư muội Hà Tiên làm cỏ trong khu vườn bên trái đạo viện. Mấy cây rau dền tía được nhổ đi hết. Băm đất nhỏ đắp thành luống để trồng các loại rau thơm. Thông Luận đi qua thấy vậy kêu lên:

- Thôi chết rồi, rau dền là một loại mà sư huynh thích vào bậc nhất .

Sư muội còn đang ngẩn ngơ và ngỡ ngàng thì Vô Lực chạy đến:

- Không sao, thôi tất cả rửa tay nghỉ ngơi, trưa rồi.

Ba anh em ngồi dưới tàng một cây cam đại thụ. Thanh Tu bưng ra một rổ bắp luộc, khói lên nghi ngút. Tất cả quây quần vừa ăn vừa hàn huyên. Hà Tiên vẫn còn mặc cảm:

- Để chút nữa tiểu muội trồng lại mấy cây rau dền.

Sư huynh lắc đầu thú nhận:

- *Thôi thôi ! Có ngon lành gì thứ đó.*

Thông Luận nói như trách móc:

- *Thế mà hồi giữ chức đạo trưởng tu viện Hồng Bích, sư huynh khen lấy khen để. Làm lúc đó ăn rau dền triền miên bất tận.*

Vô Lực xuống giọng ôn tồn, pha một chút hài hước:

- *Xin sư đệ niệm tình tha thứ. Lúc tụi nó dọn cơm lên, chỉ có độc nhất món rau dền luộc chấm chao, bần đạo cũng ... ghen ngào lắm. Trót tuyên bố lập đại khổ hạnh trường chay rồi, biết ăn làm sao, nói làm sao bây giờ.*

Cả bọn cười như pháo ran ...

Do sức đồng lao cộng tác, nền kinh tế đạo viện ăn nên làm ra. Chế độ ẩm thực được bồi dưỡng quá phong phú. Thiền sư Tâm Không lại có biệt tài về nấu ăn. Thế là sư huynh càng ngày càng mập phì ra. Thông Luận đầy đà và tươi tốt hơn xưa. Hai anh em dần dần tiến hóa ngược, đến chỗ tu ít mà ... ngủ nhiều.

Một ngày kia thiền sư bỗng giật mình vì thể chất bắt đầu có nhiều chiều hướng phong phú và phúc hậu ra. Đặt vấn đề cùng thảo luận. Tất cả đồng ý nhịn đói ba ngày, chỉ uống nước để thanh lọc bản thể. Hai vợ chồng Thanh Tu và Hà Tiên ở gần đạo viện cũng đến nhập thất. Vô Lực hăng hái nhất và cũng chóng chán nhất. Ngày đầu quá ngộ thiền sư đi tới đi lui, cười cười hỏi:

- *Sao hà ?!*

Sư huynh cũng cười cầu tài lại, rồi nói vu vơ:

- *Không biết nhịn để làm chi ?! Thế xác trước sau hữu hình rồi cũng hoại diệt. Chỉ có tâm thức mới vĩnh cửu đời đời.*

Thông Luận có vẻ đói lắm. Tuy nhiên giọng vẫn còn phảng phất mùi đạo đức giả:

- *Đây là phép Vô Úy. Trì chí trong ba ngày sẽ giải trừ được nhiều mầm mống bệnh hoạn.*

Thiền sư hồn nhiên:

- *Nói gần nói xa, chẳng qua nói thật. Ai đói muốn đi ăn mì ngoài phố chợ dơ tay lên ?!*

Người ta đếm được tất cả là năm bàn tay.

Kể từ đó thiền sư nghiên cứu phép quân bình dưỡng sinh. Khu vườn bên trái đạo viện rau dền chen mọc với húng quế ăn phở và thì là để dậy mùi canh cá. Các loại rau được tự do đua mọc để cống hiến trong chương trình chay mặn đề huề.

PHB

Chương 35

**Sa Tăng có công
Cũng gánh, cũng vác
Ở ăn vừa phải
Chẳng động đến ai
Ai sai thì làm
Có mà như không
Không có không được.
NM**

Luận

Vai trò mờ nhạt nhất trong bộ Tây Du Ký phải nói là Sa Tăng, tượng trưng cho thân xác. Thế nhưng, không có thân xác này thì không có phương tiện để mà đi thỉnh kinh. Ăn uống quá độ hoặc khổ hạnh hành xác chỉ là giai đoạn để dẫn thân thấy tánh mà thôi. Một sự dưỡng sinh điều độ vẫn là thích hợp nhất cho thân thể.

Thân ta ví như một tấm gương, phản ánh lại kết quả tu học của mình cụ thể nhất. Tâm tu như thế nào thì sẽ lộ ra pháp tướng y như vậy. Tánh mê chấp ra sao thì thân bệnh sẽ đi liền theo sau đó.

Dầu vậy, điểm đặc biệt của pháp tu giải thoát là không có một công thức nào cố định cả. Thành ra, nhiều khi thân xác cũng phải chịu hy sinh. Có khi ôm lấy bệnh của người để tâm lập hạnh vị tha cứu độ. Có khi ăn ngủ thất thường vì nhu cầu trí tuệ đang khai. Có khi phải làm chuyện trái ngược thói quen để phá đi một cái chấp mê của tánh.

Đời người ngắn ngủi. Thời gian qua mau như vó ngựa bên sông. Thân xác tưởng chừng như chỉ giới hạn trong một kiếp người, nhưng biết tận dụng

nó để được cơ hội thức tâm giác ngộ, thì phần linh điển của thân xác sẽ hoá thành kim thân bất hoại, cùng nhập theo các thành phần kia mà trở về nguồn cội, an hưởng hạnh phúc đời đời. Ngay cả con ngựa mà Đường Tăng cỡi, tượng trưng cho cái Pháp mà chúng ta hành để đạt đạo, cũng linh hiển hóa long mà bay khắp cùng bốn phương tám hướng. Do đó người hữu duyên ngộ chơn pháp cũng như cỡi rồng mà trực chỉ Tây Phương, giải thoát ngay trong một kiếp sống hiện tiền.

Thiên địa nhân đồng do một tâm mà sinh ra. Muôn vạn pháp đều do một thức mà biến hiện. Để trở về một tâm, một thức đó, người tu chỉ cốt sao thực hiện cho trọn vẹn một chữ HÒA.

PVK

Truyện

Mẫu thân sư muội Hà Tiên thường hay đau yếu. Nhờ có người mách *Niệu Liệu pháp*, lúc bài tiết đem uống thử nhiều lần thấy công hiệu. Khi đến đạo viện sư muội đem chuyện ra kể. Thiền sư Tâm Không nghiên cứu tài liệu, rồi ban hành lệnh ... dẫn thân.

Thanh Tu đi tiên phong phúc trình:

- *Rất nồng, khai và mặn.*

Vô Lực bỗng thấy cần phải tỏ thái độ. Sáng sớm thức dậy sư huynh chứa một ly cối. Dùng hết ý lực, nín thở làm một hơi như người uống thuốc độc. Thông Luận nhắm nháp từng ngụm nhỏ ra vẻ thưởng thức rượu bia. Từ từ Hà Tiên, Diệu Thanh, Không Ái đều có thử hết. Thiền sư Tâm Không hết sức cổ vũ và ... uống sau cùng.

Dần dần thành một phong trào. Niệu liệu không những là một dược phẩm, còn là một mỹ phẩm nữa. Nhóm Vô Minh dùng nó để gội đầu, tắm, thoa bóp. Tóc mượt và da cũng mịn ra. Thanh Tu rất nhiều chuyện nên sự việc không phải chỉ dừng ở đó. Bỗng một ngày sư đệ reo lên mừng rỡ:

- *Này các huynh tử ơi ! Dùng niệu liệu tra vào mắt, sáng long lanh lắm đấy.*

Thế là thiền sư lại bắt áp dụng, đi nghịch hành để có ... thực chất.

Vô Lực nghĩ thầm: “ *Cái tên Minh Linh thật đem đến nhiều rắc rối như tơ*

nhện. Uống niệu liệu đã khó. Tắm gội bằng nó lại càng khó hơn. Làm thuốc nhỏ mắt thì quả thật bất khả tư nghì. Chẳng lẽ không làm thì còn gì là mặt mũi một đấng trượng phu.”

Suy nghĩ lung lắm rồi sư huynh mới quyết định. Đứng phắt dậy vào nhà tắm sản xuất một ly. Mới đầu chấm se sẽ hờ hờ vào ... lông mi, sau đánh liều đổ ra tay vỗ luôn vào mắt. May quá không bị mù. Tắm rửa xong xuôi. Ưỡn ngược đi ra...

Về sau, mọi việc trở thành tầm thường. Ai cũng làm được cả. Không còn sợ hãi và kỳ thị thứ gì nữa.

Một bữa Tự Thiên Ái và Đào Thất Miên ghé thăm đạo viện. Nghe kể chuyện, Thất Miên làm thử. Uống được nửa ly nhỏ rồi ói phun tóe ra. Thiên Ái hùng hổ đi vào. Uống được một lần. Sau đó cả hai không thấy nhắc đến chuyện đó nữa.

Tất cả thử nghiệm cứu một thời gian rồi ngưng. Không Ái bớt rất nhiều chứng phong thấp. Duy có Diệu Thanh là áp dụng trường kỳ. Niệu liệu uống vào cơ thể tự điều chỉnh, bệnh hoa liễu nhập nội gần khỏi hẳn. Gương mặt trước kia xanh xao nay hồng hào, tiến bộ thấy rõ nhất. Lúc này tiểu sư muội vừa uống vừa nhâm nhi, ngon lành và khề khà như nhấp rượu Quỳnh Tương. Có người khen, Diệu Thanh chỉ cười nói:

- Cũng mình phá và cũng mình xây dựng lại. Chỉ tội nghiệp cái xác bị trôi nổi trong tình cảnh mười hai bến nước. Trong nhờ đục chịu.

Vô Lực và Thông Luận bỗng chạnh lòng nhớ tới các nguyên tội xa xưa của mình. Thức khuya, dậy sớm cặm cụi viết để xám hối.

Vì thế cuốn kinh này ra đời.

PHB

Chương 36

**Kinh quý trong lòng
Thật ra không chữ
Viết ra để lại
Đời sau tụng niệm
Vay pháp, trả pháp
Đời đời bất diệt.**

**Kinh nay có chữ
Hữu duyên thời ngộ
Nhưng muốn đạt đạo
Phải tự tỉnh kinh
Cuốn kinh không chữ
Bàng bạc trong mình.**

**Duyên Thầy ta ngộ
Phật pháp ta nghe
Trì chí thực hành
Xứ Phật ta tới
Ơn Thầy ta trả
Đồng đẳng mười phương.**

NM

Luận

Đến đây đã hoàn tất công cuộc tỉnh kinh, cuốn kinh sống của bao đời kiếp nổi trôi từ độ luân hồi. Thành tựu quyển kinh cũng là thành tựu muôn vạn hạnh nguyện của chư Phật và liệt vị Tổ Sư, Bồ Tát mười phương.

Phật là do từ con người tu thành, là tượng trưng cho trạng thái quân bình, an nhiên tự tại. Từ bi là trạng thái của Quán Thế Âm. Tiên gia là trạng thái

thong dong, nhàn hạ. Những trạng thái này có sẵn và bàng bạc trong càn khôn vũ trụ, ngày càng vun bồi phát triển thêm do sự đóng góp của những người đạt đạo, chứ không thuộc riêng vào một cá thể, cá nhân nào. Đạt một quả vị là hòa nhập vào trạng thái đó, ngay thời điểm đó, nào phải mang một chức tước danh hiệu mà thị uy cho đời sùng bái! Những trạng thái này nằm trong tầm tay chúng ta chứ không chỉ thuộc về những bậc siêu nhân, những đấng cứu thế siêu việt xuất phàm.

Chúng ta niệm danh hiệu Quán Thế Âm là muốn làm sống lại hạnh từ bi có sẵn trong ta để hòa ứng vào trạng thái từ bi của cộng đồng Tiên Phật mà cứu khổ ban vui cho mình, cho người, chứ không phải lệ thuộc, cầu cạnh một danh xưng hình tướng bên ngoài.

Trong ta có đủ mọi trạng thái mà ngoài đại thiên vốn có. Trong ta có đủ mọi quả vị của chư Phật và Bồ Tát mười phương. Thành Phật không phải là điều bất khả đối với chúng sanh vì con người vốn có sẵn Phật tánh trong mình.

Thiên nhiên và cuộc sống thay đổi không ngừng, biến thiên đủ mọi trạng thái. Nên cứu cánh của người tu là giải thoát ra khỏi mọi hoàn cảnh chứ không an trú trong một quả vị duy nhất nào. Đang tự tại thong dong trong điều kiện an vui thoải mái, chợt động loạn cám dỗ đến. Khư khư giữ lấy sự thanh tịnh rồi đóng cửa với bên ngoài là đã rơi vào kỳ thị, chấp mê. Giết Phật, phá đi cái trạng thái thanh tịnh khuôn thước đó mà hòa nhập vào hoàn cảnh động loạn kia để hiểu mình, để thấy mình có bị cám dỗ hay không?! Thấy được mình là quân bình trở lại, là đã giết đi con ma động loạn trong mình. Thấy tánh Ma, tánh Phật thay đổi liên tục là đang đọc từng trang kinh vô tự bên trong.

Giây phút này là Quán Thế Âm, phút kế lại thành con Ma động loạn, rồi lại thành Phật quân bình, làm Tiên thong dong. Rồi lại rơi vào con Yêu dâm dục, chuyển sang con Quỷ yếu hèn, rồi trở lại là Quán Thế Âm. Tầng số rung động thay đổi mau chậm tùy theo trình độ kiến tánh của mình. Cứ thế mà hoà mình vào tự nhiên, sống đủ mọi trạng thái không cưỡng cầu tính toán.

Trong môi trường sống, chúng ta thừa hưởng những trạng thái, những hợp

lực tư tưởng thanh tịnh sáng suốt bên cạnh khối nghiệp báo oan gia bao gồm những tư tưởng động loạn si mê trần trược. Hai lực này đã tạo nên sự vận hành của trời đất và kích động sự tiến hóa trong ta. Hành trình thỉnh kinh năm vòn vẹn trong pháp môn Kiến Tánh. Dùng sự chơn thật để thấy mình. Sự tỉnh thức đó là Đạo, lấy sáng suốt dẫn tiến phần tối tăm của chính ta là trả ơn thầy tổ, là hoà mình vào cộng đồng bao la của trời đất.

Tất cả là một.

PVK

Thơ

*Gió hiền ru biển ngủ,
Phong vũ nổi ba đào,
Mây đen cuộn cuộn tới,
Là mất đi trăng sao.
Đại thiên gió thét mưa gào,
Âm dương biến dịch, đối trao dung hòa,
Thanh thanh trước trước một nhà,
Hết hồi cực động, hiện ra mây lành.
Mai vàng thương cúc trắng,
Đá dựa kê cỏ xanh,
Trăm hoa cùng khởi sắc,
Dưới bầu trời thiên thanh,
Càn khôn nhứt nguyệt vận hành,
Nước bay hơi lại biến thành mưa rơi.
Thiên địa nhân một lý,
Tuy khắc mà không rời,
Hòa đồng trong mâu thuẫn,
Luật tiến hóa đời đời.
Ngàn năm dòng nước chảy,
Sẽ lấp đầy chỗ vơi,
Rồi soi mòn đỉnh núi,*

Lập quân bình nơi nơi.
Nắng mưa là bệnh của trời,
Không nhìn thấy tánh, bệnh người trần gian,
Dấn thân để có luận bàn,
Thấy sai mới mở được màn u minh,
Trở về trung đạo nơi mình,
Vô cùng giải thoát hành trình thuận thiên.
Quân bình gọi là Đạo,
Mà Đạo là tự nhiên,
Sát na nhìn thấy tánh,
Tri kiến Phật hiện tiền.
Thấy mình lờ lẹt quá!
Và phô trương huyền thuyên,
Mấy năm trời tu học,
Bệnh thiếu điều còn nguyên.
Cho nên trên giấy hoa tiên,
Nàng Ly Tao đã ngưng liền bút thơ.
PHB

Lời chót

Đến đây là chấm dứt TẬP II cuốn “Cõi Vô Hình”, ba anh em tụi tui chỉ còn lại hai người. Sau ba mươi mấy năm tầm đạo hành thiền, tụi tui bây giờ chỉ là những người bình thường.

NM

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP III (A)
NHẬT KÝ XUẤT HỒN

Xin chào

Sau 8 tháng vắng mặt trên blog, tui đã trở lại và trong những ngày sắp tới sẽ post lên những bài viết về cuộc sống hiện tại của tui .... đời đạo lại tiếp tục chung hành ...

Thầy tui liễu đạo

Ngày mùng 5 tháng 8 năm Kỷ Sửu tức là ngày 23 tháng 9 năm 2009 ông
Thầy tui đã liễu đạo vào lúc 20 giờ 50 tại Montreal, Canada .

Cửa ải đầu tiên

Sau khi đi đưa đám Thầy tui về . Một tháng sau thì tui bèn ngồi thiền nguyện niệm xuất hồn lên chỗ Thầy tui ngự trên Thiên đàng coi ra sao .Định bụng đi về sẽ vẽ lại nơi đó cho các bạn của tui xem cho biết .

Đêm qua là đêm đầu tiên tui đi .Đến nơi tui thấy 9 ông rồng giữ cửa không vô được tui đành trở lại bản thể .

Sáng dậy tui ngẫm nghĩ chưa biết vẽ 9 ông rồng ra sao vì chưa nhìn kỹ chi tiết nên chép lại chuyến xuất hồn đi của tui trước .

Tối hôm nay tui đi tiếp, nhiều khi muốn đến đánh lễ ông Thầy tui thì cũng phải trải qua thử thách mới được .Chờ xem ...

Đêm thứ nhì

Bây giờ tui mới hiểu rõ cái câu ông Thầy tui nói : ” *Đêm đêm xuất hồn lên dành lễ Phật*” . Từ lúc mới tu cho tới trước khi ông Thầy tui liễu đạo, tui không có bao giờ nghĩ tới xuất hồn cho dù tui tu theo pháp “*Xuất Hồn*” . Tui luôn luôn nghĩ rằng ở dưới thế gian này mình còn chưa biết mình, đi đâu lên Trời làm gì ? Vả lại nếu có đi thì cũng như đi du lịch, coi cảnh này cảnh kia. Cái mà mình cần nhất là làm sao mình hết khổ, mình biết giải được nghiệp tâm của mình mới đem lại ích lợi .

Lúc chết hồn trước sao cũng phải xuất, lúc đó mình ở chỗ nào thì mình chuyên chú vô chỗ đó, chứ bây giờ mình ở đây mà nghĩ chỗ khác hóa ra mình đứng núi này trông núi nọ sao ? Đánh mất hiện tại thì đâu có thể gọi là đạt đạo .

Tui còn nhớ một câu hồng biết có phải của ông Thầy tui nói không ? đó là: ” *Xuất hồn đâu phải đạt pháp đâu, Chơn lý nằm trong quả địa cầu*” .

Như quá trình tui đã kể, con đường của tui đi nhằm vào tìm hiểu mình và làm sao để tự sửa chữa cho ngay ngắn, tròn đầy .Trong pháp thiền mà tui hành theo mấy chục năm nay thì muốn biết mình xuất hồn chưa hay là chỉ xuất vía thì cái khác biệt nằm ở chỗ khi xuất hồn thì hồn có thể quay lại nhìn bản thể đang ngồi đó rồi mới xuất đi lên cõi Trên học đạo .

Nhìn lại mình ngồi đó gồ ghề xấu xí là đã minh tâm kiến tánh thì chuyện xuất hồn đi học đạo ở cõi khác không khó . Quan niệm của tui đơn giản là biết và làm chủ được mình (tiểu thiên địa) rồi thì đã đến lúc xuất hồn đi học đạo ở ngoài Đại Thiên địa .

Trở lại chuyện xuất hồn đêm hôm qua của tui .Đến giờ thiền tui ngồi ngay ngắn, làm xong đủ những động tác cần thiết thì tui nguyện niệm “*xuất hồn lên cõi Phật học đạo*”, ý muốn dành lễ ông Thầy tui .Vừa nói xong tui thấy mình đang bay trên không trung, và nhìn thấy nhiều Tiên Ông, Tiên bà cõi mây bay về một hướng .Đang mừng thầm là ta đang đi đây ... thì tự nhiên

hồi lại bản thể rồi ngủ gà ngủ gục . Biết mình đang mệt và buồn ngủ không đủ minh mẫn và điện lực để tiếp tục du hành cho nên tui xả thiền dặn mình mai ta lại đi .

Tui còn nhớ ngày xưa Thầy Tổ của tui cũng phải đi nhiều lần mập mờ như vậy. Sau quen rồi thì ra vô dễ dãi theo ý muốn .

Bức tranh kỳ diệu

Từ lúc tui vẽ xong bức tranh chân dung : “*Lửa Tâm – Inner Light – Lumiere Interieure*” , tui cảm thấy như mình đã hoàn tất hành trình nhìn được bản lai diện mục , tự giải mọi tăm tối bằng vào lửa tâm của chính mình và để cho ánh quang của nội tâm được bùng sáng lộ trên nét mặt một sự an định tuyệt vời .

Từng nét vẽ đã nói lên được sự dầy công của hành giả đã gọt rửa, tẩy trừ mọi nghiệp tâm của một kiếp người .

Khi buông cọng xuống nền đen tui có cảm tưởng như bão bùng khốc liệt của tâm đang oà vỡ, ào ạt tấn công chính mình, càng tô cho đều, chỉnh lại những chỗ khuyết, tui thấy từ từ mọi trược ô rựng rời, tan biến vô hư không và còn lại trên bức tranh một khuôn mặt thanh tịnh như như, không một vướng bận nào .

Mời bạn đọc chiêm ngưỡng bức tranh kỳ diệu ...

Ý Chí

Ông Thầy tui thường nói tu bằng ý, bằng chí, xuất hồn cũng bằng ý chí, muốn là xuất được và muốn đi tới đâu là phải đi tới đó .

Sau khi tui chịu xuất hồn rồi thì tui mới thấm thía câu nói trên .Xuất hồn cũng như muốn đi du lịch, mình phải chuẩn bị tư tưởng, mình phải chuẩn bị tiền bạc, mình phải tìm vé, mua rồi sửa soạn hành lý, rồi lên đường . Mọi việc đều phải có sự cố gắng thực hiện cho bằng được thì xuất hồn cũng vậy thôi .Lúc đầu tiên đi cũng bỡ ngỡ, tới chỗ lạ cũng phải xoay sở, cũng hơi lạng quạng nhưng đi quen rồi thì sẽ thông thái .Có lúc đến đó rồi không biết đi đâu chơi, mình tới khu mới rồi sẽ có người đến chỉ dẫn cho mình, hay là mình hỏi thăm .Ở dưới thế gian còn vậy huống gì lên Thiên Đàng .Nhất là trên đó ai cũng mong mình lên chơi mà mình cứ thích ta bà dưới thế gian này, lặn ngụp trong bể khổ .

Tại sao tui nói: ” *Sau khi tui chịu xuất hồn* ”, nghe thấy chảnh quá phải không ? Người ta cầu được xuất hồn đi đây đi đó, mình thì nói giống như được năn nỉ bây giờ mới chịu . Không phải vậy đâu ! Cầu lại không được , cầu là vọng cầu, đã động thì làm gì lên được thiên đàng, một nơi thanh tịnh vô cùng !?

Mình cầu sửa tâm sửa tánh thì được, vì mình đem cái tịnh để hóa giải cái động, mình đem cái sáng đánh tan bóng tối . Lo chăm hãm kiến tánh mình, giữ nhà không để xâm lăng bởi những điều xấu thì lấy đâu ra thì giờ mà tư tưởng tới chuyện thiên đàng, mà rồi mỗi lần sửa được mình hay thấy được mình hư quá thì đã hạnh phúc như đang ở trên Thiên Đàng rồi hơi đâu mà vọng với cầu .

Cởi bỏ hết những nghiệp tâm lẫn thân mình nhẹ nhàng thì lúc đó mình xuất hồn đi học đạo mới vô . Cái bát (chén) của mình lúc nào cũng đầy ắp thì làm sao đổ thêm vô được ?

Cho nên đến lúc chịu xuất hồn là lúc đó mình biết đã đến giờ dùng ý chí xuất ra khỏi bản thể để đi .

Cũng như tui đã nói bên trên, lúc mới đi sẽ bỡ ngỡ, nhiều khi đang đi thì vô cớ về lại bản thể. Có đêm đi, có đêm không vì lúc đó mình chưa duy trì được ý chí thường xuyên mà lý do tại sao thì vô cùng, nói sao hết, mỗi người mỗi khác .

Đêm hôm qua tui nhất định đi đánh lễ ông Thầy tui, thì tui được gặp rồi, chẳng thấy hình bóng của ông giống dưới thế gian này mà chỉ thấy một khối hào quang chói cả mắt nhìn không ra, tưởng chắc lúc đó mình sẽ rạo rạt yêu thương tay bắt mặt mừng. Ai nè đâu nó không có động đậy gì ráo . Được ban cho một chum nước trong, mà chum bằng bạc. Trong ý nghĩ kỳ sau sẽ phải được uống chum bằng vàng, bằng ngọc cơ ...). Lòng tham cũng còn lai rai .

Uống nước vô ý tưởng chắc phải ngọt lắm hay là thơm tho như nghe kể nhưng mà mới khởi chủ ý, định ninh như vậy thì uống vô cũng như mình uống nước lọc dưới trần gian . Bởi vậy trên Thiên đình hể động là tiêu .

Tam Liễu

Hồi khóa học 2 ở Vĩ Kiên ông Thầy tui có để ba ngón tay lên đầu và trán của tui tui để ban Tam Liễu .

Đêm hôm qua khi xuất hồn đánh lễ ông Thầy tui thì kỳ này tui thấy ổng rõ hơn, mà trẻ hơn nhiều lắm ! ông Thầy tui nói

-”*Để tao dẫn mày đi chơi*”

Tui quen thói xưng hô hồi ổng còn sống là Ba, nên tui vâng dạ Ba thì ổng nói :

-”*Tao với mày là bạn từ lâu rồi, Ba cái gì*” ?

Nói xong ổng đi trước, tui cũng sát cánh . Đến một nơi có lâu đài bằng pha lê thì tui hỏi :

-”*Mình vô đây hả Ba*” (cũng không đổi được lối xưng hô)

Ổng lắc đầu rồi nói :

- “*Không cần, tao xin phép rồi, mình đi ra phía sau*” .

Khi vòng ra sau thì tui thấy một cái hồ lớn nước trong vắt lúc đó tui mới hỏi :

- “*Tới hồ này làm gì vậy Ba*” ?!

Thầy tui chỉ hồ rồi nói :

- “*Hồ này gọi là Hồ Thanh Tâm, mày xuống dưới tắm đi, gọt rửa trần tâm của mày rồi tao đưa mày đi tiếp*” .

Nghe Thầy nói vậy xong, tui bèn nhào xuống hồ vừa tắm, vừa uống nước cho đầy bụng . Một lúc sau Thầy tui kêu lên :

- “*Thôi đủ rồi, mình lên đường . Kỳ này tao đưa mày đi đánh lễ Quan Âm Đại Sĩ*” .

Trong lúc tui đi như vậy thì tui mới ngẫm nghĩ , tại sao mấy chỗ mình đi này hình như mình đã có đọc ở đâu đây, chẳng nhẽ mỗi lần xuất hồn lên được Thiên Đàng là phải qua những giai đoạn này ??

Làm như ổng hiểu ý tui nên nói :

-”*Những gì mày thấy ở đây, thật hư lẫn lộn, có thể là từ trong trí tưởng*

tượng của mày, cũng có thể từ những gì mày đã đọc qua sách vở nhưng mà trên cõi này thiên biến vạn hóa, cho nên mày phải thanh tịnh mày mới không bị gạt. Tao có nói với mày hồi trước là trên Thiên Đàng nếu mày không niệm Phật thì cũng bị tụi nó gạt như thường . Mày cứ làm như hồi tao dạy mày tiếp diễn đi, tao cũng dẫn dắt mày đi từ cảnh này đến cảnh kia, từ giai đoạn này đến giai đoạn kia . Mày đi một thời gian với tao rồi mày sẽ hiểu ” .

Lúc đó tui nhìn quanh thì đang ở trong rừng trúc . Trong lòng tui nói cái cảnh này ai cũng biết rồi đâu có gì đặc biệt đâu nhưng mà cũng không thắc mắc thêm và an tâm theo Thầy .

Đến một chỗ ít tre trúc thì tui nhìn thấy Phật Bà đang ngồi trên toà sen cũng lại có cành dương liễu nơi tay như được biết, tánh ý tui lúc đó hơi chán vì không có gì lạ .

Phật Bà gặp tui thì phe phẩy cành dương liễu phất lên đầu tui một cái xong ban cho tui 3 hột sen biểu tui ăn . Ý biết đây là ban Tam Liều nhưng mà cũng không có ý nghĩ hỏi Tam Liều là gì vì có lẽ tui thất vọng không được nhìn thấy những gì khác lạ hơn cái gì tui biết .

Chỉ trong sát na, tui lại thấy đi với ông Thầy tui vô một cái cổng, qua khỏi cổng thì thấy tối đen như mực, trong lòng tui nói :

- Ủa ? sao ở Thiên đàng mà có chỗ tối tăm ?

Trong chỗ tối tăm đó tự nhiên tui thấy ba căn nhà sáng ???!!

Sau đó tui cảm thấy mệt nên hồi về bản thể .

Bài Học

Tánh tui từ trước không tin những gì mình thấy hay đam mê một cái gì quá đáng, cho nên bài học rút rĩa ra từ chuyến xuất hồn đêm qua là tui cho tất cả đều là giả chẳng ăn chung gì tới mình. Xuất hồn cũng như đi du lịch thấy lạ hay quen rồi cũng qua thôi, cảnh vẫn là cảnh và tui vẫn là tui .

Lúc tui tiếp diễn cũng không khác tui thấy rất là bình thường không mê nổi, lòng lúc nào cũng canh cánh là làm sao mình đừng bị những hào nhoáng của danh vọng, những lời khen của các bạn thiên làm cho mình hách dịch, tưởng mình ngon lành hay là tự ý sửa đổi những lời của Bề Trên ban xuống để dạy đạo . Tui luôn luôn bảo trọng lòng trung thực, thanh liêm của chính mình vì tui nghĩ, tha lực đâu phải là của tui .Những gì tiềm ẩn trong tui mới là của mình .Giữ sao cho tâm không động thì chẳng sợ một cái gì, đừng để ngoại cảnh làm chủ mình là được rồi .

Ngoài cái vụ giữ mình theo kiểu đó tui cũng còn phải luôn luôn khiêm tốn, không phải mình không sợ gì hay là mình chẳng kiêng nể một ai mà mình rơi vào trong cái cống cao ngã mạn không còn coi ai ra gì . Rất nhiều người tu xưa và nay đều rơi vào trạng thái đó, nhìn người khác bằng nửa con mắt rồi tự cô lập mình trong cái đáng ghét đó mà không hay không thấy .

Giải Trục

Vừa khởi ý nói xuất hồn lên đảnh lễ Đức Phật Vĩ Kiên thì tui nhập định phóng đi tìm Thầy .

Hôm nay không thấy ông Thầy trong vườn ngồi đánh cờ một mình như hôm qua nhưng lại thấy ông đang ngồi thuyết pháp cho rất nhiều vị mặc toàn đồ màu trắng và đầu thì trọc lóc . Tui đứng đó một lúc nữa muốn đi ra vườn ngắm cảnh, nữa muốn ở lại chờ . Cuối cùng tui quyết định chờ, lấy mắt nhìn vậy nhưng không nghe nói gì, ý biết nếu không phải cho mình thì mình sẽ không nghe .

Chừng một sát na, tui thấy ông Thầy bên cạnh và nói :

- *Đi theo tao .*

Trong lòng hơi ngạc nhiên, sao trên này đáng nhẽ phải lẽ lạc lung tung lắm chứ đàng này nó lẹ quá chưa kịp hành lễ lạy lục chào hỏi các cái thì đã đi thẳng vô đề rồi .

Ông đưa tui đi dưới thế gian này, xem những gì xảy ra trong tương lai nếu con người không thay đổi , tui mạn phép không tả ra cho các bạn đọc ở đây .

Rồi một chớp mắt tui thấy cùng với ông đứng ở trong cái chỗ tối tăm có ba căn nhà sáng hôm qua . Ông Thầy giảng :

- *Mày thấy không tối tăm vậy đó mà làm sao phải tự phát quang rồi làm sáng cả một khu vực này thì mới cứu độ được chúng sanh . Tự độ cũng cùng một nguyên lý .*

Lúc đó tui cũng vẫn còn thắc mắc vì những gì tui thấy lúc nãy ở trần gian nên ý tui hỏi :

- *Vậy nếu mình giải được trục ô và sự tăm tối của vùng đó thì những gì con thấy có xảy ra không ?*

Thầy tui cười, hồn tui hồi lại bản thể .

Tự vấn

Sau chuyến đi đêm hôm qua tui có những điều cần được chiêm nghiệm cho nên tui không tiếp tục xuất hồn 2 ngày cuối tuần, tui nghĩ mình cần phải có một thời gian để thẩm thấu những điều mình thấy và ý mình hiểu .

Xuất hồn của tui không nhằm mục đích tả lại ngoại cảnh tuyệt vời của Thiên đàng mà chỉ nói lại diễn tiến và biến đổi của tâm hồn . Những bài rút rĩa ra từ những chuyến đi và sự thay đổi, trưởng thành của tâm linh mình ở một nơi lạ hơn cảnh trần gian .

Tui đã từng đọc những loại sách tả cảnh Trời với những vị Phật, Tiên, Bồ Tát và những lời giảng siêu diệu của các vị đó, nhưng tui chưa đọc được một cuốn sách nào mà người xuất hồn nói về chính họ .

Blog này hôm nay trình đến các bạn đọc một hành trình quý báu của cõi tâm qua nhiều giai đoạn của một con người từ đời lẫn đạo . Cõi ngoại cảnh là phương tiện và sự giải thoát của phần hồn là chánh .

Nhập Thất

Năm 1986 tui có lên trên Thiên Viện nằm ở vùng núi Arrowhead tu . Hồi đó cho dù ở tu viện nhưng tui không có được những giờ phút rảnh rỗi để mà luyện đạo . Gần như lúc nào cũng có người chung quanh và tui tui làm việc, phục vụ không ngừng .

Tháng 9 năm 2009 cho tới nay tui có cơ duyên ở một căn nhà rộng, đẹp, không một ai quen biết, nơi tiểu bang rất là xa lạ . Và cũng nơi đây tui đã nhập thất bất đắc dĩ rồi đạp tung được cánh cửa chặn rào giữa thế giới này và thế giới vô hình bên kia . Tung tăng bay nhảy nơi cõi Trời Đại La, xé mây, vén gió tự đi đến những nơi mà trước đây tui chỉ được nghe nói mà chưa được chứng nghiệm rõ ràng .

Tại sao nói nhập thất bất đắc dĩ vì tui không có toan tính trước mà hoàn cảnh đẩy đưa đến như một mệnh lệnh không cãi lại được, mà cũng không muốn cãi

Bát Tiên

Cả ngày tui đi tới đi lui trong Thiền Viện không người của mình. Sự im lặng làm tui thấy những tiếng động nhỏ nhất cũng thành một đại sự đối với tui .Ý chí hướng thượng và sự cố gắng đem cái tâm trụ trên đỉnh đầu luôn luôn đã giúp tui qua những ngày tháng cô độc một mình, chờ đến đêm ngời thiền xuất hồn lên đánh lễ Phật Thầy .Tui biết không bao lâu tui sẽ có thể xuất đi lúc nào tui muốn, nghĩa là không cần phải đợi đến lúc nhập định .

Nhớ ngày nào khi được Thầy chỉ dẫn tiếp diễn, bắt đầu từ ngời xếp bằng múa đôi tay cho đến đứng lên múa được cả nguyên người . Giai đoạn kế là tiếp được những ý chỉ của Bề trên cho đến nói lại được .Mỗi mỗi đều rất trật tự lớp lang .Từ những cõi thấp nhất cho đến thật cao tui đã phóng diễn đi được hết để tiếp những lời hay ý đẹp, siêu phàm nói lại giúp các bạn tui tu .Những lúc đã thông kinh mạch cho đến chữa bệnh thân cũng không kém phần siêu diệu .

Tui là một người chẳng biết ất giáp gì .Học trường Tây từ nhỏ, gia đình học thức cả dòng họ mà bây giờ chứng nghiệm được những sự quá lạ lùng , làm những việc mà mình chưa từng làm, và khi làm lại giống như mình đã biết từ lâu không có gì ngại ngùng hay bỏ ngỡ .

Xuất hồn cũng vậy .Từ hôm tui bắt đầu đi cho đến hôm nay chỉ vài bữa, non một tuần mà tui đã nhận xét ngày càng nhìn thấy cảnh vật rõ hơn và lúc đi, lúc bay cũng nhanh nhẹn hơn, ít mệt hơn và biết trân quý nhiều hơn những gì mình thấy và những gì mình được ban cho .Lúc đầu tui còn ngờ ngờ, thấy cảnh nào quen quen giống trong sách vở tui đọc qua thì coi thường và không tin lắm .Vậy mới biết Bề Trên từ bi vô cùng, nếu là tui thì chắc tui giận rồi, cho nó uống nước Trời nó chê nước gì giống nước suối chai trần gian ,cho nó ăn hột sen của Phật Bà nó coi như không có gì lạ ...

Đêm qua tui xuất hồn lên đánh lễ Phật Thầy . Tui xin được tìm gặp Đại sư huynh của tui xem bây giờ huynh ấy tu đến đâu rồi . Vừa khởi ý thì Thầy tui

chỉ :

- Nó đó !

Nhìn kỹ thì thấy Đại sư huynh đầu trọc , bận một áo trắng đang ngồi tham thiền giống như ngồi luyện cái gì tui không biết, nên hỏi Thầy :

- Huynh ấy đang làm gì mà con kêu không trả lời vậy Ba ?

Thầy tui nói liền :

- Nó đang làm lại những gì nó thiếu khi còn tại thế .

Nói xong thì Thầy tui kêu :

- Mày đi theo tao, tao dẫn mày đi gặp Bát Tiên , ngày trước Bát Tiên cũng phụ giúp tao nhiều lắm .

Một chớp mắt sau là tui thấy trước mặt mình có tám vị tiên thân thương đang cười nói và lướt tới trước mặt tui . Thầy lúc đó quay qua tui nói :

- Ở lại đây với Bát Tiên. Họ sẽ đưa mày đi coi dãy Ngân Hà chơi .

Ý vừa nhận được thì tui đã thấy Thầy ở tuốt nơi chân trời xa tít . Còn lại một mình với Bát Tiên tui khoái quá ! vì những vị này tui yêu từ lâu lắm rồi . Họ rất niềm nở và đại tiên Lâm Thái Hòa lấy liền trong giỏ của mình một quả đào to đưa cho tui và nói :

- Ăn đi, cái này của Tây Vương Mẫu đó !

Tui đón lấy quả đào mọng nước ăn liền thấy ngọt ngào và đã khát quá . Vừa ăn xong thì đại tiên Lý Thiết Quỷ chìa ra một chén gỗ đầy cả rượu trong bình hồ lô của Người và biểu tui uống đi . Rượu uống vào không say mà lại thấy sáng khoái và mình mãi mãi !

Hà Tiên Cô lúc đó ném xuống chân tui một đóa hoa sen, bửu bối của Tiên Cô rồi bảo tui lên đi . Cả bọn lướt mây đi về một phía . Đến nơi tui mở bừng đôi mắt trong sự ngạc nhiên vì cảnh vật nơi giải ngân hà này, đẹp làm sao ! Với mắt họa sĩ của tui thì những màu sắc này làm sao tả cho được !!!!! Những gì tui thấy không biết làm sao mà vẽ lại được nữa chứ ?!!

Thấy xong lòng lúc đó chỉ muốn bay lượn hết sức mình hòa vào với cảnh chung quanh . Thế là tui oà vỡ trong đó, thả mình xuống những thung lũng, những vì sao, những màu sắc đẹp tuyệt vời !!! .....

Hồi về bản thể lòng vẫn còn lâng lâng nhẹ nhàng . Năm nhớ lại từng chi tiết để sáng mai viết lại cho bạn đọc xem cùng .

Phép du hành

Đêm qua hơi mệt nên tui ngủ trước một giấc dặn 12 giờ phải dậy để tham thiền. Đúng giờ tui lại xuất hồn tìm Thầy học đạo .

Trước mặt thấy Phật Thầy đang đứng ở mồm đá, nhìn ra bao la trùng trùng mây và chóp núi .Cảnh vật hùng vĩ vô cùng .Tui lại gần thì Thầy chỉ cho tui thấy một vùng hào quang rộng lớn ở xa xa .Tui dõi mắt theo thấy chóa cả mắt. Nhìn kỹ thì thấy có cung điện bằng vàng .

Phật Thầy bước chân ra khỏi mồm đá lướt mây thì tui hơi khựng lại vì thấy ngoài mồm đá là thung lũng sâu thăm thẳm chỉ có những áng mây lãng đãng .Chỉ một sát na tui lấy lại phong độ liêu bước theo, thì mình nhẹ như bông chẳng gì đáng sợ cứ vậy mà bay sát cánh Thầy .

Đến nơi cung điện thì tui mới hỏi Thầy :

- Ba ơi ! chỗ cung điện này của ai vậy ?!

Thầy tui chuyển ý cho tui biết :

- Cung điện của Ngọc Hoàng Thượng Đế cai quản cõi Trời này.Mày muốn đi tham quan, học đạo mày phải có phép du hành của Thượng Đế .Thôi đi vô .

Trên ngai vàng tui nhìn thấy một vị Minh Vương khoát áo choàng cũng bằng vàng chói sáng nhưng thật ra không có áo vàng thì hào quang của Người cũng đã chóa cả mắt rồi . Bên cạnh có một vị Mẫu Nương tui đoán chắc là Mẹ Diêu Trì. Nghĩ vậy thôi chứ tui rất là mù tịt với các chức vị, hay tên tuổi của những vị ở trên Thiên đàng .

Chỉ thoáng một cái tui thấy có một vị võ quan đưa cho tui một cuộn giấy cũng bằng vàng mỏng. Mở ra tui thấy có con dấu ấn .Ngước lên thì Ngọc Hoàng Thượng Đế bảo :

- Ta ban cho con Phép Du Hành, từ nay con có thể đi cùng khắp trên Thiên Đàng để học đạo .

Khi từ giả Phật Thầy thì Người nói :

- Từ nay mà cứ đi một mình, đến đâu sẽ có Phật sự chỉ dẫn cho mà, có lúc mà cũng sẽ gặp tao .

Tui hốt hoảng kêu lên :

- Ba ơi ! làm sao được ?! con đâu có quen gì trên này làm sao biết mà đi ?! một chỗ lạ như vậy không có ai chỉ đường thì con làm sao xoay sở ?

Thầy cười nói :

- Mà đi từ trong bản thể mà ra, mà cũng có quen biết gì đâu. Phải bao lâu mà mới chịu kiến tánh thấy rõ mà thì lúc đó đường ra đường vào mà thuộc nằm lòng rồi đó !

Chuỗi cười dài của Phật Thầy đã

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP III (B)

Di Lạc

Nhớ lại hôm nào ở nhà ông Thầy tui, được Thầy kêu tiếp diễn Đức Phật Di Lạc để nghe Ngài giảng đạo . Tui ngồi cả buổi không thấy muốn nói gì, chỉ nghe răng cười suốt .Lúc đó Thầy vừa cười vừa nói :

- *Con này nó đâu có biết cái gì đâu, ở trên người ta muốn bấm nút cho nó nói, không có nút nào cho người ta bấm .Tu một thời gian rồi nó nói được hà .*

Đêm qua, lần đầu tiên biết là mình sẽ không được ỷ lại vào sự dẫn dắt của Phật Thầy mà phải tự đi nên tui nghĩ đến xuất hồn đánh lễ Đức Phật Di lạc .Trong cái hiểu biết nhỏ nhoi của tui về các vị Phật, Tiên, Bồ Tát trên Thiên đình và những nơi họ ngự, tui cảm thấy hơi lúng túng khi phải chọn một chỗ để mình du hành đến học đạo . Tui đã định bụng cứ xuất ra khỏi bản thể hướng về bên trên rồi đi đại, duyên gặp ai thì học đạo khỏi phải thắc mắc làm gì, nhưng mà mình biết được vị nào thì mình cứ phóng đến chỗ của vị đó trước, khi nào hết ý thì mới thả lỏng .

Sau khi thờ Pháp Luân xong thì tui nguyện “ *xuất hồn đánh lễ đức Phật Di Lạc*” . Nhập định rồi mà vẫn không thấy được Đức Phật ở đâu, chỉ cảm thấy an bình và thanh tịnh . Ngồi một hồi tui tự bảo với mình chắc phải ngủ một giấc cho khỏe đã có thể tại mình mệt không ?! Sáng dậy thật sớm ngồi thiền xuất hồn đi lại xem sao .

Tờ mờ sáng tui thức dậy thiền . Kỳ này cũng như lần trước cảm nhận được một sự an lạc tuyệt vời mà không thấy gì hết. Tất cả khung cảnh chung quanh mình chỉ là một sự bình an tuyệt đối. Mới đầu tui cũng nhìn thấy cảnh chùa có nhiều vị tăng đang hành thiền nhưng hoàn toàn không nhìn thấy Phật Di Lạc .

Tui thắc mắc chuyển ý hỏi Đức Phật :

- *Sao con không được thấy Ngài ?!*

Lúc đó tự nhiên tui bắt và hiểu được ý rằng :

- Ta là sự an lạc con đang chứng nghiệm. Đây là trạng thái tối cao , ta cũng có thể hiển lộ hình tướng nhưng hôm nay ta muốn con hòa vào trạng thái không động tuyệt vời này .

Hồn lúc đó muốn hồi về bản thể mà một phần còn tiếc nuối chẳng muốn rời

.

Tâm động

Cả ngày hôm qua không biết tại sao tâm động, nghĩ ngợi lung tung và lo ra hướng ngoại .Trong lòng nói gặp Phật Di Lạc bình an bao nhiêu thì thức dậy đối diện với cực động bên trong mình như vậy thật là ngược ngạo ? ! ? ! Phải chi có một lý do chánh đáng cũng còn có thể hiểu được .Với một cuộc sống lặng lẽ trong một tu viện không người mà tâm động mới kỳ chứ ?!

Đêm về ngời thiên nguyện niệm xuất hồn đành lẽ Tổ sư nhưng đầu óc mệt mỏi vì phải chống trả và giải tỏa cả ngày những tình cảm, những ý nghĩ chằng đâu vào đâu nên tui không tài nào còn muốn dùng ý chí xuất hồn đi dạo cõi Trời hay gặp vị Phật nào hết .

Buông thả tất cả nhập định dưỡng thần .

Bài học đêm nay cho thấy khi đã tự xuất hồn được thì cũng tự mình muốn hay không muốn đi. Không phải nhờ đỡ một tha lực nào, hay phải chờ Phật sự đến đón hồn mình giống như trong sách Thiên Đàng Du Ký .

Thái Thượng Lão Quân

Hôm qua làm vườn xong thấy không được khỏe giống như lúc tui còn trẻ nên đêm ngồi thiền tui xuất đi gặp Thái Thượng Lão Quân . Trước khi đến nơi thì tui ghé thăm vườn đào của Tây Vương Mẫu định bụng xin một quả đào ăn .

Vào vườn đào thấy cây nào cây nấy say trái nhìn thích vô cùng. Gặp một tiên cô xinh xắn tui liền hỏi thăm xin được diện kiến Tây Vương Mẫu. Tiên cô chỉ đường cho tui đi, thấy trà đình giữa vườn có một người mệnh phụ mặt vẫn còn trẻ, sắc diện tươi đẹp hồng hào . Tui liền đến xin được ăn một quả đào .

Tây Vương Mẫu cười, chỉ cần đưa bàn tay ra thì đã xuất hiện một quả đào đỏ tươi, nhìn là muốn ăn liền. Tui nghĩ bụng lên tới Thiên đàng còn tham ăn .

Chẳng ai nói với ai lời nào. Hay có nói mà ý chuyển lẹ quá nên mọi thủ tục chào hỏi và truyện trò đều qua đi rất lẹ, giống như ý muốn là được nên không có gì kể thêm .

Sau đó tui đi tìm Thái Thượng Lão Quân . Khi gặp được lão Quân thì thấy dáng người dong dỏng cao, có bộ râu rất dài cũng mặc một áo trắng .

Tui xin được Lão Quân dạy cho về y thuật dùng rau cải, món ăn cũng như cây cỏ để chữa bệnh thân, cũng như phương pháp dưỡng sinh hầu mong đem lại sức khỏe cho mình và tha nhân .

Lúc này thì là việc mình muốn học hỏi nên những ý đối thoại được diễn ra dù có mau nhưng tui có thể vẫn giữ lại được để ghi nhớ đem về áp dụng .

Lão Quân nói :

- Nếu con muốn học thì ta dạy cũng được, nhưng vì con không có đủ những kiến thức cho nên con về phải tìm sách đọc rồi ta sẽ chuyển ý cho con biết về lợi ích và cách dùng của những cây cỏ, rau cải ở trần gian . Khoa học này cho dù con người đã bắt đầu biết đến nhưng chưa được bao

nhiều đâu .

Nói xong Lão Quân ban cho tui một viên linh đan màu hồng bảo nuốt đi . Viên linh đan vừa vào tới miệng đã tỏa ra một mùi hương không tả được, vị ngọt lịm, linh đan đi tới đâu tui thấy sáng khoái tới đó .

Tui trở về bản thể lòng có chút phân vân vì nghĩ tại sao không cho tui kiến thức luôn mà phải còn đọc sách ?! Nghiệm lại tui mới thấy đúng vì cũng như vẽ, lúc trước tui cũng phải đi học cách sử dụng cọ và những nguyên liệu cần thiết để vẽ ra một bức tranh. Chỉ có điều tui học đã 20 năm mà không bao giờ đụng tới cây cọ, vậy mà đến lúc cần tự nhiên tui cầm cọ và sơn màu đã mua sẵn chất đóng ở trong tủ vẽ ra được những bức tranh kỳ diệu mà mình không tài nào tưởng tượng ra mình có thể vẽ được . Rồi khi vẽ tui mới nhận thấy là một phương pháp chữa bệnh tâm, giải nghiệp vô cùng hữu hiệu và thần kỳ .

Định không viết thêm chớ sau lễ, nhưng hôm nay cảm hứng và chuyển xuất hồn đêm qua cần được chia sẻ nên tui lại lọc cọc gõ từng chữ gửi đến các bạn đọc .

Phật Thích Ca

Ngày mai thì thiền viện của tui sẽ có khách vãng lai . Mấy khóm hoa tui mới trồng cũng đã nở rộ đón những bạn hiền đến chơi .

Đến ngày Giáng Sinh chắc tui sẽ xuất hồn đánh lễ Chúa . Đêm qua thì tui đi đến chỗ Đức Phật Thích Ca để học đạo .

Vừa xuất ra thì tui đã thấy xa xa có một ông Phật thật là to, to lắm, to hơn cả cái tượng Phật Thích Ca tui thấy ở Hồng Kông nhiều .

Đến gần thì nhìn chung quanh hàng hà xa số những vị Phật, Bồ Tát và những vị tăng ni mặc đủ màu áo, trắng có, vàng có, nâu có ...vân vân và vân vân . Có cả muôn thú, và cảnh vật cây lá, các loại hoa đều như im lặng lắng nghe Đức Phật thuyết pháp .

Tui tiến lại gần, nhìn lên Đức Phật và nghĩ nếu Đức Phật không giúp tui thì chắc làm sao có thể nhìn được vì ánh hào quang vô cùng rực rỡ này, mắt thường thì chịu thua luôn .

Tai tui bắt đầu văng vẳng rồi to dần. Nghe thấy được những lời giảng mà trong lòng không khỏi ngạc nhiên hết sức khi những lời này và giọng nói này là của Thầy tui đã từng thỏ thẻ trong cả ngàn cuốn băng mà tui đã nghe suốt những đêm tham thiền nhập định .

“Các con đã phá tan hết Thiên đàng mà Thầy các con đã đem xuống thế để cho các con thấy, hưởng, mà lo tu để trở về nguồn cội .

Các con kỳ thị, các con tị hiềm, các con nghi kỵ lẫn nhau .

Thầy các con đã chỉ cho các con tu thiền là để khai mở được bộ đầu, luồng điện rút lên bên Trên . Các con đọc sách, các con nghe ai nói chuyện mà bộ đầu các con rút, thì các con biết là đúng. Còn khi nghe hay đọc cái gì mà các con thấy nặng ngực, trĩ kéo đi xuống là không đúng . Các con phải mở tâm để đón nhận chơn lý, các con đóng tâm thì làm sao các con thấy được . Các con kỳ thị ngay lúc ban đầu là các con đã đóng cửa tâm rồi . Lòng các con thanh nhẹ, tâm các con vô tư, các con luôn hướng thượng và các

con không rời tự vấn mình thì làm sao các con bị gạt được ....”

Còn dài nữa nhưng lúc đó tui chuyển ý hỏi Đức Phật tại sao con lại nghe giọng nói và những lời của Thầy con qua Đức Phật vậy ? lạ quá !!?

Lúc đó Đức Phật ngưng giảng mà nói cho tui hiểu :

- Trên đường con đi con sẽ còn thấy Thầy con ở mọi trạng thái để cho con thấy rằng phải dẹp ngay lòng tị hiềm đố kỵ giữa các con với nhau . Các con cởi bỏ hết tâm trần thì các con sẽ tìm thấy Thầy của các con đang nằm trong các con chứ ở đâu ?

Những gì mắt thấy tai nghe đêm hôm nay làm cho tui nhớ Thầy tui vô cùng . Tui lúi thủi trở về nguyện đem Thiên đàng trở lại thế gian để không phụ công ơn các vị Thầy kính yêu .

Phật Ngu

Nhớ lại hôm xuất hồn vừa rồi tui thấy mắc cười quá !

Những vị Tiên, Phật, Bồ Tát và các vị Tăng Ni ngồi nghe Phật Thích ca thuyết pháp. Họ đã chiết hồn xuống thế học đạo để sau khi đắc pháp họ sẽ thăng hoa lên những tầng Trời cao hơn .

Hôm đó Đức Phật đã không ngớt rầy họ, chắc là sau đó thì họ sẽ tiếp dẫn các tiểu hồn được tốt hơn . Bài học của tui cũng vậy thôi, nghe giọng nói của ông Thầy tui là tui hiểu rồi, chỉ lủi thủi quay về mà rầy la chính mình . Đúng là Phật còn ngu .

Chúa Jesus

Như ý đã muốn mấy hôm trước, đêm Giáng Sinh tui quyết tâm xuất hồn dành lễ Đức Chúa Jesus . Bên Thánh giới tui thấy cũng như bên Phật giới thôi chỉ có điều tui nhìn thấy nhà thờ bằng kiếng thay vì những chùa, am hay cốc .

Vừa thấy Chúa đang tiếp những tu sĩ khắp nơi thì tui cũng tiến lại gần xin được học đạo . Lạ thay, khi có ý đó thì Chúa biến mất chỉ để lại trong tui hai câu : THA THỨ VÀ THƯƠNG YÊU .

Tui trở về bản thể trong lòng nghĩ những gì tui xuất hồn đi học đạo đã được Thầy tui dạy hết rồi . Thế mới biết không nên tham .

Tui muốn gì đây ở những đêm xuất hồn ?! Phải chăng còn tìm thêm những cái không cần thiết ?!

Sáng dậy tui kết luận một câu xanh dờn là tu hoài vẫn thấy sai. Một chuyến đi là một dịp để nhìn thêm bộ mặt thật của cái tui . Hổng có hay ho gì

Tha Thứ và Thương Yêu

Nghĩ đến lời nhắn gửi của Chúa Jesus hôm qua tui thấy Chúa nói lên đường đi của Chúa là vậy . Lúc còn sống cho đến lúc chết Chúa cũng chỉ thực thi tha thứ và thương yêu .

Rồi nhớ lại lời Thầy tui lúc còn sống đã có lần dạy tui phải làm việc giúp đỡ những nơi đang có chiến tranh . Lúc đó tui nói vâng dạ nhưng thật sự trong tâm không mấy may quan tâm .

Gần đây xuất hồn dẫn lễ những vị Phật, Tiên, Chúa, tui thấy những gì được chỉ dẫn là những gì Thầy tui đã dạy rồi, mà hàng đêm tui công phu vẫn thường nghe đi nghe lại . Nhưng mà tất cả cũng chỉ là lý thuyết nếu chính bản thân không thực hành cho nên tui sẽ nghe lời Thầy mà bắt đầu xuất hồn chu du nơi cõi thế gian ta bà này để xem mình có thể làm được gì cho chính mình và tha nhân ?!

Làm sao thực thi được tha thứ và thương yêu trong một cái thế giới đang đảo điên, và với **tình thương** và sự **tha thứ**, hai khí giới đó có thể nào đem lại hòa bình cho nhân loại không ?!

Cống Cao Ngã Mạn

Mấy hôm sau ngày gặp Chúa và được nhắc nhở phải Tha Thứ và Thương Yêu, tui cứ tỉnh bơ coi lời dạy đó như là dư thừa vì Thầy tui (lúc nào cũng số một) đã dạy qua rồi .

Có một chuyện làm tui mấy tháng nay cứ bị bức mình và hờn giận. Giận một người đã đối với tui không tốt. Thường khi thì tui ít để bụng lắm, mà với người này thì tui giải hoài không được. Tui biết đây là duyên nghiệp thâm sâu . Sẵn có lời chỉ dạy của Chúa cứ nhắc đi nhắc lại trong đầu, tui bèn áp dụng thay đổi những giận hờn thành thương yêu và tha thứ thì lòng tui thấy nhẹ nhàng hồi nào không hay, và rồi như là một sự việc huyền diệu tui đã được thoát khỏi lòng phiền não mà mấy tháng nay tui đã cứ mang .

Bài học này làm tui nhớ đến di chúc của Thầy tui có nói một câu đại loại (không nhớ nguyên văn) rằng không nên khi thị Thần Thánh. Được hỏi khi thị Thần Thánh là sao thì Thầy tui đáp :

- *Mình tưởng mình tu cao nên coi thường Thần Thánh* (cái này cũng không phải nguyên văn chỉ là ý tui bắt được) .

Công nhận rằng tui được dạy không vị nể ai nếu mình tự tu tự tiến . Nhưng mà con người hay lấn lướt, được một tưởng hai cho nên lại sai nữa rồi ... hì hì

Lời nhắn của Thầy

Đêm qua xuất hồn đánh lễ Thầy tui trong dịp đầu năm mới . Thầy chuyển ý vồn vện chỉ có một câu .

- Năm nay chiến tranh và thiên tai sẽ nhiều lắm. Các con cố gắng tu, thanh quang điển lành của các con sẽ hoá giải bớt nạn tai cho chính mình.

Cú đầu và thanh lọc

Sau khi xuất hồn đêm nay tui ngủ không được nên ngồi viết côi vô hình tiếp .

Tui muốn tìm gặp Ông Phật Tế Công để học đạo, nhưng khi gặp được thì tui bị ông cú đầu một cái cốp xong quay lưng chạy mất. Tui chưa kịp hoàn hồn cũng ráng đuổi theo, miệng gọi liên tục :

- Phật Tế Công ơi, dạy đạo cho con !! Phật Tế Công ơi, dạy đạo cho con !!

Lúc đó đầu tui (của cái xác) cảm thấy rút dừ dội lắm nhưng lo chạy theo cho kịp tui cũng không để ý chỉ thắc mắc sao ông không dạy đạo mà cú đầu kỳ vậy cà ???!

Càng chạy thì càng thấy ông mất hút. Tui đành dừng lại rồi tự nhiên ý lại muốn đi gặp Hoa Đà Tiên Ông . Cái lạ là vừa nghĩ đến đã thấy Tiên Ông đang ngồi viết sách bên cạnh toàn là lọ với chai . Chỉ mới có ý hỏi cách nào để thanh lọc bản thể cho tốt và ăn dưỡng sinh thì Tiên Ông ngược đầu lên nhìn tui một chút xong nói :

- Đem rang muối cho ngả màu vàng xong cho tiêu trộn đều ăn với gạo lức . Sáng thức dậy chỉ được uống từ từ 3 ly nước đầy trong vòng 3 ngày .

Nói xong thì Tiên Ông phất tay áo, tui trở về bản thể tỉnh queo không ngủ được vì cái cú đầu lúc nãy . Định bụng thứ hai này làm thử xem sao .

Muối Tiêu

Hôm nay là ngày thứ nhì tui thanh lọc bằng gạo lức muối tiêu . Ăn không thấy ngon bằng ăn gạo lức muối mè .

Lúc rang muối tui phải rang 10 phút thì muối mới ngả màu vàng vàng, lấy ra trộn với tiêu mùi rất thơm . Tui nghĩ mỗi người đều khác nên Hoa Đà Tiên Ông mới cho tui thanh lọc bằng cách này .

Muối có thể tẩy độc trong người và làm cho tâm thường trụ hơn là khi bị độc tố, nhưng ăn nhiều lại không tốt .

Mấy ngày nay vì đang thanh lọc tui không có xuất hồn đi đâu hết nên không có gì viết trong nhật ký .

Giây Tơ Hồng

Tự nhiên hôm nay tui thắc mắc chuyện giấy tơ hồng se duyên người trần gian nên xuất hồn tìm gặp ông Tơ bà Nguyệt hỏi cho ra lẽ .

Nơi con người được se duyên là hai hàng cây gỗ nằm ngang. Trên mỗi cây tui nhìn thấy hàng hà xa số những sợi tơ, một bên màu hồng, một bên màu trắng, buộc vào nhau . Có nút cột sơ sài, có nút cột nhiều góc, có nút khi tui nhìn thì đang tự đứt làm hai, có nút thì đang tuột ra khỏi nhau . Ngoài ra còn có những sợi tơ nằm chỏng cheo một mình .

Cái ngoạn mục nhất là nhiều sợi tơ vừa đứt ra khỏi sợi tơ kia thì đã tự buộc ngay vào sợi tơ khác. Quang cảnh này sinh động vô cùng mà hào quang của những sợi tơ lấp lánh coi đẹp lắm .

Tui đến gần Tiên Ông và hỏi :

- Làm thế nào để gỡ được nút này vậy Tiên Ông ?!

Tiên Ông chỉ vào một cái nút cột rất chặt nhiều vòng và nhiều góc và nói :

- Như cái duyên nghiệp của hai người này dù không ở được gần nhau nhưng tư tưởng của họ vẫn gắn liền không chịu rời, không chịu buông. Họ có nợ nần với nhau từ kiếp trước . Một bên có muốn trả, bên kia vẫn không chịu nhận vì chê ít, cứ thế mà ràng buộc không dứt . Hai bên đều khổ nhưng không bên nào giải ra được khỏi cái nghiệp tâm này .

Tui ngạc nhiên hỏi tiếp cho rõ :

- Chết rồi ! như vậy không có cách giải hay sao Tiên Ông ?!

Tiên Ông gật gù nói :

- Có chứ ! nghĩ là phải nhịn nhục, tha thứ và thương yêu thôi . Chịu khổ, chấp nhận khổ , dứt khoát sửa sai thì giấy tơ hồng tự nhiên tuột ra .

Tui thắc mắc :

- Nếu chỉ một người dứt khoát mà người kia vẫn không buông tha thì sao ?!

Tiên Ông nói:

- Thì lúc đó một giây sẽ lỏng ra, giây kia có muốn buộc lại cũng bị tuột .

Tui lại hỏi tới :

- Nhưng nếu tha thứ và thương yêu . Nhịn nhục chịu khổ thì cuộc sống của hai người đó sẽ đầm ấm rồi đâu còn cần phải tháo gỡ nút nữa . Vậy những trường hợp như vậy thì sao ?!

Tiên Ông chỉ vào những gút ở gần đó và nói :

- Thì nó phát quang đó , tốt chứ sao !

Phật A Di Đà

Hôm nay Đức Phật A Di Đà cho tui một công án . Phải nói là công án này không phải dễ hiểu hay thực hiện. Đó là tui phải vẽ một bức tranh Nam Mô A Di Đà Phật mà khi ngắm bức tranh này sẽ nghe được tiếng âm ba của Lục Tự !!!!????

Tui tham công án mà vẫn chưa nghĩ ra làm sao vẽ mà người nhìn lại nghe được ???

Công án này sao giống công án : Tiếng vỗ của một bàn tay vậ cà !?

Haiti

Đêm qua tui đã đến Haiti để xem chư Địa Tiên làm việc . Một vùng tối đen, tiếng kêu khóc hải hùng tưởng chừng như đang ở địa ngục. Tui có thể nhìn thấy lổ nhố những bóng đen từng đoàn theo sự chỉ dẫn của chư Tiên để rời thế gian . Các vị Tiên thì hào quang tỏ sáng nên thu hút được các phần hồn dù trong sự hỗn loạn này vẫn có một trật tự rõ rệt .

Nhớ lại lời Thầy tui nói hôm đầu năm tui chỉ biết cố gắng tu và cầu nguyện cho nhân loại thái bình .

Nam Mô A Di Đà Phật .

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP III (C)

Nam Mô A Di Đà Phật

Mấy hôm nay tui niệm Phật cho Haiti . Âm ba của tiếng niệm Phật thật là vi diệu, vì khi niệm như vậy thì tui thấy mình ngồi trên tòa sen trắng bay vòng trên đảo này tỏa sáng hào quang.

Mong rằng có nhiều người thiện dành chút thời gian và mở tâm niệm Phật cho những người đang gặp nạn này .

Xưng hô

Từ lúc xuất hồn chu du đây đó tui mới thấy một điều không nên chấp vắn tự , tất cả là do thói quen của hành giả hay vì một lý do nào đó .

Nhiều khi tui gặp các vị ở trên đó thì phần hồn nhỏ nhoi thường hay xưng mình là “con”. Tiếng “con” coi không có bảnh bao gì hết, không có đáng nể nang gì hết, nhưng mà tui đã chính mắt nhìn thấy cái nhỏ nhoi của chính mình đối với hạnh đức của những vị ấy . Tui làm gì sánh được mà đòi làm bạn . Cho dù có được cho là bạn đi nữa thì ngay dưới thế gian này tui vẫn gọi Thầy bằng Ba và xưng con ngọt sớt .

Bởi vậy cái lớn lao mà mình không với tới được là lòng khiêm cung .

Từ cái chết của Thầy tui mà nếu nhìn vào không thấy cái gì gọi là vĩ đại hết, nhưng mà sự tâm thương đó mấy ai làm được ?! Một vị Thầy có bao nhiêu là đệ tử khi ra đi không biểu diễn một màn hấp dẫn như ngòi thiền rồi liêu đạo, mà chỉ là một cái xác nằm trơ, với một đôi mắt hé mở .

Phải chăng Thầy tui luôn luôn dạy “các bạn” mình lấy không làm đích và danh là danh giả, đàng mới chính là đàng tu ?!

Tui chỉ xin làm một hạt bụi để được học hỏi và phục vụ đến vô cùng .

Dự thi

Đêm qua được Thầy tui gọi .

Vừa đến nơi thì nhìn chung quanh tui thấy rất nhiều người đang nghiêm chỉnh chờ nghe lời Thầy tui dạy . Tui cũng đứng ở sau cùng quan sát mọi người . Họ là những người bạn thiện tui đã biết và cũng có những người lạ mà tui chưa từng gặp qua .

Lúc đó tiếng Thầy tui vang vang :

- Hôm nay là ngày đầu dự thi , đề tài là: "Tình Thương và Đạo Đức". Các bạn không được dùng bằng lời hay ý để diễn tả .

Tui cũng xin nhắc lại là ý phát ra rất mau lẹ, không như dưới thế gian này mình nói năng dài dòng . Tui được biết sẽ có ba ngày dự thi, ba đề tài khác nhau . Ban giám khảo là số đông biểu quyết , nghĩa là tùy tâm mà Thầy tui mới tính được . Đây là một cuộc dự thi giữa những phần hồn phát tâm đứng ra gánh vác việc thay Thầy tui dưới thế gian . Thầy tui còn nói :

- Các bạn đã phát tâm thì các bạn sẽ lãnh chịu trách nhiệm nặng nề nhưng nếu các bạn làm được việc thì chư Phật, chư Tiên sẽ hỗ trợ cho các bạn .

Rồi Thầy tui tuyên bố khai mạc .

Đang phân vân không biết diễn tả bằng cách nào đề tài Thầy tui cho thì tui đã thấy rất nhiều người xuất chiêu rất ngoạn mục. Mình thấy những dãy phim truyện đời họ , những việc tốt họ đã làm. Có người thì hóa thân thành một vị bồ tát hiền lành dễ mến, nhiều và nhiều nữa tui xem không kịp luôn . Tiếng hoan hô ở đâu vọng đến cũng lạ lùng không kém . Lúc đó tui nghĩ chắc là ban giám khảo ở dưới thế gian ủng hộ những người này ?!!

Có một điều không kém ngạc nhiên là ban giám khảo không có mặt mà chỉ toàn là thí sinh dự thi . Đến lượt tên tui (dưới thế gian) được gọi thì tui bước lên tung bửu bối của mình là tờ "Thiên Chỉ" , quay cuốn phim khai hết tội tình đã làm thì chỉ nghe chung quanh mình tiếng chim hót líu lo, tiếng của ngàn hoa khoe sắc chứ tuyệt nhiên không được một tiếng vỗ tay .

Hồi về bản thể lòng thấy vui vì đã hoàn tất ngày thi đầu tiên .

Bi Trí Dũng

Tui lại được gọi .

Khi nói đến gọi là tui đang ngồi xem truyền hình thì bắt được ý chỉ của Thầy tui kêu về và đề thi hôm nay là “Bi, Trí, Dũng” .

Còn 1/2 tiếng nữa mới tới giờ thi. Tui suy nghĩ một chút về đề tài mới . Thấy rằng nếu không có Bi Trí Dũng thì đã không được ở dung điểm ngày hôm nay . Nhưng mà cuộc thi này lại là để tranh tài với những người khác xem ai đủ bản lĩnh, khả năng, đạo đức gánh vác việc thiên hạ .

Đến giờ xuất hồn về Trời dự thi thì tui nhìn thấy cũng đông đủ như hôm trước. Mọi người đang tận lực phô triển tài năng, đức độ bằng mọi hình thức . Đến lượt tui thì tui chỉ đứng yên, không làm gì hết .

Lúc đó Thầy tui mới hỏi :

- *Tại sao mà không làm gì hết ?*

Tui mới thưa rằng :

- *Con không muốn thế Ba .*

Thầy tui hỏi tiếp :

- *Mày không muốn thế tao, tại sao mà đến đây ?!*

Tui bèn trả lời :

- *Tại Ba kêu .*

Thầy tui không nói gì nữa ....

Hồn tui về lại mừng húm đã xong thêm một ngày thi bắt đặc dĩ

Vùng tạo sao W5

Sáng hôm nay tình cờ đọc báo trên internet thấy hình này giống hôm tui xuất hồn gặp Bát Tiên và được đưa đi xem dãy Ngân Hà ...

Bức ảnh về một vùng tạo sao có tên W5 do kính thiên văn Spitzer chụp.

Đức Tổ Sư

Có bạn thiền hỏi tui đã có diện kiến đức Tổ Sư của Pháp chưa ?! Thì tui xin trả lời là có rồi nhưng vì Người chỉ có nhắn một câu là:

- *Đừng sửa pháp* .

Câu này tui thấy các bạn thiền của tui ai cũng không dám sửa pháp cho nên tui không có viết ra . Còn người nào sửa thì họ có cái lý do riêng nào đó.

Mà nếu họ có làm thì họ chịu trách nhiệm lấy hành động của họ thôi .

Câu thứ hai là đại sư huynh của tui bây giờ thăng chức gì ?! Thì tui xin thưa là chẳng có chức gì ráo . Cũng vì còn ham chức mà ngày hôm nay chỉ ngồi thu lu lo tu ở trên đó thôi :)

Tui cũng mừng là có bạn hỏi tui câu này câu nọ . Như vậy tui có lý do đi lên trên đó mà tìm hiểu rồi nói lại, chứ tánh tui ít tò mò, mà muốn xuất hồn đi ít nhất phải biết mình muốn đi đâu đã . Còn không muốn đi đâu lấy gì mà đi .

Giống như hồi tui tiếp diễn, các bạn thắc mắc, tui hỏi dùm rồi nói lại cho nghe vậy thôi . Các bạn cứ viết comment, tui sẽ không show comment cho ai đọc, chỉ viết trả lời trên blog thôi . Cùng chơi vui, cùng học với nhau .

Vấn – Đáp

1- Nếu bên trên chỉ dạy những điều Thầy đã giảng dạy hết rồi, mình đã biết rồi, không có gì mới lạ để hấp dẫn hành giả xuất hồn lên đánh lễ Phật thường xuyên để học đạo, thì câu nguyện hàng đêm có giá trị quá hạn chế sao ?

2- Chị có tới khu vực những cây nguyên linh và biết được số hoa của bạn đạo Vô-Vi không ?! để xem có giống số hoa theo báo cáo của các bạn khác báo cáo ?

3- Ở cõi còn thấy cảnh vật có phải là còn thuộc sắc giới ?! Chị có tới khu “Nguồn Cội” mà Thầy hay nhắc tới không ?! Có gặp được Hắc Bì Phật Tổ màu đen như các bạn khác báo cáo không ?!

Xin trả lời người thắc mắc :

1 – Hôm trước tui đã có nói rồi, khi mới đi thì tui còn cao ngạo lắm cứ nghĩ Thầy mình là số một. Gặp ai nói gì tui cũng nói là biết rồi, thật là xấu hổ ! Nhưng mà cuối cùng ra cái biết đó chỉ cho tui thấy tui còn ngu lắm thôi .

2 – Cây nguyên linh có hay không tui chưa đủ tò mò để đi tìm hiểu . Mà nếu có đi, có thấy đi nữa tui cũng không nói lại cây của ai ra sao, vì tui tu là để tìm hiểu chính mình mà thôi .

3 – Đúng như đã nói những gì thấy vẫn còn trong sắc giới, nhưng mà phải từ từ đi nó mới vui . Mình qua từ giai đoạn một thú vị vô cùng .

Rất tiếc nếu những cái thấy của tui không giống các bạn khác . Nhiều khi tui còn đặt tên luôn cho những vị tui gặp trên đó theo cái ý tui hiểu nữa đó

...

Thiện Ác La Hán

Có bạn gợi ý cho tui xuất hồn đánh lễ 18 vị La Hán . Thấy cũng đang bí không biết đi đâu tui bèn quyết định tìm các vị La Hán này học đạo chơi . Đến một hang động thật lớn tui bước vào nhìn quanh thì thấy 18 ông trọc lóc, mình vàng ngồi trong những hốc đá coi cũng trang nghiêm lắm. Không phải vì họ nhập định hay gì mà tại cái mặt họ thấy xấu lắm .

Tui đánh lễ xong thì xin được các vị La Hán dạy đạo .

Ý vừa nghĩ thì có một vị đã đứng ngay bên tui . Vị La Hán này mặt mày dữ tợn nhưng trên ngực lại có ông Phật hiền lành và ra dấu biểu theo ra ngoài động . Cuối xuống La Hán hái một nhánh hoa màu đỏ đẹp lắm . Tay phải thì vò nát hoa đó, tay trái xòe ra cành hoa khác tươi tốt xuất hiện .

Không lời nào La Hán quay trở vô động. Tui nhìn theo rồi ý nói đặt cho ông cái tên Thiện Ác La Hán đi

Cây Nguyên Linh

Để trả lời bạn thiên về cây nguyên linh, hôm nay tui xuất hồn đi tìm xem cây nguyên linh thật ra là cây gì, hình thù ra sao và có lợi ích gì cho con đường tu của mỗi người ?!

Cây này thật đúng là có trái, nhưng trái hình một đĩa bé sơ sinh, bụ bẫm, cũng có hoa màu trắng rất đẹp . Tui hỏi cây nguyên linh vì sao có trái ?! Vì sao nở hoa ?! ý nghĩa như thế nào ?! Thì cây nguyên linh cho tui biết :

- Mỗi một cây nguyên linh phải sản xuất ra 1 triệu trái (đĩa bé) và cho xuống thế gian cũng như những hành tinh khác trong càn khôn vũ trụ để vận hành và duy trì sự sống. Mỗi lần nở hoa là mỗi lần đã hoàn tất được nhiệm vụ của mình . Hoa đạo tốt xấu đều nằm trong Thiên Ý phải tuân theo .

Nhìn vườn cây, trái và hoa ít nhiều không thể đoán được đạo hạnh của cây nguyên linh đó vì có thể lúc thấy thì cây nguyên linh đang cho đầu thai những thai nhi của mình .

Phải đủ 1 triệu lần thì mới đắc quả Phật . Không có sự ăn thua . Không có sự tranh giành . Ai làm phạm sự nấy . Cứ xong việc là thảng hoa, tuần tự như vậy mà thôi .

Vấn – Đáp

Vấn:

- Có phải mỗi cây nguyên linh tương ứng với 1 người ở thế gian không ?!
- Người đó có tu hay không có ảnh hưởng đến cây nguyên linh như thế nào ?!
- Khi họ chết rồi (bỏ xác ở thế gian) thì cái cây của họ sẽ bị ảnh hưởng ra sao ?!
- Xác thiêu hay chôn có ảnh hưởng gì không ?!

Thêm 1 đề tài khác :

- Khi 1 vị đắc đạo như Thầy, Phật, Chúa, ... có dịp giáng thế hay lìa thế, có ảnh hưởng lớn (động đất, sóng thần, đại lụt, ...) đến địa cầu vì sức mạnh chấn động của họ hay không ?

Đáp:

Cây nguyên linh là do những đại linh căn mà có . Không phải là mỗi người ở dưới thế gian đều có một cây nguyên linh . Các đại linh căn chiết hồn xuống thế gian hay hành tinh nào đó là để cho cuộc sống được sinh tồn .

Cứ đủ một triệu lần, đóng đủ mọi vai trò, qua nhiều trạng thái trược thanh, ác thiện thì kiếp cuối cùng của họ là ôn lại những gì đã học qua . Nghĩa là lúc đó họ sẽ bắt đầu kiến tánh, hiểu được mọi hành động và ý nghĩ của mình do đâu mà có . Mọi sự mê chấp, hướng ngoại không còn vướng bận .

Cho nên người ta có câu : **“Trực chỉ chơn tâm kiến tánh thành Phật”** là vậy .

Cây nguyên linh không chết được khi còn đang sinh sản, còn đang tiếp tay cho cuộc vận hành của càn khôn vũ trụ . Nhưng khi cây nguyên linh đạt được tỉ số một triệu và tận quán thông thì dưới thế gian (hay hành tinh nào đó) sẽ có một nạn tai lớn chiêu hồn về một lúc .

Lúc đó cây nguyên linh sẽ đắc quả Phật . Phật thì tự do hoàn toàn, muốn phân thân xuống thế làm việc hay bất cứ một lý do nào cũng trong sự minh triết, hiểu biết, lầu thông mà hạ phạm .

Thầy của chúng ta quy tụ rất nhiều đại linh căn cho kỳ mật pháp này để kịp khai mở Thượng Ngươn Thánh Đức sắp tới .

Vấn đề chôn hay thiêu không có gì quan trọng. Thầy chúng ta đã có giảng rồi . Đỡ chập đất mà thôi :)

* Những chuyện xuất hồn của tui viết trên blog này không có thể kiểm chứng cho nên các bạn cứ coi như khoa học giả tưởng đọc cho vui . Không có gì quan trọng bằng lo tu sửa mình .

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP III (D)

Thật thà

Đêm qua nhớ Thầy và cần hỏi Thầy tui ít chuyện cá nhân nên tui xuất hồn đánh lễ Người .

Hai cha con nói chuyện cũng khá lâu xong tui cảm thấy hơi mệt và có ý muốn hỏi về nhưng vì còn vài điều đang nói dở dở nên tui hỏi Thầy :

- Ba có nước gì cho con uống hay trái gì cho con ăn không ?!

Thầy tui đưa tay đỡ một chum trà lên, tui sửa soạn đón lấy thì ai nè Thầy lại hớp một ngụm xong phun lên mặt tui !! Tự nhiên lúc đó thấy sáng khoái lại tiếp tục đàm đạo với Thầy .

Trước khi tui về lại thì có xin Thầy vài lời để viết trong blog cho các bạn thiên thì Thầy chỉ nói :

- Mà ý nhắn tui nó phải thật thà, đừng có dối trá chỉ tự gạt mình thôi .

Sáng Tạo

Tui cứ tưởng hôm trước Thầy gọi tui đi thi, tui không chịu làm bài thì chắc kỳ ba Thầy sẽ không kêu tui nữa ai nè đâu tui cũng được triệu về .

Đề thi kỳ này cũng hay hay, làm tui cũng có hứng thú chút đỉnh đó là ” Sáng Tạo” . Thầy nói :

- Các bạn đã có pháp thiền, pháp này không được sửa đổi nhưng các bạn phải có óc sáng tạo để tìm ra phương cách phổ độ chúng sanh thiết thực, hấp dẫn và thu phục được nhân tâm trong thời kỳ khó khăn, mạt pháp này . Lề lối cũ không còn hợp thời nữa . Đây là đề thi của các bạn hãy về suy nghĩ tìm tòi và thực hành. Người nào, nhóm nào có kết quả tốt thì người đó, nhóm đó đủ tài, đủ đức để làm việc . Nhưng mà đã đủ tài, đủ đức thì sẽ qui tụ lại chứ không chia rẽ , phân tán .

Mọi người lục tục hồi về . Tui cũng vậy nhưng khác hai lần trước, tui thấy thích thú hơn vì ít nhất cũng là một cái gì mới mẻ, một con đường rộng mở không gò bó, kèm kẹp, độc tài .

Trăm hoa đua nở đó mà .... rồi thì hữu xạ tự nhiên hương thôi

Vấn Đáp

Vấn:

- Nếu đã “ hữu xạ tự nhiên hương ” thì đâu cần tìm ra phương cách phổ độ chúng sanh thiết thực, hấp dẫn và thu phục được nhân tâm ?

- Các Thầy bên chùa lúc này dùng YouTube với hình ảnh, màu sắc, âm thanh đẹp đẽ, ngắn gọn, miễn phí, ... để thuyết giảng những đề tài thích hợp với thị hiếu của đạo chúng : tận thế, địa ngục, thiên đàng, chôn hay thiêu, thượng ngươn thánh đức, ngày phán xét cuối cùng, ma quỷ, ... như 1 đoạn sau đây : Quý (tập 1) Thuyết Giảng: Thượng Tọa Thích Chân Quang

Bạn đạo VV không nhất trí về việc trích 1 số băng giảng của Thầy về những đề tài phổ thông tương tự có rất nhiều trong những CD vấn đạo, để phổ biến trên Internet, cũng với lý do là “hữu xạ tự nhiên hương”. Có phải đề thi ” Sáng Tạo” cũng là câu trả lời cho lập trường “không cần lo phổ độ chúng sanh mà chỉ nên tập trung lo tu thôi ?”

Đáp:

Đúng là đối với một số người cứ tập trung lo tu thôi thì hữu xạ tự nhiên hương . Nhưng mà cũng có những người phát tâm làm việc để có cơ hội lập hạnh phục vụ và học hỏi tiến hóa thì đề thi “Sáng Tạo” cũng giúp được họ tìm cách làm tốt hơn .

Những Blogs, Youtube hay Websites do các bạn thiện lập ra cũng nhiều không thiếu, mỗi người mỗi vẽ thật là phong phú và hấp dẫn . Có thiếu chẳng là giống ở bên Nhật có ông sư nhảy nhạc RAP giảng đạo để thu hút tuổi trẻ

<http://www.youtube.com/watch?v=M8L-oRCBgV0>

Ru Ngủ

Người tu một thời gian thường hay ru mình ngủ một giấc dài không muốn thức dậy . Lúc mới tập tành tu thì lại hăng hái làm việc này việc nọ .

Tui cũng vậy, đang ngủ mơ màng thoải mái thì bỗng bị đánh thức dậy và bị quở một mách mới chịu tỉnh hồn lập ra cái blog này . Cho dù được cho vào đầu nhiều ý kiến rất sáng tạo hấp dẫn nhưng mà cái lưỡi nó vẫn còn đang đeo dính vào người nên chậm chạp mà làm việc không hăng hái như hồi lúc trước .

Cái nhàn, cái thanh tịnh, cái sự ổn định của cuộc sống hay của cõi tâm cũng làm cho con người ù lì chẳng còn muốn làm gì hơn cái mình đang có .

Sợ sự kích động và phản động làm mất đi sự thanh nhẹ lâng lâng này . Một hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng sẽ làm tan biến đi cái như như thanh tịnh của nó nên chẳng mấy ai muốn nhiều động làm gì .

Bởi vậy Bề Trên mới bày ra cuộc thi mà rồi tui cũng còn đứng đưng với những ân phước đó thì mới thấy rằng mình càng ngày càng ích kỷ . Mỗi ngày tự hỏi xuất hồn đi học cái gì bây giờ khi mà mình đã đạt được hạnh phúc của tâm hồn ?!

Thầy tui khi còn sống đã không ngại đường xá xa xôi đi cùng khắp để phổ độ chúng sanh, bày ra nhiều trò ngoạn mục để hấp dẫn và làm sống động những người bạn thiên . Gương Thầy còn đó mà sao không tự soi mình há ??

Nói tới nói lui lại thấy mình sai nữa rồi

Cám ơn người bạn thiên đã đặt ra nhiều câu hỏi để tui tỉnh giấc ngủ vùi .

CANH DẦN 2010

CHÚC MỪNG NĂM MỚI ĐƯỢC MỌI SỰ NHƯ Ý

Hắc Bì Phật Tổ

Tui cứ tưởng khi lên đánh lễ Hắc Bì Phật Tổ thì chắc sẽ thấy một màu đen tuyền, ai nhè đâu nơi đó không có màu gì hết. Không hình cũng không tướng !

Ý tưởng xin học đạo hay bất cứ đề tài nào đều không được trả lời ngay tại chỗ, mà ý mình biết sẽ được ban cho bài học đó tại thế gian ...

Vậy là có ai đi đến cõi đó xin cẩn thận với những gì mình ước muốn và sẵn sàng dẫn thân để có câu trả lời

Ngoài ra thì lúc đó tui thấy thoải mái lắm, rồi khi thức dậy buổi sáng hôm sau tinh thần sáng khoái vui vẻ .

Giọt máu đào

Đêm qua xuất hồn tui ghé đánh lễ Thầy trước khi đi học đạo . Thật ra thì cũng chưa nghĩ ra là đi đâu, mỗi khi như vậy tui lại đi tìm Thầy .

Thầy lúc đó đang ngồi một mình chơi cờ trong một trà đình nhìn ra phong cảnh thật là thần tiên . Vừa thấy tui đến Thầy đã nói :

- *Mày đi tìm Hà Tiên Cô kìa, Tiên Cô muốn gặp mày .*

Tui vâng dạ xong là đi luôn . Ý nói biết tìm đâu đây ta ?! Nhưng mà cứ hướng về Tiên Cô vậy thôi . Cái hay là chỉ cần nghĩ đến là đã thấy Tiên Cô đang lướt sóng ngoài một vùng biển, mà lạ thay nước lại là màu đỏ như máu !!

Tui ngạc nhiên hết sức vì nghĩ sao trên Thiên đàng mà lại có máu ?????!!!

- *Đó là giọt máu đào của Diêu Trì Kim Mẫu .*

Tiên Cô cho tui biết thì tui cũng đã thấy Người ở bên mình . Thấy tui còn đang ngơ ngẩn Hà Tiên Cô mới nói :

- *Giọt máu đào của Kim Mẫu cũng là biển yêu . Chúng sanh đang tắm trong biển yêu đó, là biển yêu đó, nhưng vẫn không sống hòa bình được với nhau . Phải biết thương yêu nhau để làm đẹp lòng Kim Mẫu .*

Hôm nay đi thấy có vậy, học được có vậy . Tui quay về viết lại để chia sẻ với các bạn thiện .

Cầu Siêu

Tui được Phật Bà Quan Âm cho bài cầu siêu này xin chia sẻ trên blog đến các bạn đọc :

Đến không biết giờ

Đi không biết giãc

Sống không biết tu

Chết không biết đường.

Nguyện rằng:

“Tội nghiệp kiếp này,

Xin hoàn trả kiếp sau .

Ân tình kiếp này,

Xin bù đắp kiếp sau .

Làm người tu hành

Sửa đổi tâm tánh

Xây dựng hạnh đức

Đặng chuộc lỗi lầm.

Xác này mượn tạm

Học xong bài học

Nay phải dứt khoát

Lìa khỏi dương trần !

Nhẹ thì về Trời,

Nặng thì qui đất.

Bước vào cõi chết

Là sanh vào cõi khác.

Hành trang một nguyện niệm,

Kiếp sau ta phải Tu . “

Vô Danh
Cõi Vô Hình
TẬP III (E)
CHÙA CÀN KHÔN

*Cõi vô hình xin giới thiệu **Trường Thiên Tân Thời, Hoạt Náo, Hí lộng, Đạo Sử Tiểu Thuyết của Pháp lý** do đại sư huynh của tui đã viết và đăng trên Lá Thư Vô Minh năm 1987 .*

Đây là một phần lịch sử rất đặc thù mà tui muốn chia sẻ với các bạn đọc .

Lời Giới Thiệu :

Thời mạt pháp, đất trời hỗn mang, Thiên tử (Tâm hồn) say đắm tửu sắc quên việc triều chính . Nữ Thừa Tướng Phàm thị Tâm Có (Tánh Vía) âm mưu cùng Quý Dục Vương dùng bọn kiêu binh Lục Tặc phò quận chúa Mỹ Kim (Đô la) đoạt ngai vàng xưng đế hiệu . Nữ hoàng Mỹ Kim đội vương miện nạm hạt soàn hào quang sáng chói khai tân triều . Thiên Tử bị nhốt trong khám Chí Hòa, ban ngày ngủ kỹ kéo gỗ âm âm trong nôi, đêm đến khóc oe oe, la thất thanh, thảm thiết thấu trời . Ngọc Hoàng Thượng Đế đang ngồi ở điện Linh Tiêu, vuốt râu uống rượu Bồ đào bỗng thấy nháy mắt lia lia . Cửa Thiên Cung đột nhiên mở toang, Táo Quân quần áo rách rưới vừa khẩn tấu, vừa thở hồng hộc vì đói và mệt .

Đấng Từ Phụ nghe xong sứt sùi rơi lệ . Kim Đồng, Ngọc Nữ phải nhiều lần quỳ dâng khăn tay Kleenex . Ngài thở dài : “Đền đài, miếu tự thấy đều rơi vào hữu vi sắc tướng, không còn khả năng độ người về bến Giải thoát như xưa nữa” .

*Thương con đồ mê lầm, Ngài ý chỉ cho bộ trưởng bộ Công chánh thiết lập một cơ sở Tâm linh mới, theo kiểu nhà lưu động có bánh xe lấy tên là : **CHÙA CÀN KHÔN** để đi tận độ kẻ hữu duyên . Giám đốc Tàng kinh các được sắc chỉ hỏa tốc phải thiêu hủy hết kinh sách cũ đã lỗi thời để : **ĐỜI MỚI, HỌC KINH MỚI** .*

HỒI 1

***Thừa Trời Đất nổi cơn thanh lọc,
Đất Qui Nhơn xuất hiện anh tài .***

Nay nói về đứ Sơ Tổ . Ngài bầm sinh tánh tình Thuần Hậu, văn võ song toàn . Phóng đồ chùa CÀN KHÔN do chính tay Ngài phác họa . Tổ có hai đệ tử : một võ và một văn . Ngũ Lôi thần kiếm và một va ly hiệu samsonite chứa BÙA, Ngài đưa cho một đệ tử cất giữ tại thành Đại Cồ Việt . Y bát trao cho đại sư THÍCH BA PHẢI kế lập Tổ Thiên thứ nhất . Đại sư lãnh nhiệm vụ xây Chùa CÀN KHÔN . Tâm ấn được trao truyền trong một tiệc trà kín đáo , giản dị và bình đẳng . Tổ gọi Đại sư tới gần nói nhỏ : ***“Tôi sẽ trao cho bạn một gánh nặng .”*** Nói dứt lời liền thăng thiên .

Ngày Tổ tịch diệt, sư đến trước linh cữu thắp một cây nhang, vái ba vái rồi lấy hết sức bình sinh xuống tấn đưa Di Chúc của Thầy lên vai gánh tiếp . Theo lời dặn của Tổ, Đại sư từ giã mọi người , vừa đi vừa huýt sáo, không đưa Thầy ra phần mộ . Phu nhân của Tổ và tang gia ngúyt dài bất mãn và khinh thị nhìn theo dấu chân NGHỊCH HÀNH của sư . Như không hay biết những tiếng nhiếc móc, chửi rủa vọng theo : ***“Đồ đệ tử bất nhân, bất nghĩa!”*** . Sư vừa gánh vừa cảm khái ngâm thơ :

Thế đồ muôn dặm quanh co,

Kề vai gánh ĐẠO, gánh cho vững vàng .

Rồi sư cỡi ngựa sắt đi vân du tìm thế đất xây chùa . Cổng Chùa xây tại Ca Tì Sít Nây (Sydney Úc Châu) . Tháp chuông đặt ở Tu Nai Sì Tết (Mỹ) . Chuông và mõ để tại kinh đô Ánh Sáng (Pháp) . Ba gian nhà Tổ tọa lạc tại thành Mộng Lệ An (Montreal) . Không thấy Đại sư xây chánh điện và đúc tượng Phật, chúng đệ tử kinh ngạc tham vấn . Đại sư nạt lớn:

“Chánh điện và Phật đã có sẵn trong tâm các người, còn phải xây cái gì nữa! đừng nhiều chuyện!” .

Xây xong Chùa sư đánh trống, rung chuông, gõ mõ chiêu mộ thêm tăng ni .

Kẻ yếu bóng vía nhìn đám đệ tử của sư phải run sợ, hãi hùng . Mũ xanh có, mũ đỏ có, người nhái , biệt kích đủ loại . Tướng cướp, gian thương, trai tứ chiến, gái giang hồ, văn nhân, tài tử .... sư thâm nhận tuốt .

Tục truyền rằng sư mập mạp , mát da, mát thịt nên tánh rất dễ dãi . Đồ chúng thương yêu đặt pháp danh cho sư là Thích Ba Phải . Sư có khả năng làm một công mà thành đôi ba việc . Muốn giảng đạo, sư phải bán một tặng ba, bốn . Phần tặng thêm gồm : coi hướng nhà, chữa bệnh, soi căn, mộ phần, giải quyết liên hệ gia đình tại “ba cõi” ... Thường Ngài thích cỡi ngựa sắt vân du, lưng đeo súng roulette, vừa quay súng tập bắn giống như một tài tử cowboy gạo cội vừa nói Pháp .

Tướng mạo sư to con, khỏe mạnh nên trên đường về nguồn cội sư dắt môn đệ vừa đi vừa chạy . Đám đệ tử yếu ớt, xanh xao vàng vọt đi không vững phải mang nạng chống, lại còn mang theo những chiếc xe bò, đầy ắp và cồng kềnh đủ thứ tế nhuyễn riêng tư . Trong xe đầy nhóc bà con quyến thuộc . Đại sư mím môi, trợn mắt, mồ hôi ra như tắm vừa chạy, vừa thở hồng hộc . Đồ chúng theo không kịp, túng thế máng bừa phiền não lên cổ, lên vai, lên đầu đại sư .

Trên đường hành hương đệ tử mỗi ngày một đông . Họ dùng dây thừng cột vào cổ ngựa của đại sư nhờ Ngài kéo dùm đoàn xe . Để cho kịp , họ leo lên xe ngồi chung với gia đình luôn theo đúng Chương trình bảo lãnh đoàn tụ nhân đạo để về Thiên đàng đỡ cô đơn, lạnh lẽo và an toàn . Những Đại đệ tử thì văn minh hơn, họ đi giày trượt có bánh xe, hai tay ôm đại sư tỏ dấu thương yêu; nhưng mục đích là bám vào sức kéo của đại sư để về Thiên Đường cho đỡ mỗi chân . Thỉnh thoảng nhìn trước, nhìn sau nếu đàn em không để ý là nhanh như cắt họ tranh nhau vạch chiếc “vú già” gần hết sữa của Đại sư ra “bú tí” chùn chụt .

Đi được một quãng đường dài ngựa của Sư sứt móng, bong gân mệt quá té sủi . Đại sư hãi hùng nhìn lại phía sau : Một đoàn xe và người dài bất tận còn khủng khiếp hơn ngày di tản chiến thuật năm 1975 . Một số đệ tử thức giấc không nở nhãn tâm, từ trên vai đại sư nhảy xuống, buông Ngài ra, mặc quần sà loong, áo thung lá, vứt hết đồ đạc, văn tự nhà đất, bằng cấp, chương mục ngân hàng, vợ, chồng, con, mình ên liều mạng chạy bộ về

mách Cha Trời . Bon này bị anh em nguyên rủa là : phản Thầy, phản bạn và phá hoại Cơ Đạo .

Tùy viên Thích Nữ Nga Sô lật đặt kê tê lê phôn cho xe cấp cứu chở ngựa của Đại sư đến phòng hồi sinh của bệnh viện . Tăng ni còn lại kê khóc như ri khiến Đại sư mũi lòng, rơi lệ phải dùng tới một thùng khăn tay Kleenex để chùi nước mắt . Xong xuôi Đại sư đành “thều thào” tuyên bố qui ẩn . Đồ chúng vật đầu, bứt tai, la khóc om xòm quỳ xin Sư cho lập một Tết VV tại Las Vegas làm nghi thức của lễ Quy ẩn và truyền y bát . Sư động lòng từ bi gật đầu . Bà con muốn có đủ thì giờ và cơ hội để dọn dẹp gánh phiền não đang mắc trên vai Đại sư (nhà cũ) để móc qua nhà mới (người thừa kế) cho nó yên tâm .

ÔN CỐ TRI TÂN

Theo Thiên sử đời Đường : Ngũ Tổ Hoảng Nhẫn có hai đại đệ tử :

- Cơ đồ Tâm Linh (y bát và tâm ấn) trao cho Lục Tổ Huệ Năng

- Cơ đồ Hữu Vi (đền đài, miếu tự, kinh sách) : Hòa thượng Thần Tú đảm trách .

Đời rất hòa hợp với Đạo :

Đời : Võ thì có trường môn. Văn thì có trường tràng .

Đạo : Võ Phật (hình dung, sắc tướng) . Văn Phật (tâm truyền tâm) : Bất lập văn tự, ngoại giáo biệt truyền vì Phật pháp vốn không liên quan đến văn tự .

Truyền y bát là truyền tâm ấn có nghĩa là trình độ tâm thức của người đệ tử được tuyển chọn đã hội nhập được với trình độ tâm thức của ông Thầy . Cả hai tâm thức đã trở về Nhất Nguyên thành đồng nhất thể nên đồng nhất lý . “Chân không” biến thể thành Diệu Hữu ở Nhị Nguyên khi có nhu cầu .

Dẫn Chứng Bằng Thiên Sử :

Tục truyền rằng : Ngũ tổ muốn truyền y bát, Ngài dạy các môn nhân mỗi người làm một bài kệ đệ trình . Bài của người nào vào được cửa Đạo tức là có đạo trong tâm thì sẽ được truyền y bát .

Bài kệ của **Thượng tọa giáo thụ Thần Tú** : Tổ phê mới tới ngoài thềm của cửa Đạo, chưa vào được bên trong .

Lục tổ Huệ Năng : sanh tại Lĩnh Nam, một miền hoang dã, được thâu nhận vào chùa giữ nhiệm vụ giã gạo . Ngài không biết chữ phải nhờ người viết kệ giúp :

Bồ đề chẳng có thọ,

Minh cảnh cũng không đài

Bổn lai không có vật

Nào chỗ vướng trần ai ?

Diễn nghĩa : Tánh giác ngộ bồ đề không hình, sắc nên làm gì có gốc cây .

Minh cảnh là tâm trong sáng, tánh nó là không, ngự tại chân không đâu có phải cái gương dưới thế gian nên làm chi có đài gương tức là cái giá đựng gương . Xác là giả, tâm thức mới chính là TA, vốn trong sạch, không tướng, nên bụi trần chẳng có chỗ để vướng vào .

Ngũ tổ xem xong bài kệ biết Huệ Năng đã kiến tánh, thấy được cái tánh không của tâm nên đã vào được Đại Đạo, e có kẻ mưu hại Ngài nên Tổ lấy giày chà hết bài kệ và nói rằng : *“Bài kệ này cũng chưa thấy tánh”* . Các đệ tử hòa theo lời Tổ đều cho là phải .

Ngày kế Ngũ Tổ lên đến phòng già gạo truyền Ngài Huệ Năng canh ba vào hầu trong thất . Ngũ tổ biệt truyền Tâm pháp đốn ngộ và trao y bát cho Ngài rồi dạy rằng : *“Người làm Tổ thứ sáu”* .

Tổ bảo Ngài phải trốn mau e có kẻ hãm hại rồi nói thêm : *“Hãy đi ngay ! gắng sức qua hướng Nam, không nên vội thuyết pháp vì Phật pháp khó mở”* .

Quả như lời Tổ nói, ít ngày sau mấy trăm người đuổi theo Ngài để tranh đoạt y bát . Sau khi Tổ viên tịch, Thần Tú nghịch mệnh Thầy và tông chỉ nên Thiên chia ra hai hệ phái :

1- **Bắc Tông:** Tiệm giáo, chậm, dựa vào kinh sách, tu theo thứ bậc, tuần tự, do thượng tọa Thần Tú đảm trách .

2- **Nam Tông:** đốn giáo, nhanh, bất lập văn tự, ngoại giáo biệt truyền . Trực chỉ chân tâm vào đạo, do Lục Tổ Huệ Năng hoằng pháp .

Nay lại nói về CHÙA CÀN KHÔN .

HỒI 2

**Đại sư khai hội truyền y bát,
Đệ tử mười phương chuẩn bị về .**

Đại sư Thích Ba Phải khai hội Long Hoa tại kinh đô ngàn năm cờ bạc .
Sư dàn thế trận thần sầu quỷ khốc . Ngài ném tâm thức của các đệ tử vào
Bát quái đồ rồi định thần lực, lấy văn tự hỏa mù làm chiêu đồn các môn
sinh vào cửa Tử để : “cùng tắc biến” , hốt nhiên đại ngộ rồi tự thoát ra cửa
Sinh . Đây là một lối dạy học trò vừa là Thầy vừa là Chánh chủ khảo luôn .

- Ai là hậu thân **Huệ Năng** ? !

- Ai là hậu thân **Thần Tú** ? !

- **Mười hai Sứ quân VV** đã dựng cờ trên kỳ Đài và đang vẽ kiêu áo
Lãnh Tụ .

Nay nói về Huệ Năng (hậu thân) pháp danh là Cô Ba Cầu Tiêu dâng kệ
trình Đại sư :

Tâm vốn vô tướng

Diện mục có như không,

Thấy, nghe chẳng phải thật,

Chẳng vướng cũng chẳng không vướng .

Diễn nghĩa:

Tâm vốn không hình, sắc . Cái mặt của xác phàm (diện mục) là giả . Theo
lý sinh, trụ, hoại, diệt có đó rồi sẽ trở về không . Thân xác đã là giả thì cái
thấy, nghe không thể là thật được . Vướng là trược, không vướng là thanh .
Có thể là thanh, khi cần cũng có thể là trược, nhưng trong thế chủ động,
miễn nhiễm . Thanh trược đồng lúc để quán thông .

Hòa tan trong mọi trạng thái, luôn luôn vượt khung mê, phá khung chấp,
trung dung nên Như Lai, tự tại .

Biết là cô Ba đã vào được cửa Đạo, Đại sư nghe xong truyền thị gia Thích
Nữ Diệu Nga Sô lấy ra một cái bồ (loại thùng rác đan bằng tre) . Lễ truyền

Bồ (thế y bát) cho cô Ba theo thời trang hiện đại . Đại sư trao bồ rồi thuận tay tát cho cô Ba một cái thật mạnh rồi nạt lớn : Hãy đi lập hạnh Bồ Tát ! Rác rến chúng sinh thấy ra phải nhặt bỏ vào bồ, khi nào đầy thì kêu tê lê phôn cho sở rác trên Thiên đình xuống chở đi . Đoạn đọc kệ :

Phân thân xuống thế thưở nào ,

Nay đà thức ngộ bước vào càn khôn .

Diễn thanh tự trở lộn về,

Quê xưa chốn cũ, cận kề với Cha .

Cô Ba hiểu ý . Hoa sen phải tự nở, không có quyền ăn tiệc dọn sẵn . Quì lạy Đại sư ba lạy rồi cởi chiếc áo Tiên ba lớp trắng toát di dưới chân, xé làm nhiều mảnh dùng để lau nhà cầu . Tháo hài, sẵn quần móng lợn, đi bốt đờ sô (giày cao cổ của lính), lấy hết bình sinh vắt bồ lên vai, làm cho cô đã lùn lại lùn thêm . Như Đại sư thưở nào, cô từ giã mọi người, ung dung vừa đi vừa gặm bánh mì . Tiếng kệ cô ngâm vang, xa dần, xa dần :

Vượt qua sắt thép chặn rào,

Nơi nào cũng tiến ra vào như không .

Thấy đồ chúng đứng chung quanh quá đông . Nhất là các đại đệ tử giày dép bóng loáng, đồ viá thật đẹp, cà vạt hào quang rực sáng đủ màu; tướng mạo oai vệ, uy nghi . Toàn thân thủ lễ cứng ngắc như các pho tượng A La hán trong Chùa . Thanh diễn ngồi tòa trong đôi mắt, lung linh như ngọc bích len lén nhìn trộm y bát trong tay Đại sư rồi nuốt nước miếng ừng ực . Sau khi cô Ba đi khuất, các đệ tử mời Đại sư vào hội yến . Trong bàn tiệc bắt đầu thi nhau trình bày ấn chứng . Trang điểm cái “Ta” lẫn cho nhau . Vũ khúc Ba Ngàn Thế Hạnh được múa lên khởi sắc đậm đà . Các sứ quân khoác Long Bào, phép màu đầy mình, khí thế ngất trời, nội công thâm hậu chờ lệnh Đại sư ra thao trường tỉ thí để tranh ngôi : Đệ Nhất Bá Chủ Võ Phật Quán Thủ Cơ Đồ Hữu Vi . Giờ khai mạc bắt đầu : Chiêng trống nổi lên âm ã, cờ quạt rợp trời . Sư bần ba phát súng roulette làm hiệu . Đại chúng nín thở chờ xem :

Hồi 2 tiếp theo

1/ Một vị thiền sư mặt đỏ như son, vào khoảng lục tuần cỡi trên lưng chiếc hồ lô bay với tốc độ siêu thanh của tiếng niệm Phật . Nhẹ nhàng đáp trên khán đài không một tiếng động, mặc dầu thân hình Thiền sư có hơi đầy đà . Ngài trang phục kiểu một vị trụ trì . Cầm cây cờ có mang dấu hiệu một khóm mía, trên đề : **Giang Hồ Bảo Tự, Đệ Nhất Ngọt Lịm Chánh Tông Đại Thừa Thanh Phái** . Không thấy mang khí giới, Ngài dùng đỉnh vén tay áo cà sa lấy ra một thân cây mía hóa phép biến thành một ống tiêu rồi thổi bài : Vọng Về Tây Phương . Cử tọa ngủ ngon, quên hiện tại, trong khoảnh khắc hồn bay phiêu diêu về cõi non bông, nước nước .

2/ Một vị Thiền sư trẻ tuổi ăn mặc giống như Superman nghiêng mình bay vút lên khán đài . Gió thổi ào ào làm đại chúng tỉnh mộng . Luồng phi điển cực mạnh khiến Thiền sư dẫu đang đứng tấn mà áo cà sa vẫn còn bay phấp phật . Trên ngực áo thêu hàng chữ : **Đệ Nhất Điển Quang Pháp Giới Chánh Phái Tây Phương Chân Nhân** . Ngài có khả năng phi thân như hỏa tiễn . Thường dạy đệ tử cách “cởi điển” trong các phi vụ lìa bỏ cõi đời ô trọc, để lang thang trên các giải ngân hà, khám phá một Thiên đường diễm ảo, kỳ bí, thần thoại và vô cùng siêu diệu . Tuy nhiên giờ độ ngộ Ngài nể tình đệ tử hết lòng mời mọc đành dùng tạm vật chất trần trụi ở cõi thế gian giả tạm này .

3/ Từ phía đồ chúng bỗng có tiếng vó ngựa phi ào ào . Một đại nhân mang giáp trụ, tay cầm ngọn giáo, râu hùm, hàm én, mày ngài, oai phong凛冽, tiếng nói sang sảng . Vũ khí là những chiếc vòng sắt (như vòng càn khôn của thái tử Na Tra) Ngài đeo đầy mình : Ở cổ, ở tay, ở chân, ở vai và cả ở bụng nữa . Khi múa lên biến thành một màn lưới dẹt bằng ức triệu vòng bao che đại nhân . Không một thứ binh khí nào có thể phạm vào người được .

Đại nhân cầm một cây cờ trên có dấu hiệu Hồ Phù, hai mắt trợn trừng, bộ

ria quặp xuống trông giống như một quái vật thời tiền sử, ai trông thấy cũng phải táng đờm kinh hồn, dưới vẽ năm vòng giao nhau (tựa như cờ Thế vận hội) có mấy hàng **THẦN CHÚ** viết bằng Phạn ngữ :

“ Lương sư phụ giáo hóa đệ tử qui không Nhất Luân . Chánh điện nị bất không tức chân không Vô Luân . Từ vô luân, sơ hóa tối ư tự nhiên, ngộ cảm thất an lạc, biến hóa thành luân luân dĩ chân lý động cước lòng vòng, đạo khả dĩ viên mãn . “

Đông Âm Đạo Sĩ

Thông dịch viên diễn nghĩa:

Lương Đại sư dạy đệ tử về không (1 vòng) . Chánh điện Ngài không cả cái không tức chân không (không có vòng nào) . Từ không có vòng nào : giản dị, tự nhiên quá ta thấy mất niềm an lạc (vui) nên biến hóa thành nhiều vòng để chân lý đi lòng vòng, đạo mới tròn đầy được .

Từ đó mọi người xưng tụng môn phái của Ngài là: **Đa Luân Đông Âm Chi Mẫu Vòng Vòng Khoa Học Gia Tướng Chân Phái** và đặt danh cho Ngài là **Khoa Học Liên Vòng Đông Âm Đạo Sĩ** .

Kế đến các môn phái khác tiếp tục trình diễn .

HỒI 3

***Thập nhị anh hào, tung bửu bối,
Cô Ba liêu mạng, cháy thành tro .***

Trong bài kỳ trước : ba vị đã lên võ đài biểu diễn pháp thuật, đến đây vị thứ tư xuất chiêu .

4/ Trên không trung bỗng có tiếng gầm lên như sấm nổ làm đại chúng kinh sợ hãi hùng . Một vị thượng tọa khoác cà sa kiểu Ai Cập cỡi .... trên chiếc gối vàng có tua, sáng chói; phóng đi như một vì sao chổi . Ở phía đuôi phun ra một luồng sân điển đỏ rực, các đốm lửa nổ tung tóe tựa như hỏa diệm sơn . Một tay cầm tích trượng trụ trì, còn tay kia cầm chai la de . Phu nhân cầm pháp kỳ cỡi bàn máy may bay theo sau .

Khi các Ngài hạ cánh xuống khán đài, chủ tọa chạy tán loạn vì không chịu nổi sức nóng . Đồ chúng vượt mồ hôi, cổ vươn mắt nhìn lên . Bốn đệ tử ráp bốn gậy đồng thành một “thần cốc” hình tháp, giống như cái Pyramide của xứ Ai Cập cổ xưa . Đại đức ngồi vào trong tọa thiền . Phóng xạ trước điển tứ phía đồ chúng theo gió tạt lên khán đài , đụng thần cốc, xẹt lửa như chạm điện; rồi dội ngược trở lại . Thì ra thần cốc có kháng thể bất dung ô trước . Đại đức là phương trượng một ngôi bảo tự . Giòng dõi hoàng thân, quốc thích : tôn thất nhà Trần . Chùa không thấy niêm yết giới luật vì phương trượng, chính Ngài đã là thanh qui rồi .

Ngài pháp thuật cao cường, đã giải thoát khỏi điển quang pháp giới . Tu hạnh: Nhẫn Hòa . Bế quan, tọa cảng trong các thần cốc tại bảo tự . Rất sợ trước, nhưng có hào khí không chấp chày mận và lai rai ba sợi ... la de . Phu nhân rất hiền hòa và có tài làm bếp . Trên đỉnh cốc có một cây cờ đuôi nheo mang hàng chữ : ***THẦN CỐC ĐỘC LUÂN XA, BẤT CỘNG ĐỐI THIÊN CHI THÙ Ô TRƯỚC, CỤC THANH ĐẠI CHÁNH PHÁI*** . Ngài xây các thần cốc để tăng ni tu hạnh : Tịch cốc, luyện phép màu thần lực điển quang, ăn khí hạo nhiên thể cho cơm gạo . Tránh xa thể tục trần trước, ngu đần vì sợ nhiễm độc, hư hao, hoại nát thân xác và thanh điển . Thượng

tọa dậy chúng đệ tử cách phóng điện để chế ngự đối phương . Cả ngày thầy trò chọi điện nhau, không phân thắng bại; thành ra chẳng còn phân biệt được ai là sư phụ, ai là đệ tử nữa . Bỗng một loạt tiếng nổ long trời, lở đất phát ra ở phía sau tọa cụ của phương trượng . Ngài cỡi gối bay vọt về Bồng lai thanh giới để lại trên phi đạo ... một luồng khói đen nồng nặc, ngạt thở của ... mùi trọc điện .

Vị thứ 5

5/ Sau đó, hội trường im phăng phắc trở lại . Mây đen vần vũ . Gió thổi hiu hiu mang hơi nước mát rượi .Đại chúng thiu thiu ngủ . Tiếng khóc thút thít mỗi lúc một gần hơn . Gió nấc từng cơn . Nước biển Đông dâng ngập . Sóng cuộn cuộn vật đầu vào trụ khán đài bọt bắn tung tóe . Từ dưới nước một cư sĩ nổi lên . Ngài có tài độn thủy . Cử tọa ướm như chuột lột, ngơ ngác nhìn lên . Té ra cư sĩ họ Lưu . Chẳng biết tên húy là gì nên đồ chúng gọi là Lưu cư sĩ . Đáng điệu khiêm cung . Mặt buồn man mác như mùa thu lá bay . Thương cho chúng sinh kiếp phù du sớm nở tối tàn, luân quần trong vòng luân hồi lục đạo . Một vai khoác thùng phước sương (tùy hỉ) còn vai kia mang túi vải chứa các họa đồ xây cất chùa chiền và các binh thư, chiến thuật, chiến lược để củng cố và phát triển . Tay cầm pháp kỳ, không thấy đeo binh khí . Hai mắt rờng của Ngài tựa như hai viên hồng ngọc . Pháp lệ thủy tuôn ra như suối đổ : phổ độ và hóa giải những đau khổ, buộc thắt của cõi vật chất phù sanh đầy tâm có này . Ngài tu hạnh : Phước Lộc .

Sở trường : Xây chùa, miếu và đóng thùng tùy hỉ loại .... khổng lồ . Ngài là người ưu thời, mẫn thế . Tâm tư lèn chặt mưu chước, kinh luân, tế thế, độ tha nên chẳng bao giờ được thông dong, tự tại .

Thật là một người phước đức hiếm có ! Tại đấu trường, cư sĩ không dùng binh khí . Ngài chỉ cần vận dụng : Nhược lệ thần công lực là đối phương hồn xiêu phách lạc, bông bửu bối ; một tay lau nước mắt, một tay lần ruột tượng lấy tiền bỏ vào thùng tùy hỉ góp công quả xây chùa . trên pháp kỳ có thêu hàng chữ : **ĐẶC TRÁCH BÀNH TRƯỚNG, BẢO THỦ CƠ ĐỒ HỮU VI NGÀN NĂM TRƯỜNG TỒN, BẤT KHẢ HOẠI DIỆT, DANH MÔN ĐẠI CHÁNH PHÁI** . Địa lợi và nhân hòa Ngài đã nắm hết, chỉ còn chờ thiên thời là lập đàn Nam Giao làm lễ tế cáo trời đất lên ngôi giáo chủ .

Vị thứ 6

6/ Trên không trung có hai vị, một tiên ông và một tiên bà đang lướt và lượn đùa vui trong gió, với đôi cánh bằng giấy dán lông gà . Bỗng trời lặng gió; hai Ngài tuần tự rớt nhanh xuống khán đài tạo nên hai âm thanh : bịch ! bịch! làm cử tọa thấy đều kinh sợ, nhắm mắt, cắn răng, co lười niệm Phật . Tất cả đồng hướng tâm cầu nguyện cho nhị vị tiên gia . Nào ngờ hai Ngài lồm cồm bò dậy, lôi từ trong bàn tọa ra hai chiếc gối bông “phòng thủ” . Thật là những vị kinh nghiệm sâu dày, tài cao, trí rộng, đoán biết trước được thiên cơ . Các Ngài đều cầm trên tay một đài gương và một bình tịnh thủy .Đài gương dùng để hồi quang, phản chiếu soi tiền căn, hậu kiếp chúng sanh rồi lấy nước “Chanh lồ” trong bình để giải trược .

Trên pháp kỳ của nhị vị tiên gia thêu hàng chữ : “*KIM THÂN THẦN LỰC, HOÀNG GIA CHÍ TÔN ĐẠI PHÁI*” . Trường phái này là Vô Vi ly khai . Có nhiều khả năng CHẾ PHÁP . Dường như đại diện cho tước vị và uy quyền của chư vị thiên liêng đi cấy đức tin . Rất có thể lực . Tùy theo niềm tin nhiều ít : sẽ được điểm đạo và thu hồn về thiên đàng phong chức . Nghe nói các Ngài hứa nếu ngoan ngoãn tin theo thì sẽ dành cho một ghế ngồi tại tiên cung hoặc Tây phương cực lạc hiện nay còn rất ít chỗ . Đồ chúng thì thầm bàn tán đều cho là Thiên Sứ giáng lâm . Rồi bảo nhau ngồi xuống tọa thiền TỊNH TÂM . Trong lòng thầm mong mình sẽ là người được tuyển chọn cứu độ về nơi cảnh Tiên, nhà Phật .

Bỗng cuồng phong, gió lốc xoáy dữ dội . Bụi cát được cuốn hút bốc lên không trung thành một cột khói cao ngất trời . Nhị vị tiên gia hốt nhiên đại ngộ la lớn :

“Ta đã biết hết ! ta đã biết hết ! Thiên cơ đã tới ! Những kẻ chịu tin vô điều kiện và đã được ta điểm đạo hãy mau mau ra phi đạo ở chân cột khói” .

Một nhóm người chạy theo . Các Ngài lấy cánh giấy nương theo gió lốc về thiên cung . Bọn người đi theo bám vào cánh các Ngài . Thiên cơ đổi

chiều, mây đen vần vũ . Mưa rơi nặng hạt . Lông gà dán vào cánh giấy gặp nước rơi lả tả . Giấy ướt rách nát chỉ còn trơ lại đôi cánh bằng khung tre lão đảo trên không . Gió lốc ngưng xoáy . Tất cả đều rơi ào ào xuống trần gian kể cả nhị vị tiên gia . Xe cứu thương của cõi phù sanh ngu si đần độn này phải đưa chư tiên vào bệnh viện khẩn cấp bó bột và cứu chữa . Rất may không có vị nào qui tiên cả .

Vị thứ 7

7/ Từ trên hai cụm mây trắng bước xuống võ đài là một thượng tọa người xứ Phù Tang, pháp danh : Sanyo và một pháp sư . Đại đức người cao lớn, chiếc áo cà sa còn vương tuyết trắng, chứng tỏ Ngài từ miền ngàn năm băng giá giáng lâm . Cầm tích trượng và pháp kỳ đi một vòng để trấn theo thế trận đồ bát quái . Ngài xuất thân Thiếu Lâm Tự, tốt nghiệp hạnh : Vĩ Kiên . Theo sau là một pháp sư tân tông . Trước ngực và sau lưng áo choàng có vẽ hình bát quái . Tay cầm pháp kỳ, lưng đeo kiếm gỗ có tua đỏ ở chuôi . Ngài khoan thai yếm bốn góc khán đài và chính giữa bằng năm cây cờ ngũ sắc . Đoạn ngồi xuống tọa thiền thuyết pháp . Trước khi rao giảng Ngài đốt bùa, phù phép và lâm râm đọc thần chú . Trên đỉnh đầu hai Ngài hào quang ngũ sắc phun ra như đốt pháo bông đẹp tuyệt vời .

Pháp kỳ theo hàng chữ : *TỔNG TRẦN, BÁT QUÁI, THA LỰC CHUỞNG QUẢN, PHIẾU ĐIỀU, NON BỒNG NƯỚC NHƯỢC PHÓNG TÂM HUYỄN CẢNH ĐẠO QUÁN* . Thời pháp thật siêu diệu, cử tọa được dịp thả hồn phiêu điều bay về cung Ngọc Hư, Diêu Trì, cảnh Bồng Lai, Đại La Thiên . Huyền cảnh muôn màu chói lòa, rực rỡ, ngàn vẻ diệu vợi, nguy nga . Sau khi thời pháp chấm dứt, cử tọa lại rơi trở về cõi diêm phù trần gian đầy đau khổ và tranh đấu này . Một Ngài chữa bệnh cho toa, trừ ma, ếm quỷ bằng từ trường của trái đất : rờ đâu khỏi đó . Một Ngài phát bùa : loại ngòi thiền thanh tịnh, cô hồn các đảng không dám quấy phá, loại yên ổn gia cang, loại tấn tài, tấn lộc .... Cử tọa ùn ùn kéo lên khán đài xin bùa và thánh thi . Các Ngài có thiên trách làm việc với : ba tòa quan lớn, tối cao pháp viện tại dinh Thánh Mẫu . Đêm đêm thường đi nhậ nhệch với Thần Tài, Thổ Địa . Rất có thể lực . Có khả năng trực xuất tức khắc những hồn ma bóng quế u ơ, lạng quạng cư ngụ bất hợp pháp . Một khi bùa đã đốt, kiếm gỗ vung lên là oan hồn chết tan như xác pháo . Bồng pháp sư lên cơn đau tim xây xẩm và choáng váng .

Tâm nghiệp hành làm cho tâm bệnh Ngài càng lúc càng trầm trọng . Đang lúc tang gia bối rối chợt một vị Thiên thần cánh dài trắng muốt từ trên mây cao bay xuống đưa cho thượng tọa một điện tín . Đại đức lật đật mở ra coi :

CÔNG ĐIỆN HỎA TỐC

Nơi gửi : Văn phòng Quan Âm Đại Sĩ

Nơi nhận : Thiên sư Sanyo

Thông Báo : Phán quan tăng địa ngục thứ 9

Hiền thê lâm trọng bệnh . Gia Cang bất an . Truyền khẩn cấp về tận độ cho tròn nhân đạo . Trái lệnh sẽ bị nghiêm phạt .

Ký tên và đóng dấu : Chánh văn phòng Quan Thế Âm Bồ Tát .

Chúng đệ tử phải dìu pháp sư lên xe mây đưa về y quán tại Đại La Thiên khẩn cấp cứu chữa . Còn phần đại đức “Ngài” hốt hoảng phóng lên một cụm mây trắng bay về cố hương . Bá tánh bùi ngùi xót thương . Các Ngài đã phụng sự chúng sinh đến quên bản thân và gia cang mình để hành thiên đạo . Thành ra không còn thì giờ lo việc nhân đạo nhỏ nhoi, thấp hèn và việc nghiên cứu y dược chữa tâm bệnh chính mình .

Thật là những vị có đức độ từ bi, cứu nhân, độ thế vị chúng vong thân .
Cả thầy sụi sùi rơi lệ .

Vị thứ 8

8/ Từ trên chín tầng mây xanh bồng có một vị cõi búa, tay phải cầm một vật trông tựa tựa như con dao, tay trái cầm pháp kỳ . Cán búa xịt lửa như hỏa tiễn rồi lao thẳng xuống trần gian bay lượn nhiều vòng trên đầu đại chúng để thị oai . Vì búa đầu nặng đuôi nhẹ nên thế bay hơi tròn thành, gục gặc . Sau lưng Ngài đeo một bình ắc qui, hai sợi giây điện nối vào tim . Đồ chúng hết hồn căn rặng , co lười niệm Phật trước mỗi vòng bay . Chỉ sợ : nói đại, đổ xuống sông, xuống biển lỡ búa hết xăng rớt xuống khán đài . Hai mắt mở trừng giống như một người chết oan trông thật là hùng dũng . Ngài xưng là **Bố** và gọi đại chúng là các con . Nói toàn tiếng “Đức” . Sắc phục giản dị, bình dân giống như một vị thiện heo . Thì ra vật “Ngài” cầm ở tay phải là con dao thiện heo . Lớn tiếng dọa : hễ đứa nào còn lải nhải nói pháp là Ngài thiện luôn . Tất cả hội trường im phăng phắc niệm Phật vì sợ mất phương tiện luyện đạo : tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hoàn hư thì làm sao tam huê tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên mà về hư không đại định được .

Sau đây là bài thuyết pháp :

“Các con phải cấm khẩu nghe Cha răn dạy về phép luyện đạo, mở tâm để trở về tâm không . Tâm không hay không tâm cũng đích có khác nhau con chó gì ! vì đều là không cả . Chử không để trước hay để sau chử tâm là thể thuận nghịch, một kiểu chơi chữ của mấy thằng đi học chử có con mẹ gì đâu . Thuận nghịch, thiện ác, thanh trược đều là Thượng Đế tức Cha đây . Đứa nào lộn xộn bố thiện luôn . Chân lý là cái lý di chuyển của bước chân đi, nghe chưa ? Đi kiểu nào cũng là đi : con cua đi ngang, con cá đi bằng vây và đuôi ; đến như con lươn, con giun làm cóc gì có chân mà cũng đi được ! Các con người trần tim thịt nên ngu dốt bỏ mẹ . Muốn mở tâm thì mổ cha nó ra, mổ một lần không mở, ông tiếp tục mổ nữa . Nếu còn ương ngạnh không chịu mở, ông cắt vứt bà nó đi thay bằng tim lát tíc (plastic) .

Đ.M ! Có thể mà cũng không hiểu gì ráo trọi “.

Đồ chúng ghé tai nhau thì thầm : “Nghe nói, tiền kiếp Cha tu ở Chùa Cầu Muối Sài Gòn, bị bệnh đau tim nên mổ nhiều lần . Sau cùng phải thay bằng tim plastic ”.

Là Cha có khác, muốn nói ngang, nói dọc, nói ngược, nói xuôi cũng ra chân lý tròn đầy .

Thời pháp thật hay . Cha dùng toàn danh từ bình dân khu Cầu Muối, kể cả chữ thề mà vẫn diễn đạt được những chân lý cao xa, phiêu diêu và vô cùng siêu diệu !

Từ đó mọi người kính sợ và xưng tụng Ngài là : **CHA KHÔNG TÂM**

.

Đón đọc kỳ tiếp :

Bốn vị anh hùng cuối cùng, xuất đầu lộ diện cho đủ bộ Thập Nhị Sứ Quân và trận đồ chiêu hiền của Đại Sư Thích Ba Phải .

HỒI 4

Sáu cửa sinh, quần hùng hỗn chiến

Nẻo đi về, phùng phục lửa Thiên .

Vì lý do thiên cơ thay đổi liên liền . Đại sư Thích Ba Phải sắp qui ẩn . Chùa Càn Khôn mịt mù khói lửa . Anh hùng, hào kiệt mọc lên như nấm . Đạo sử đã tới một khúc quanh . Hồi 4 như đã giới thiệu ở số báo trước đành phải đổi lại cho phù hợp với thiên cơ .

Cha Không Tâm Nam chinh, Bắc phạt ,

Các sứ quân cỡi giáp qui hàng .

Cha mặc chiến bào bằng vàng, tay cầm ngựa ẩn bằng ngọc màu hổ phách trông giống như một chiếc đuôi gà quay . Còn tay kia cầm bầu ngựa tửu . Cận vệ tướng quân hùng khí như Trương Phi . Một tay cầm siêu, một tay cầm soái kỳ cho Cha . Mình khoác áo da beo, cỡi trên lưng thần ngựa hộ giá . Soái kỳ ghi hàng chữ : ” NHẤT ÁNH ĐẠI LINH QUANG HỘI NHẬP TẮC BIẾN KIM THÂN KHÔNG TÂM CHI PHỤ ” Búa và thần ngựa bay vèo vèo trên không trung đi Bắc phạt . Tuyến đầu là các thần cốc . Trần phương trượng đặt soái phủ tại trung ương cốc cùng hội đàm với các vị kỳ mục tìm cách đối phó . Năm cốc khác của các tăng ni xếp theo hình ngũ giác đài vây chung quanh . Trận đồ dàn theo thế Lục Tự . Điện quang tung lên như đốt pháo bông che chở cho sáu thần cốc . Đông Âm đạo sĩ ngạo nghễ ngồi rung đuôi vượt râu, tay cầm sợi xích sắt liên vòng trấn tại cửa tam quan . Cha cỡi búa vận thần lực định húc què chân ngựa của đạo sĩ bằng chiêu Mạt lộ vong thân chí mạng chi thế . Đạo sĩ nuốt hận dẫn đám tàn quân cùng với tả, hữu tướng quân là Lục Văn Căn và Lục Văn Trần đi lập chiến khu tại núi Tự Tin trong rừng Tự Chủ . Trên đường vong quốc, gió heo may trở lạnh . Ngài thò tay vào trong bọc lấy chiếc áo dòng đen ngự trang, trương cờ thập tự giá nhằm hưởng giáo đường tạm dung thân . Thật là trời cao lại còn có trời cao hơn .

Cha thừa thắng húc búa vào soái cốc . Cửa thành mở toang . Trần phương

trượng cõi giáp, tự trối xin qui hàng . Cha truyền giết heo khao quân . Phương trượng thét tăng ni xuống núi mua về . Ngài dùng gươm Tình Thương cạo lông heo, mở tàng thất lấy kinh điển, tràng hạt và mỡ làm củi quay heo để tỏ lòng thần phục . Lần đầu tiên trong đạo sử khói hương trầm quyện với mùi heo quay thơm phức . Phương trượng đã nuôi dưỡng ý chí xây dựng nên một cố tự nguy nga, độc lập ; có ngờ đâu sự độc tài thường nhật đã bị khống chế bởi một kẻ độc tài hơn . Trong ngày lễ khao quân, Cha ngồi trên ngai vàng tại chính điện . Bên tả có cận vệ tướng quân . Bên hữu có thiền sư Sanyo, đã qui hàng và được tấn phong Trưởng giáo của Tam giáo tòa .

Như say men chiến thắng, Cha thừa thế chinh Nam chiếm Nhị Không cố tự . Tại đây trụ trì theo thể tam đầu chế . Hai vị đã trần vai áo qui hàng . Đệ tam phương trượng vốn giòng dõi tôn thất nhà Nguyễn, pháp danh Thái Hòa Hưng Đạo, không chịu khuất phục, nửa đêm bỏ chùa đi vào rừng .

Hung tín bay thật nhanh về phương Nam . Lưu cư sĩ mặt cắt không còn một hột máu, hồn xiêu, phách lạc . Ngài lập một đàn tràng ngay giữa sân Hồng Bích Đại Kiên Bảo Tự cúng sao giải hạn vào 12 giờ khuya . Minh mặc áo tế, chân đi hia, ngược nhìn lên bầu trời : phối hợp thiên văn với tử vi bói dịch đệ xin thiêng liêng quyết định giùm việc quan cơ . Thánh dậy rằng : *“Sao Không Tâm là một hung tinh đặc địa, phát dã như lôi, ngồi sáng ở phương Nam; điềm này có Kim thân Thánh Đế ra đời . Kẻ thượng trí nên nắm lấy thời cơ, phò minh quân diệt hết anh hùng trong thiên hạ thì dựng nghiệp bá dễ như trở bàn tay . Chiến quốc hiện đang ở thế chân vạc . Tương kế, tự kế dùng sức búa của Minh Vương đập gãy hai chân kia thì đương nhiên tọa hưởng kỳ thành . Dụng mưu thần mà bình thiên hạ . Ngôi tổ mộ đã phát . Bắt chước như Tào A Man làm thừa tướng nhưng đặc nhân tâm và có thực quyền . Sao Hưng Thái và Lâm Ngọc ở phương Bắc có thể sẽ lu mờ vì bị tuần, triệt án ngữ . Nhóm sao Vô Minh đã “băng” ra khỏi sa bàn của chùa Càn Khôn mô hình, vượt Nam Hải và đã tìm thấy Chùa Càn Khôn thực . Đang khai pháp . Đám này vô hại vì đã ra khỏi tầm tay và vùng hoạt động . Phương Nam chỉ còn sao Diễm Văn là đáng ngại . Sao này nằm trong chòm sao Trường Kiên . Sau bao đổi thay của thái dương hệ*

không chịu nổi ánh sáng . Muốn tru diệt tất phải dùng thế Quần hồ địch nhất hồ . Để trở thành một tuyệt chiêu phải phối hợp với sao Khốc Lệ . Như vậy là bất chiến tự nhiên thành . Còn kỳ dư, thiên cơ không thể nói hết được . Ta ban cho con thanh Tần Thủy Hoàng đệ nhất danh kiếm để vệ đạo . Kẻ nào trái ý cứ việc tuốt ra khỏi vỏ, chém cho ngọt và đẹp là muôn việc đắc thành như sở nguyện “.

Lưu cư sĩ cả mừng . Ngài lập một đàn Nam Giao, quay mặt về phương Bắc quì lạy và phò Không Tâm làm Thần Tú Đại Hoàng Đế . Truyền trưng tập hết các thợ may trong lãnh địa để may cờ trắng đầu hàng, cấm dọc theo đường đi . Trải cả ngàn dặm bằng thảm nhung đỏ để đón thiên sứ và thánh chỉ . Bồng từ xa Không Tâm đại đế cỡi búa đi giữa . Bên tả có cận vệ tướng quân ngồi trên mình thần ngư . Bên hữu có thiên sứ Sanyo đứng trên khóm mây, vai vác một rương bùa hộ giá . Lưu cư sĩ mình mặc áo gai màu trắng, chân đi đất, quì mọp để đón Thánh Chúa giáng lâm . Hai tay dâng hộp sắc sơn son, thếp vàng trong đựng bản đồ lãnh địa với chùa Hồng Bích Đại Kiên, các tầng thất và trọn bộ cơ sở hữu vi để làm bằng cho sự thần phục . Không Tâm sắc phong cho Ngài là Lưu thừa tướng . Truyền khai triều đem văn, võ bá quan ra lạy chào . Đại Vương ngồi trên ngai vàng tại chính điện . Giờ khai triều đã điểm . Hoàng cung vắng tanh chỉ có một mình Lưu thừa tướng khép nép đứng hầu . Vương nổi giận đùng đùng, gõ búa xuống bàn rầm rầm .

Không Tâm :

– Đệ nhất võ phẩm tướng quân đâu ?!

Lưu thừa tướng:

– Thừa, hạ thần .

Không Tâm :

– Đệ nhất văn phẩm đại học sĩ đâu ?!

Lưu thừa tướng:

– Thừa, cũng hạ thần .

Không Tâm (trợn mắt):

– Tứ trụ triều đình, các vị Hàn lâm tại cơ mật viện đâu ?!

Lưu thừa tướng :

– *Thưa, cũng lại hạ thần .*

Không Tâm (cười ha hả) :

– *Khá khen thay cho khanh, vua tôi mình đồng tánh . Không thể tin ai được . Hào kiệt như sao buổi sáng, nhân tài như lá mùa thu . Ngoài trẫm và khanh không ai có khả năng gánh vác . Tuy nhiên trẫm khuyên khanh nên nhờ thợ mã làm một số hình nhân cho mặc triều phục để cho có tụ, che mắt chư hầu .*

Lưu thừa tướng :

– *Dạ thưa, đã có làm rồi .*

Không Tâm (khoái chí) quên mình đang đóng vai Thiên Tử, nên ngôn từ đượm vẻ buông thả tự nhiên :

– *Thằng này giỏi quá ! dùng hạ sách mà đạt tuyệt chiêu . Tao cho mày thanh Chí mạng siêu thủ đoạn linh kiếm . Có quyền tiền trăm, hậu tấu . Hành đạo phải độc tài, đưa nào chống đối và không tin cứ việc chém văng mạng rồi đem chôn mẹ nó đi là xong, nghe chưa ?*

Lưu thừa tướng (vui mừng, khẩu đầu tạ ơn) rồi hô lớn :

– *Khâm chỉ .*

Các sứ quân lần lượt qui hàng vô điều kiện . Có kẻ ra đi không hẹn ngày về

.

Có người vẫn lẳng lặng đơn thương, độc mã hành đạo . Có kẻ mài gương dưới trăng . Nhưng ý dân là ý trời . Dân muốn là trời muốn . Có cầu tất có cung . Thần Tú Đại Đế đăng đàn thuyết giảng thời pháp : Di Hàng Chi Cua rất hay . Khi đi ngang, lúc đi dọc . Bước tới, bước lui . Có lúc lại dơ hai càng lên như đe dọa . Đồ chúng thì thầm :

- *Thời pháp thật siêu diệu, thượng vàng, hạ cám trong thế lòng vòng đi như không đi . Khai mà thành đóng . Trắng hóa ra đen . Thần thông biến hóa . Lúc thì dọa nạt như chớp bể, mưa nguồn, khi thì ngọt ngào như đường như mật .*

Đại sư Thích Ba Phải đã lo xong nhiệm vụ : Cơ đồ Vô Vi và Hữu Vi đã có người thừa kế . Ngài chỉ còn chờ phần hữu vi được yên ổn, nơi nơi hòa bình, đầu phục người kế vị thì Ngài mới qui ẩn .

Hậu thân Huệ Năng là Cô Ba cầu tiêu cũng đã trình lên Đại sư khả năng

gánh vác của mình . Lẳng lẳng ra khỏi vườn ương cấy, vác bồ hạt giống Tâm Pháp Trường Sinh đi khai pháp tại chùa Càn Khôn có núi cao, biển rộng, sông dài . Nhường lại cho Thần Tú cái sa bàn chùa .

Trăng tròn thì sẽ khuyết, lá rụng về cội . Sóng sau trùm sóng trước . Một suối đổ về trăm sông nhưng cuối cùng cũng đều hội nhập vào **biển Đại Đồng** .

* Đến đây thì Chùa Càn Khôn do đại sư huynh viết đã chấm dứt và sau đó vì thời cuộc đảo điên nên trường thiên đạo sử tiểu thuyết này đã biến dạng thành những bài viết mang tên khác .

Một chuyến đi xa

Trong sự bất ngờ tui sắp có một chuyến đi xa . Đêm qua tui thiền xuất hồn về dâng lễ Thầy để được nghe dạy việc . Thầy dặn dò xong thì kêu tui qua cái cầu trước mặt vì có người muốn gặp .

Tui từ giả Thầy lần về phía cây cầu gỗ, phong cảnh hai bên ngàn hoa khoe sắc. Tui mãi mê ngắm mà qua đến bên kia cầu lúc nào không hay . Chợt nhận thấy có người đang đứng nhìn tui với một nụ cười rạng rỡ , tui nhận ra ngay là Đại sư huynh của mình. Lúc này không phải già nua, bệnh hoạn như lần cuối tui gặp khi còn sinh thời . Mặt mày hồng hào đỏ đẫm, tướng pháp thay đổi toàn diện. Nếu không vì ý tui biết và nhận ra thì không thể cho người này là người anh kết nghĩa của tui được . Dáng dấp không còn nhỏ thó, mặt không còn thon gầy, mắt không lác liên, mà ở nơi người này tỏa ra một cái gì dũng cảm, tử bi và đại trượng phu . Tui còn nhớ lúc sinh tiền Đại sư huynh tui rất muốn làm đại trượng phu . Cho đến khi gần chết mà anh cũng không thể không làm một việc gì đó nói lên cái nghĩa khí hùng hồn của một quân tử .

Tui vui mừng lướt tới . Hai anh em ôm chầm lấy nhau, bỏ mọi nghi lễ rườm rà nếu phải có . Anh cười ha hả nói :

- *Kỳ này anh em mình lại có một chuyến du hành với nhau, anh được lệnh tháp tùng cùng em đi đây đó .*

Xong anh nói :

- *Nhờ em đánh máy lại “Chùa Càn Khôn”, anh lại có dịp được nhớ tới . Tình đồng đạo của bao người đã dành cho anh làm anh rất cảm động. Mong em chuyển lời cảm ơn của anh đến họ .*

Hồn qui về xác mà tui còn nghe văng vẳng bài thơ **“Quang Minh Chính Đại”** của đại sư huynh tui làm :

*Khi không muốn thì nói là không muốn,
Chẳng rụt rè bởi lẽ hay vã chằng,*

Lòng ao ước là cây tùng thẳng đứng,
Vút trời cao và chán phận cát đặng .
Chuyển màn đêm tăm tối,
Ngời ánh sáng sao băng,
Hóa thân từ hang động,
Vùn vụt cánh chim bằng,
Đè mây, lướt gió,
Sáng rực tâm đặng,
Ngút ngàn chính khí,
Tâm linh siêu thẳng,
Bay về đâu ?! Trong không gian vô tận,
Ngự về đâu ?! Hàng ức triệu tinh cầu,
Xa mặt đất giữa muôn trùng cao rộng,
Hội kim thân vào nhất thức nhiệm mầu .
Vô trụ, vô đắc, vô cầu,
Là nguồn sinh lực đứng đầu càn khôn .
Gồm thâm thiện ác,
Sống động siêu minh,
Không tên, không tuổi,
không tướng, không hình,
Uy nghi hướng độ,
Càn khôn sinh linh .
Vào diệu hữu, trời long, đất lở
Ra diệu không vắng lặng vô tình ....

.....
Chân nhân tự kiến tánh mình
Hồi quang phản chiếu cái hình phù du
Xác thân tạm bợ , lao tù
Vọng tâm, loạn ý, dị thù dựng xây .
Hồi âm êm ả như mây,
Gió đưa mặc gió làm cây giữa rừng ....

.....

Mở nắp hồ lô,
Thu về bửu bối,
Tay ôm bụng cười,
Dẹp tan tâm bệnh rồi bời,
Để xin chỉ được làm người vô danh .

HẠ MÀN

Đến đây blog **Coivohinh** xin được hạ màn .

Trong suốt cả một cuộc đời của tui chỉ như nhiều vở tuồng nối tiếp, kéo màn rồi lại hạ màn . Diễn viên cởi bỏ xiêm y ra góc đường ngồi chòm hóm ăn bát cháo hoa nóng, xì xụp húp lấy húp để tận hưởng cái hương vị thơm tho của gạo nếp và nếu may mắn có được vài đồng xu thì mua thêm tí dưa mắm hay một chút chà bông để rồi lua nó vào miệng nuốt nó với cháo là thấy cuộc đời chỉ có vậy là thú vị nhất .

Phải nhìn kỹ lắm thì người ta mới nhận diện ra cô đào già ngồi thu lu bên gánh cháo còn không thì chỉ thấy một bà cụ lom khom vừa thối vừa húp mà thôi . Ánh sáng loe loét tỏa ra từ ngọn đèn dầu của cô bán hàng rong chỉ soi được có một phần gương mặt đã nhăn nheo nhưng mãn nguyện của bà lão . Thế là đêm nay về cụ bà sẽ ngủ một giấc ngon, bụng đã ấm, tuồng đã đóng, nợ nần gì nữa để mà trả lại cho đời ?!?!?!

Liêu xiêu ngã bóng bên đường, cố dõi mắt theo thì rồi cụ cũng đã mất hút còn đâu !!??

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Người gửi: Khanh Pham

Nguồn: Tác giả VNthuquan.net - Thư viện Online

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 23 tháng 1 năm 2011